

Amade László
Összes költeménye

Mercator
Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 371 0

Mercator Stúdió, 2006

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@t-online.hu

Amade László

**AMADE LÁSZLÓ
ÖSSZES KÖLTEMÉNYE**

Tartalom

VILÁGI ÉNEKEK	8	XXIV. ÁLLHATATLAN ÉN	
I. JUSSON EGYSZER MÉG		REMÉNNYEM...	42
ESZEDBEN...	9	XXV. ÉDES KINCSEM, KELL	
II. BOLDOGTALAN AZ IGAZ!		NEVETNEM...	43
OLLYAN SZERENCSE...	10	XXVI. ÁMBÁR SZERETTEM...	44
III. ÁMBÁR NÉKEM NINCSEN		XXVII. VAN-E VALAKI ÉLTÉBEN...45	
KINCSEM...	11	XXVIII. INGYEN AZÉRT	
IV. KIVÁNSZ HA SZERETNI...	12	KINLÓDNI...	47
V. NEM GONDOLOK		XXIX. ÁMBÁR NINCSEN, DRÁGA	
SZIVEDDEL...	14	KINCSEM, ELŐTTED	
VI. ÁMBÁR ÉGEK...	15	ÉRDEMEM...	49
VII. ÁTKOZOTT SZIV...	16	XXX. AH NEHÉZ EGYET	
VIII. AH MÁR EGYSZER		SZERETNI...	51
ENGESZTELD MEG...	18	XXXI. ÉN MÁR NEM SZERETEK...52	
IX. AZTAT TUDD MEG, ÉN MÁR		XXXII. BAJT VÍNAK OHAJTÁSIM...53	
TÖBBET...	20	XXXIII. ÉRTED, ÉRTED, MÁR	
X. ÁTKOZLAK TE SZERELEM...	21	ÉRETTEDE...	54
XI. ÉN IS VÓLTAM SZERELMES...23		XXXIV. MÉLTÓ BIZONY AZÉRT...55	
XII. BÚSÚLY SZIVEM ÉRTED,		XXXV. ITÉLD MEG AZTAT...	57
HIVEM...	24	XXXVI. BÁR GYÁSZOS ÉN	
XIII. KINEK LEHET HINNI...	25	ÉLETEM...	59
XIV. BÁRMIKÉP ITÉLJED...	27	XXXVII. TÁVOZZON OLLY	
XV. AZT NEM REMÉLTEM...	30	SZERELEM...	60
XVI. ÁTKOZOTT SZERELEM...	31	XXXVIII. ÉN ANGYALKÁM, SZÉP	
XVII. AMORNAK FÁKLÁJA...	33	MADÁRKÁM...	61
XVIII. SZERELMEMET HA		XXXIX. AH, AH, AH! HA NEM	
VIZSGÁLOM...	35	ÉLHETEK...	63
XIX. FÉLTLEK SZIVEM, MERT		XL. BÁR AZ KIT SZERET...	64
SZERETLEK...	36	XLI. A SZÉP FÉNYES	
XX. AZT GONDOLOM, DE NEM		KATONÁNAK ARANY, GYÖNGY	
MONDOM...	37	ÉLETE...	66
XXI. ÁLDOTT VAGYOK, ÉN		XLII. LÁNGOZIK BÁR LÁNGOM...69	
REMÉNNYEM...	38	XLIII. TE VAGY ÉLETEM,	
XXII. ISTEN HOZZÁD! SZIVEM...40		REMÉNNYEM, FÉNNYEM...	71
XXIII. ÁMBÁR VADNAK SOK		XLIV. AH, MIT KINZOD ÉN	
IRIGYIM...	41	SZIVEMET...	71

XLV. MÁR GONDOLOK SZIVEDDEL... 73	LXX. KI BÉBORÚLT AZ FÖLYHÖBEN... 109
XLVI. MONDJÁK MÁSOK: NEM SZERETLEK... 74	LXXI. BÁR ÉRTED SOKAN ITÉLNEK... 110
XLVII. LEHETETLEN MIVEL NÉKED... 75	LXXII. HA KŐSZIVEM, MONDOD, HIVEM... 111
XLVIII. AMA VÓLT SZÁNDÉKOM, DE NEM VÉGEZHETTEM... 76	LXXIII. BOLOND, KI SZENVED...113
XLIX. SZÉP CZICZERKÉM... 78	LXXIV. TE BÁR LÉGY HIV... 115
L. ÉN KESERGEK ÉS EPEDEK...79	LXXV. HOGY MEGSÉRTETTÉL...116
LI. GYÖNGYÉLETRE S AZ MEZŐRE... 81	LXXVI. HOGY GYULLADOM, NEM TAGADOM... 118
LII. ÁLLANDÓ AZ ÉN HIVSÉGEM... 82	LXXVII. CSAK AZON VAGY... 119
LIII. GAZ CZICZERKÉM... 83	LXXVIII. ÉN SZIVEDET MÉG KÉREM... 121
LIV. ÁMBÁR TŰZ, VIZ KÖZT VAN... 86	LXXIX. HOGY MEGVÁLOM, NEM CSUDÁLOM... 122
LV. ARGUS UGYAN NEM VAGYOK... 88	LXXX. SZÁNOM GYÁSZOS ÉLTEMET... 124
LVI. AH MIT KINZASZ ENGEM, ÓH KEGYETLEN! 90	LXXXI. TÁVOZZÁL ISTENTELEN!126
LVII. NINCS RENDESSEBB MULATSÁG... 91	LXXXII. ISTEN HOZZÁD! ILLY ÁLDÁST ÁD... 127
LVIII. ÉN BABÁCSKÁM, NYILT RÓZSÁCSKÁM... 92	LXXXIII. BOLOND, KI ITÉL... 129
LIX. VADNAK UGYAN VADNAK...94	LXXXIV. SZIVEM, HIVEM, LÉGY ÉDES REMÉNYEM... 130
LX. HADD KÉSÉRTSEN, ÉDESGESSEN... 96	LXXXV. MULJÉK MINDEN EL...132
LXI. BÁRHA ELLENZENEK... 97	LXXXVI. MEGPRÓBÁLOM, HOGY NEM ÁLOM... 133
LXII. AZT GONDOLTAM, NINCS MÁR KÉTSÉG... 99	LXXXVII. AZT MEGKÖNYVEZNÉD... 135
LXIII. JAJ! MIT KINLÓDOM... 100	LXXXVIII. UGYAN EGYSZER SZÁLLJ SZIVEDBEN... 136
LXIV. BÁR TIED AZ DIADALOM...101	LXXXIX. AH! ÉN UGYAN MIÉRT KINLÓDOM... 137
LXV. KUKUKU, KUKUCSKÁM...103	XC. SZIVEM CSÖNGETŐJE... 139
LXVI. TE ÁLLHATATLAN LÉLEK...104	XCII. ADJAD SZIVEDET HIV SZIVEMÉRT... 140
LXVII. SZENVEDÉSSSEL S AZ ÜDŐVEL... 104	XCIII. NINCS MÓD BENNE, TIED LENNE... 142
LXVIII. AZ MINT MEGMONDOTTAM, TŐLED PÁRTULOK... 106	XCIV. CSAK AZT SZIGYENLEM...144
LXIX. AZÉRT BÁR ÜLDÖZTÉL...108	XCIV. ANGYALOM, ALAKOM, SZÉP GYÖNGY GALAMBOM... 146

XCV. NEPTUNUS NÉPE...	148	CXIX. MÁR NEM TŰRHETVÉN KÍNJAIT...	184
XCVI. TIED VAGYOK...	150	CXX. TUDOD, MELY IGAZÁN SZERETTELEK...	185
XCVII. NINCS MÓD BENNE, MÁSÉ LENNE...	152	CXXI. ÉLJ VÍGAN MÁR...	186
XCVIII. MIT VOLT MÁR MIT TENNEM...	154	CXXII. SZÜNTELEN BÁNKÓDNOM...	188
XCIX. LILA MOJA LILA...	155	CXXIII. TITKOSAN SZERETEK...	189
C. AMOR, MIT AKARSZ ÉN SZIVEMMEL...	156	CXXIV. JÓL TUDOD, KINCSEM...	191
CI. NEM HISZEK MÁR, NEM, NEM!	157	CXXV. KI BAZINBAN, KI MODORBAN...	192
CII. ÉDES DUDI DUDUSKÁM...	158	CXXVI. BÁR GONDOLOD ÉS TAGADOD...	193
CIII. TALLALLA, FALLALLA, JÓ KEDVEM VAGYON...	160	CXXVII. MI HASZNA CSODÁLOM...	195
CIV. MINDEDDIG BIZTATOTT GAZ REMÉNYSÉG...	161	CXXVIII. A MIT MEGMONDOTTAM...	197
CV. LÁLA, LALA, DALILA...	162	CXXIX. OLY VAGY MÁR, MINT MADÁR...	199
CVI. A, A, A, TE VÉN TÖRZSÖKFA...	163	CXXX. ÁMBÁR TŐLEM ELMENT...	202
CVII. ÁTKOZOTT ÓRA, MELLY ARRA PERCZENT...	168	CXXXI. A RÉGI MEGRÖGZÖTT SZERELEMNEK LÁNGJA...	204
CVIII. AZ AZ IGAZ KEGYES...	169	CXXXII. BÚSULT SZÍVEM ÉRETTEDE...	205
CIX. ÁLDOTT AZ ÓRA, MELYBEN SZÜLETTEM...	171	CXXXIII. AH! ÁTKOZOTT SZINES SZÍV...	206
CX. MENNYI KINZÁST ÁD EGY SZEM...	173	CXXXIV. HOGY EZTET KIVÁNTAM KEZEDHEZ JUTTATNI...	207
CXI. SZABAD LÉGYEN EGYSZER SZIVEM...	174	CXXXV. HÁT ELTÁVOZOL MÁR TŐLEM ÉN ÉLETEM?	208
CXII. DIRA DURA LA LA LA!	176	CXXXVI. ÉN ELMÉGYEK, HOVA LÉGYEK...	209
CXIII. TESTEM, LELKEM MÁR MEGUNT...	177	CXXXVII. MINT PÁVA JÁRTAM, NÓTÁN TÁNCZOLTAM...	209
CXIV. HA GONDOLOM BUS SORSOM...	179	CXXXVIII. SZEGÉNY SÁNDOR, SZEGÉNY BUBRIK...	211
CXV. SOKAN VADNAK, KIK SIRNAK...	180	CXXXIX. TISZTA GENIUSÁT CSALÁRD CUPIDÓNAK...	213
CXVI. SIONNAK LEÁNYI, ENGEM MEGHALLJATOK...	181	CXL. MINT A LEESETT HÓ, OLYAN FEHÉR TESTE...	217
CXVII. A SZEM MIHELT SZÉPRE TEKINT...	182		
CXVIII. SZERELEM, GYÖTRELEM HOL EGYÜTT JÁR...	183		

CXLI. VAN EGY, KINEK NEVE NINCS, DE MÉGIS KEGYES... 221	III. HADD LANKADJAK ÉS OLVADJAK... 239
CXLII. S MI HASZNA HA VOLNA TÉTOVÁZÓ ÁLOM... 222	IV AH! JAJ! MIT SZEMLÉLEK... 240
CXLIII. MÁR SZABADON PÁRTOLJ... 226	V SZÜZ MÁRIÁHOZ... 242
CXLIV. A HÁZASSÁG ÁLTAL ELVESZTETT SZABADSÁGNAK MEGSIRATÁSA 229	VI. NAGY SZENTSÉGE... 245
ISTENES ÉNEKEK 235	VII. OH SZENT JÁNOS! TE BIZONYOS... 246
I. IMÁDLAK JÉZUSOM... 236	VIII. OH SZ. JÁNOS! ÉN HÉJÁNOS BŰNÖS HOZZÁD BORÚLOK... 248
II. IMÁDLAK ÓH SZENT OSTYA!...237	IX. OH SZ. JÁNOS, ÉN HÉJÁNOS BŰNÖS HOZZÁD FORDÚLOK...251
	X. CSEH ORSZÁGNAK NAGY FÁKLÁJA... 254

VILÁGI ÉNEKEK

I. JUSSON EGYSZER MÉG ESZEDBEN...

*Nem köll azt elfelejteni,
Kit régen kezdtél szeretni.*

1.

Jusson egyszer még eszedben,
Kit metszettél bé szivedben?
Légy hajlandó nevének,
Örökös hivségének.

2.

Ugy ég érted, mint égő tűz,
Szerelmében tiszta és szüz,
Kész parancsolatidra,
Örökös rabszijaadra.

3.

Lásd szegénynek aggódásit
És ártatlan bánkodásit,
Szánd szegénynek sérelmét,
Most is véres sebeit.

4.

Itéld meg, hogy nem vagy pogány,
Sem kőszikla s kemény márvány,
Kész engedelmességem,
Engedelmes készségem.

5.

Amor, tudod, nem gyermekség!
Mégis Cupidótúl gyúl s ég:
Én is mindjárt szerettem,
Mihelyest csak születtem.

6.

Nézz rám bár csak még egy izbe
Mint Pryamusra a Thisbe;
De mi haszna szeretnem?
Ha jutalma csak: nem! nem!

7.

Nincs már más mód életemben,
Te egyedül élsz szívemben,
Te vagy lelke éltemnek,
Szive meghólt testemnek.

8.

Áldott lészek, hogyha szeretsz,
Boldogtalan, hogyha megvetsz,
Hiv szivedhez borúlok
Már hallgatok s nem szóllok.

II. BOLDOGTALAN AZ IGAZ! OLLYAN SZERENCSE...

*Szerencsétlen fátum s gyarló olyan hűség,
Az kinek nem társa az kaján irigység.*

1.

Boldogtalan az igaz! olyan szerencse,
Kinek irigye frigye, nincs ellensége;
Had lássák, mulassák,
Nyelveket koptassák,
Hogy téged szívem, hivem,
Tisztán imádlak!

2.

Azt contemnálom nálom, és köll nevetnem:
Téged, édessem, kincsem, így köll szeretnem,
Másoknak trucczára,
Lángjára, kárára,
Hogy így epednek, égnek,
S megemésztődnek.

3.

Lássák az gazok, azok bármit mivelnek,
Teljes mindenem bennem, bármit itélnek,
Magokat itélik,
Végtére szégyenlik,
Pirúlnak, dúlnak, fúlnak,
Ebek ugatnak.

4.

Okok ha nincsen, kincsem! még sem árthatnak,
Szivekben mérget, férget szülnek magoknak,
Jobb: vadnak irigyink,
Mint szánakodóink,
Igy elenyésznek, vesznek,
Vagy máskint lesznek.

5.

Gyarló olly remény s szegény, ki tart ezektül,
Szivek ámitó, gyujtó, hazug nyelvektül:
Ki igaz állandó,
Soha sem hajlandó,
Erős az kőszál, fönt áll,
Nem tart szelektül.

6.

Hóltig csak így élj, remélj az egy hivségben,
Ezzel ne gondolj, mint moly elvesznek ebben;
Jónak van irigye,
Ezer ellensége,
Szerelmünk is jó; rossz szó
Nem árt szívünkben.

III. ÁMBÁR NÉKEM NINCSEN KINCSEM...

*Egészlen kétségben végre estem volna,
Ha csak már az Echo engem nem biztatna.*

1.

Ámbár nékem nincsen kincsem,
Kíért semmi kedvem sincsen,
De talám megérem,
Szivemben ismérem,
Hogy lész nékem szivem, *hivem!*

2.

Most is aztat szánom s bánom,
Szived' hogy titkon kívánom;
Meg nem csókolhatlak,
Meg nem szorithatlak,
Ne hagyj így szenvednem! *nem! nem!*

3.

Áldott ilyen képnek, épnek
Kedvében van ki illy szépnek,
Valóért kinlódik,
Ingyen nem aggódik,
De vallyon ki lesz az? *igaz!*

4.

Dobog bár mindenem bennem,
Árnyékért hogy köll szenvednem,
De szabad próbálni,
Úgy szivre találni,
Szabad még remélni, *élni.*

5.

Eleget biztatsz reményem,
Elhúnt csillagomat, fényem!
Azért már imádlak,
És magamnak tartlak, -
Nincs már benned kétség! *hűség!*
vagy: De jaj talán hűség: jég! ég.

IV. KIVÁNSZ HA SZERETNI...

*Ki akar szeretni,
Ezt köll elkövetni.*

1.

Kivánsz ha szeretni,
Engemet szenvedni:
Légy hivség,
Tisztán égj,
Kivánom.

2.

Ráró tekinteted',
S cedrustermeted'
Nem másnak,
Szolgádnak
Szentöljed.

3.

Irigy emberekkel
És hamis nyelvekkel
Ne gondolj,
Mert mint moly
Elvesznek.

4.

Sokan ha égetnek
S titkon késérgetnek,
Próbálnak,
S megcsálnak,
Azt véljed.

5.

Titkomat megtartsad,
Ne nyilatkoztassad,
Bár kinra
S halálra
Ítélnék.

6.

Ifju éltedet
S az én személyemet
Egy szivben,
Mértékben
Rekeszszed.

7.

Nehéz ugyan dolgunk
És keserves sorsunk,
Szenvedjünk
S reméljünk
Üdövel.

8.

Azért az ki szeret,
Rólunk példát vehet:
Szeretni
S szenvedni
Mi lehet?

V. NEM GONDOLOK SZIVEDDEL...

*Nem jó egy szivet is héjában megvetni,
Mert abban nem lehet sokszor válogatni,
Mesterséges fátum mindeneknek tetszeni.
Sokan szoktak mivel így rajta veszteni.*

1.

Nem gondolok sziveddel,
Hamis csalárd hiteddel,
Mit mondtál, jól tudod,
Mint bántál, tagadod;
Kinlódni már megúntam,
Bogár után indúltam.

2.

Meggyónom, hogy vétettem,
Nem szivet mért szerettem,
Akartva rabságot,
Nyughatatlanságot
Héjában mért szerzettem?
Meggyónom, hogy vétettem.

3.

Másoknak tudsz kedvezni,
Egy hajóban evezni.
Én szegény habozom,
Az parttul távozom,
Hogy sem ezt köll szenvednem,
Jobb inkább nem szeretnem.

4.

Én tudom, hogy mely nehéz
Az fulláng közt lépes méz,
Akadtam olly méhre
Ki szállott szívemre,
Mérgét is bennem hadta,
De mézét másnak adta.

5.

Akartam, hogy így történt,
Már szívem nem szenved kint,
Bár más is próbálja,
Ha szive elállja;
Nem lehet már szenvednem,
Mondok most s mindenkor, nem!

VI. ÁMBÁR ÉGEK...

*Az megvert gyermeknek szabad legyen sirni,
Szabad sérült szívnek így panaszolkodni.*

1.

Ámbár égek,
Hozzád leborúltam,
Magam' föláldoztam
Személyednek,
De bánom,
Sajnálom,
Nincs jutalma;
Ha porrá lészek is,
Bár elenyészek is,
Semmi haszna.

2.

Módi, látom,
Egy szívet megcsalni,
Mindenhez hódolni,
Tapasztalom;
Ezt tegye,
Szenvedje,
Kinek tetszik.
Nékem nem humorom
És nem lesz szokásom
Igy hódolni.

3.

Alkalmas tűz,
Mellytül elájultam,
És majd elolvadtam,
Szerelmedért
Hevített,
Epesztett
Csak szüntelen',
Egyszer sem engedett,
Soha sem kedvezett,
Oh kegyetlen!

4.

Dido vólna
Mégis megszánhatna,
Vélem nem bánhatna,
Olly képtelen',
Szívében,
Kedvében
Bezárhatna,
Ennyi sok próbára,
Ezer sok átkokra
Meg nem csalna.

5.

Elég légyen
Már ennyit szenvedni,
Éretted kinlódni
Elég légyen;
Látod az
Ki igaz,
Melly hiv légyen.
Hogy ha nem szereted,
S tovább is megveted,
Bizony szégyen.

VII. ÁTKOZOTT SZIV...

*Ingyen sok szenvedés méltó boszuságra.
Menjen a gyilkos sziv érdemlett halálra.*

1.

Átkozott sziv,
Mert így megvetetted,
Hamisnak ítélted
Azt, ki vólt hiv!
Ezt bérem,
Ösmérem,
Ah szemérem!
De boszúmat állom,
Ezt elhidd, nem álom,
Ontom vérem'.

2.

Magnes vóltál,
Midőn késérgettél,
Titkon édesgettél,
Hóditottál,
Tetszettél,
Kedveztél,
Még megcsaltál;
De látom: gyémántra
Akadtam, aczélra,
Gyilkos vóltál.

3.

Azért égek, -
Nem minden hitetlen
Lesz olly istentelen.
És szeretek;
Újokban
Föllobban
Én szerelmem,
Találok olly lánggra,
Ki néked revántsra
Lészen tüzem.

4.

Dicsekedjél,
Hogy csaltad szívemet,
El óltad tüzemet,
Csak kérkedjél!
Megvetik,
Nevetik
Maskarádat,
Árnyékért szenvedni,
Bolondúl szeretni,
Senki sem véll.

5.

Értem célját, -
Mert ez mind irigység,
Szived boszúval ég -
Ez fortélyját;
Melly hiv vagy,
Melly szent vagy,
Azt állítod;
Sok ezret imádtam,
Igy rád nem szorúltam,
Gondolhatod.

VIII. AH MÁR EGYSZER ENGESZTELD MEG...

*Szép szóra s zengésre ki nem fog hajlani,
Annak vagy angyalnak vagy kőnek köll lenni.*

1.

Ah már egyszer engeszteld meg
Kőkemény szivedet!
Ámbár, csak bár egy punctumban
Biztasd reményemet;
Tekints, érted mint kinlódom,
Mint hó naptúl, elolvadom,
Engedd, hozzád leborúlnom,
Szerelmet kódúlnom.

2.

Mindent immár, többet ne várj,
Érted elkövettem,
Én szívemet, szerelemet
Koczkájára tettem;
Megesküdtem az egekre,
Tudod, az nagy istenekre,
Kész is vagyok mindenekre,
Hódólj már ezekre.

3.

Az tengernek szélvész után
Habjai apadnak,
Az egeknél fölök után
Csillagi ragyognak:
En szívem is már habozott,
Fénycsillagom homályozott;
Juttasd már partjához,
Égő fáklájához!

4.

Dicsérem azt, minden szélre
Mint nád nem hajlottál,
Égéretre s complementre
Mindjárt nem hódóltál:
De már látván hűségemet,
Válaszd ki az én szívemet,
Ki kemény s állandó,
Mint viasz hajlandó.

5.

Eztet végre; már én többre
Nem is kinszerítek,
Ebből érthedd, szívre vehedd,
Mért késérgetlek;
Nem kívánok szabad lenni,
Sőt mind rabod még kinlódni,
De élni és nem remélni,
Jobb inkább nem élni!

IX. AZTAT TUDD MEG, ÉN MÁR TÖBBET...

*Ha ki pirúl, légyen kiért,
És ha szenved, légyen miért,
Az ki megérdemli,
S meg tudja kémélni.*

1.

Aztat tudd meg, én már többet
Soha nem szeretlek;
Ennyi sok kint és ennyi szint
Bizony nem szenvedek:
Mert látom, hogy mind ravaszság,
Tapasztalom, csak álnokság,
Érted héjában gyötrődöm,
Nincs másod ez földön.

2.

Minden testre, oly torkos vagy,
Mint holló reá szállnál,
Minden szivet, oly gyilkos vagy,
Darabra szagatnál,
Most kemény vagy, mint az márvány,
Most szines vagy, mint szivárvány,
Már elég vólt, ezt megúntam,
Magamról tanúltam.

3.

Azért égjek és szenvedjek,
Ki nem tud szeretni?
Hanem a ki minden szélre
Zászlóját ereszti?
Egygyel nem contentálódik,
Hanem mindenért kinlódik,
Átkozott annak szerelme,
Szivek veszedelme.

4.

Disputálni nem akarom
Gusztussát senkinek,
Ki huszonnégy órára is
Tart valakit hívnek:
Úgy sincs ize, teljék kedve
Czukrot makkal egyeledve,
Inkább böjtöl az én szívem
Nemesebb én izem.

5.

Elégedjél már meg ezzel
Hogy mennyit gyötröttél!
Hivségemért és hitemért
Hogy majd majd megöltél;
Teljék azért másban kedved,
Nem nékem való szerelmed,
Bánom, hogy így történt dolgom,
De boldogabb sorsom.

X. ÁTKOZLAK TE SZERELEM...

*Jaj annak, Amornak
Ki hiszen csalárdnak!
Ezer praktikája,
Nincs annak orczája.*

1.

Átkozlak te szerelem!
Te isten istentelen!
Jutalmod csak gyötrelem,
Gyűlölség nem szerelem.
Mindenképpen megpróbáltam,
Érted halálra is váltam:
Mi haszna?
Nincs haszna!
Nem más: szivveszedelem.

2.

Méltó vólnál, elégnél,
Magad is porrá lennél;
Tudom úgy nem égetnél,
Ha magad is szenvednél.
Jaj most nékem, gyilkos nyilla,
Érzem, mit tesz, tüzfáklája;
Én szegény,
Én szegény,
Nem is lehet nagyobb kin!

3.

Áldott az, ki nem szeret,
Ellened erőt vehet;
De az vallyon, ki lehet,
Szégyent rajtad ki tehet?
Istenekből embert tettél,
Hány szivet győztél s megöltél
Ámitó,
Hóditó,
Sziveket gyujtó s kinzói!

4.

Didó eztet szenvedte,
Tróját ez porrá tette,
Parist úgy elvesztette,
Sámsont is megejtette;
Trónust emelsz hiv szivekből,
Személyed azon büszkén ül;
Rosz gyermek,
Rosz gyermek,
Átkozott, ki illyent szül!

5.

Engedelmes szolgája,
Mégis vagyok praedája,
Mert hatalmas igája,
Szivemben ég fáklája.
Talám enyhitt sebeimben,
Harmatot hint tüzeimben,
Imádlak,
S átkozlak
Desperatus szivemben.

XI. ÉN IS VÓLTAM SZERELMES...

*Az elmúlt jó kedvről
S eltűnt szerelemről
Hejában emlékezni
El köll azt felejteni.*

1.

Én is vóltam szerelmes,
Sziveken győzedelmes,
Vólt részem ez világban
Amor szolgálatjában,
De elmúltak vig napjaim,
Számlálom csak búss óráim';
Szerelem,
Gyötrelem,
Mért vóltál olly kegyetlen?!

2.

Vallyon van-e ollyan sziv,
Kihez vólt ő vajha hiv?
Czukorral édesgetett,
Méreggel megétegetett.
Minden dolga csak álnokság,
Reménsége valótlanság:
Jaj szégyen,
Hogy légyen
Igy az Cupido isten.

3.

Ártatlan az én vétkem,
Hogy estem szerelemben,
Embert isten megcsalhat,
Mert véle parancsolhat.
Adjon azért rólam számot,
Fizesse értem az vámot:
Most bánom,
Sajnálom,
Hogy valaha szerettem!

XII. BÚSÚLY SZIVEM ÉRTED, HIVEM...

1.

Búsúly szivem érted, hivem,
Hogy tőled eltávozik,
Személyedtől, szerelmedtől
Megválnak s elnyomódik;
Mit miveljen s mint éljen?
Ohajtson vagy reméljen?
Majd meghal, úgy aggódik.

2.

Csak árnyékban s gondolatban
Kinos szivet szeretni,
Élő szivnek és léleknek
Árnyékért fohászkodni,
Tündérképet imádni,
Bálványozni s áldozni, -
Jobb ma inkább meghalni.

3.

Már föltettem s megesküttem,
Soha így nem szeretlek,
Valóságért, nem kétségért,
Ha jádzom, kockát vetek;
Ha pirúlok s ájúllok,
Ha bágyadok s meghalok,
Bizony ingyen nem epedek,
vagy: Én érdemért szenvedek.

4.

Az vad mássát, édes társát,
Példa, miként sajnálja,
Mint kergeti és kesergi,
Meddig föl nem találja,
Bánkodik és aggódik,
És nyughatatlankodik,
Kénját nem is számlálja.

5.

Vedd szivedre és hitedre,
Ha azt tetszik követni,
Minutára s pillantásra
Ha kit tetszik ismerni;
Noha titkon gyötrődöm,
Tusakodom s törődöm,
Tudok sokat szenvedni.

6.

Mégis áldlak és imádlak,
Ha tőlem eltávozol,
Megpróbálom és vizsgálom,
Ha ezzel nem változol?
Elhidd, távúl is égek,
Epedek és szeretek,
Hogy ha te is lángozol.

XIII. KINEK LEHET HINNI...

1.

Kinek lehet hinni,
Ha nem olyan szívnek
Az ki maga szívét
Hittel mondta hívnek?
Tőlem elpártola,
Másokhoz hajola,
Szerelme így mula.

2.

Azt gondoltam, előbb
A tenger kiszárad,
Az nap lovaival
Ellankad s elfárad:
Mintsem ezt megérjem,
Eltörjék nagy frigyem
Illy nagy hitszegéssel.

3.

Ritka dolog, látom,
Már igaznak lenni,
Ennyi sok tövis közt
Egy rózsát sem szedni,
Búbánat fájdalom,
Soha nyugodalom
Szerelmet így élni.

4.

Oh miért nem mondtad,
Hogy ha nem szerettél?
Ha nem szenvedhettél,
Minek késérgettél?
Inkább meg nem öltél,
Mintsem így vesztettél,
Mért el nem temettél?

5.

Legyek ámbár példa
Szerelem szolgája,
Kit ilyen gyilkossan
Megcsalt praktikája,
Melly kegyetlen kin az,
Azért hogy ki igaz:
Ez minden' csudája.

6.

Ítéld meg jól azért,
Ezt mért érdemlettem?
Hogy elpártolj tőlem,
Néked mit vétettem?
Istenem meg is vér,
Kitül is boszút kér
Szivem mert szerettem.

XIV. BÁRMIKÉP ITÉLJED...

1.

Bármiképp itéljed
Magadban, elhidyged
Hogy szeretlek!
Titkossan gyötrődöl,
Szivedben törődöl,
Hogy kedvellek.
De már abban van vég,
Hogy szivem érted ég,
Nincs mássad,
Most lássad,
Mi haszna;
Nincs haszna,
Mért késértlek?

2.

Árnyékre futottam,
Hogy hozzád hódúltam,
Most megvallom;
Ködben elmerültem,
Napot nem szemléltem
Tapasztalom.
Ha multam napomat,
Várom csillagomat,
Lesz vezér!
Hozzám fér,
Bár késér,
Meg nem nyér,
Úgy gondolom.

3.

Lássad, mit miveltél!
Hiv szolgád most is él,
Nem változik;
Üldöz hét fájdalom,
Szégyen, hogy megvallom,
Csak kinlódik!
De jobb megvallani,
Érdemmel megválni,
Csak tessék
Más szívet
Megölni
Illy hivet
Nem irtózik.

4.

Orpheus múlatta,
Vadakkal próbálta
Hiv szerelmét,
Az erős érczekkel,
Kőszikla hegyekkel
Igaz szívet;
Én szegény állandó,
Mint viasz hajlandó,
Én vagyok,
Bár nagyok'
Szenvedek
S epedek,
Csak mulandó.

5.

Gondolom, nem mondom,
Tudom, de tagadom,
Mit akartál;
Másoknak trucczára,
Kevélység-próbádra
Ohajtottál:
De nem kell tréfálni,
Szeretni s megválni,
Meglátod,
Mebánod,
Hamissan,
Titkossan
Confundáltál.

6.

Hagyján! ha így történt,
Szivedben ennyi színt
Elröjtettél;
Én is megvizsgálom,
Talán föltalálom,
Kit kedveltél;
Nincs olyan elrejtve,
Ki nem jön napfényre,
Még szívem
Megéri,
Hogy Isten
Megveri,
Hogy üldöztél.

XV. AZT NEM REMÉLTEM...

1.

Azt nem reméltem,
Soha sem véltem,
Melly szégyen,
Igy légyen
Gyilkos szived!
Tegnap ítéltél,
Már ma megöltél,
Átkozott!
Mért kinzott
Igy szerelmed?

2.

Még ismerkedtél
Addig kedveztél,
Edessen,
Kegyessen
Édesgettél;
Mindent ígértél,
Hittel esküdtél,
Kegyetlen!
Hitetlen!
Megvetettél.

3.

Ah mért kinoztál,
Békét nem hadtál
Állandó
Ha lenni nem
Nem akartál!
Mást megvetettem,
Mert néked hittem;
Ismérem:
Szemérem,
Ezt miveltem!

4.

Dolgomat bánom,
Nagyon sajnállom,
Szerettem,
Vétettem,
Tapasztalom;
De az egekben
Bizom, Istenben,
Hogy méltán
Boszúmat
Rajtad állom!

5.

Ez ha meglén is,
Érzem, szégyen is,
Reménlek,
Még élek
Hívségemben.
De te hitetlen,
Te istentelen,
Megkinzott,
Átkozott
Légy szivedben!

XVI. ÁTKOZOTT SZERELEM...

1.

Átkozott szerelem,
Nincs benned kegyelem,
Mért vagy isten?
Engem hódítottál,
Végtére megcsaltál,
Oh kegyetlen!
Mi hasznom mézedben,
Elrejtett mérgedben,
Ámitó,
És gyújtó,
Hódító
S tóditó
Szivek kinzó.

2.

Miképp késérgettel,
Szépen édesgettel,
Tudom, tudod;
Mint madárt az lépre,
Mefogtál vessződre,
Nem tagadod;
Érzem kinjaidat
Most, csalárdságidat,
Átkozott,
Mit hozott
Titkossan
Gyilkossan
Hiv szivemre.

3.

Akkor azt gondolta,
Szivem megárúlta
Praktikával,
Hogy legyek praedája,
Amornak példája
Ravaszsággal;
De akadt társára,
Rabjának mássára,
Egy szívnek
Illy hívnek
Nagy annak
Az ára:
Vesd próbára.

4.

Dalila Sámsonra,
Te pedig *N. N.* rabodra
Most akadtál;
Engemet törödben
Megcsaltál, szivemben,
Meg is fogtál;
De nincs hatalmadban,
Az én hatalmomban:
Bár vérem
Én bérem,
Nem félek,
Mert élek
Hiv voltomban.

5.

Én rólam tanúljon,
Mást mikép árúljon,
Bár isten légyen;
Isten az Cupidó,
De hamis, mint zsidó,
Nincs mit tégyen.
Boldog légyen vétkem,
Hogy megcsalt ez egyben
Nem másszor,
Utólszor,
Nem többször,
Csak egyszer
Vólt szivemben.

XVII. AMORNAK FÁKLÁJA...

1.

Amornak fáklája,
Szerelem' példája,
Hivségnek próbája,
Szivem' pátronája! -
Méltán így nevezlek,
És hiven szeretlek,
Veled halok és élek.

2.

Musáknak szépsége
Didó delisége,
Venus kegyessége,
Thisbének hivsége,
Gizmunda szerelme,
Astraea kegyelme -
Vagy ezek' érdeme.

3.

Ah! ki nem szeretne,
Illyent nem kedvelne?
Jutalmát vehetne,
Bár kőből lehetne:
Azért is imádlak,
Csak téged vigyázlak,
Dicsérlek és áldlak.

4.

Drága személyedet,
Cedrus termetedet,
Édes beszédedet,
Kényes lépésedet
Ha titkon vizsgálom,
Csak aztat találok:
Vagy éltem s halálom.

5.

Engedj, így szeretnem,
Borúlva tisztelnem,
Előtted szentelnem,
Mint lámpás, elégnem;
Éltemet szivedben
Csendessen végezmem,
Engedd meg, én szívem!

XVIII. SZERELMEMET HA VIZSGÁLOM...

1.

Szerelmemet ha vizsgálom,
Álnokságát tapasztalom;
Édesgetett még megejtett,
Még hálójában kerített,
Most jól látom, mi haszna.

2.

Zárva tartott, mint egy rabját,
Megkötözött mint sajátját,
Meg is kínozott, mert kegyetlen,
Igy bánt velem kéméletlen',
Igy fizette szolgáját.

3.

Incselkedett körülettem,
Hittem, mert még nem ismertem,
Nem vólt nyugtom, meghódított,
Praktikája elálmitott:
Ah, melly nagyot vétettem!

4.

Lássa kiki, mit szeressen,
Megfontolja, kinek hidgyen!
Ámbár édes, azért nem méz,
Ámbár fénlík, lehet csak réz:
Példát rólam vehessen.

5.

Éltem ugyan vig napjaim',
Vóltak kényes multságim!
De melly hamar elfolytanak!
Mint az árnyék, elmúltanak!
Értek ezer fájdalmim.

6.

Szemérmetlen az Cupido,
Nyughatatlan, nem állandó;
Nem is isten, istentelen,
Mert nincs benne az kegyelem,
Nem is egyéb csak kinzó.

7.

Szerencsétlen szerelmemben
Ha voltam is ámbár egyben,
Nem fog többet hódítani,
Nem fog rajtam uralkodni,
Boldog vétkem ezekben.

8.

Igy próbálta meg ezeket,
Az ki írta ez verseket;
Jövendőben megmutatja,
Mindenekkel megtudatja,
Mért szenvedett illyeket.

XIX. FÉLTLEK SZIVEM, MERT SZERETLEK...

1.

Féltlek szivem, mert szeretlek,
Mert kincsem vagy, megőrizlek,
Mivel tolvaj az Cupido,
Incelkedik, mint az zsidó:
Illik is hogy féltselek,
Hóltig így szeresselek.

2.

Féltlek szivem, mert vagy szép s ép,
Én előttem isteni kép;
Ha mások is, mert nem én is?
Ezt cselekszem, ha nagy kén is,
Érted hóltig gyötrődöm,
Mert nincs másod ez földön.

3.

Féltlek: magam példa vagyok,
Mert magamról sokat tudok,
Ez világnak tudom dolgát,
Szerelemnek ravaszságát,
Sokszor szegény próbáltam,
Még hiv szívre találtam.

4.

Azért senki meg nem ítél,
Ámbár ezer esztendő't él,
Más: hiv szivből kit félteni,
Más: bolondúl kit itélni;
Első: jele hívségnek,
Az más: esztelenségnek.

5.

Féltlek én így, s nem másképpen,
Hanem szeress tisztán s épen;
Boldog lesz így mi szerelmünk,
Kedves léssen sok gyötrelmünk;
Azért féltlek én szivem,
Légy hóltig igaz hivem.

XX. AZT GONDOLOM, DE NEM MONDOM...

1.

Azt gondolom, de nem mondom,
Én jól tudom, de tagadom,
Kihez vagyon vágyódásom,
Én szivemben titkon tartom,
Mert nem jó kiczégérezni,
Szivet szemmel elárúlni:
Ha akarom, megvallom.

2.

Mások ugyan lesegetik,
Pillantásim késérgetik,
Azt gondolják, észreveszik,
Ha pirúlok, megnevetik,
Jégre viszik szerelmemet,
Elolvasztják hív tűzemet,
Szerencsémét irigylik.

3.

Azzal ugyan nem törődöm,
Noha titkon csak gyötrődöm,
Mert kegyessemért sinlődöm,
Kinek mássa nincs ez földön;
Ő is tud titkon szeretni,
Vélem mértében szenvedni,
Vélem élni s meghalni.

4.

Didónak Juno irigye,
Aeneasnak mint vólt ügye?
Lángát szivében se vegye,
Vagy tudja, mikép szenvedje;
Ha sír szive, ő nevensen,
Hogy ha nevet, könnyvezhessen:
Szerelmében úgy éljen.

5.

Érted, mint kell confundálni,
Irigyeket contemnálni,
Magát titkon consolálni,
Titkos czélját conserválni,
Nyilván éneklem ezt egynek,
Itt van, tudd meg mégis: kinek? -
Igy köll fügét mutatni.

XXI. ÁLDOTT VAGYOK, ÉN REMÉNNYEM...

1.

Áldott vagyok, én reménnyem,
Nem kétséges szerelmed!
Tapasztalom és megvallom,
Kegyes hozzám kegyelmed.
Most már élek s nem félek,
Kegyes lélek, szemléllek,
Te vagy igaz szerelmem!

2.

Midőn látlak, már ohajtlak,
Szivemben ég tiszta tűz,
Két hiv szemed kész rabodat
Rabszjadra üz és füz;
Mert már öszvekötözve,
Szolgád szive, szegődve,
Égtül van elrendelve.

3.

Ámbár érted megepedek,
Ezt örömet szenvedem;
Ámbár érted porrá leszek,
Ez halálom' örvendem -,
Szeretni, szenvedni,
Kinlódni s meghalni,
Te éretted életem.

4.

Dühösködjék bár az fatum,
Szerencsétlenné tehet:
De hogy hitetlenné tégyen,
Tőle soha nem lehet;
Illy szépért, édessért,
Kegyessért, kedvessért,
Virtus föllyebb nem mehet.

5.

Elhitedd s meg ne vessed,
Hogy én hóltig óhajtlak,
Hiv szivemben s kebelemben
Béveszlek és szoritlak,
Árnyékomban s hóltomban,
Hamvamban és poromban
Szeretlek és imádlak.

XXII. ISTEN HOZZÁD! SZIVEM...

1.

Isten hozzád! szivem
Mert tőled távozik,
Zokog s kinez, hivem,
Hogy érted lángozik;
Mert az nélkül köll lennem,
Kit hóltig köll szeretnem:
Ez a legnagyobb kin,
Szivem már nem enyim.

2.

Engedd, had csókoljam
Szép s kegyes kezedet,
Lássad (Szánjad), mint folytatom
Zálogúl könyvemet;
Igaz, s hozzád hiv szivvel
Ki szeret gyötrelemmel,
Vedd én végső csókom!
Mert már meg köll válnom.

3.

Kényes óráidban
Rólam emlékezzél;
Ha látsz árnyékomban,
Ki szeretett, nem él:
Akkor magad isméd,
Hitetlennek nevezed,
De már késő lészen, -
Midőn sírban lészen.
(vagy) téssen.

XXIII. ÁMBÁR VADNAK SOK IRIGYIM...

1.

Ámbár vadnak sok irigyim,
Érted ezer ellenségim,
De azokat contemnálom,
S az hol lehet, confundálom:
Jobb, legyenek irigyink,
Mintsem szánakodóink.

2.

Mindenképpen agyarkodnak,
Mint az kigyók, követ fújnak,
Egy szívünkbul kettő légyen,
És szerelmünk véget végyen, -
Mind azon munkálkodnak:
De héjában fundálnak.

3.

A kőszál erős s állandó,
Sok szél s vész közt nem hajlandó,
Tudjuk már mink szerelmünket,
Nagy hitünket, hívségünket,
Ez hóltig maradandó:
Nincs mibennünk mulandó.

4.

Dévajság az, mint késértnek,
Hizelkednek, és mást értnek,
Obligálják mindeneket,
S majd kipökik ők sziveket,
Hogy hálóban keritnek,
S azután kinevetnek.

5.

Éljünk azért egy hívségben,
Próbált hivem! egy szívünkben;
Ne gondoljunk mindezekkel,
Rózsát szedjünk tövisekkel,
Csak bizzunk Istenünkben, -
Meg is áld ő mindenben.

XXIV. ÁLLHATATLAN ÉN REMÉNNYEM...

1.

Állhatatlan én reménnyem
Mert kétséges szerelmed;
Mért óhajtom kegyességed',
Ha nincs benned kegyelmed?
Örölsz én gyilkos gyötrelmimnek,
Mérget adsz halálos sebeimnek, -
Vallyon van-e még szived?

2.

Majestasnak tartod, látom,
Rabságát hiveidnek;
Triumphusnak, ha hiv szivek
Lábaidnál hevernek;
Ez még kinlódjék, azt akarod,
Az meghaljon, úgy parancsolod;
Illenek-e ilyenek?

3.

Adj még egyszer annak élni,
Ki holt érted ezerszer;
Kétség nélkül még remélni,
Ha nem többször, csak egyszer!
Megérdemli állandósága,
És szivbéli hosszú rabsága,
Szánd meg szegényt már egyszer.

4.

Dicsekedjék én szerelmem
Szerelmed mértékjében,
Két szivünket vesd egy latban,
Egyenlők nehézségben;
Te szived nehéz sok kinzástúl,
Szivem nehéz sok kinlódástúl,
Párok vagyunk ezekben.

5.
Élek mégis reménséggel,
Talám lesz még kegyelem;
Bár aczél vagy, csak megemészt,
Mivel tűz a szerelem:
Nincs szebb dolog, mint az valóság,
Rabság után arany szabadság, -
Igy imádlak szüntelen.

XXV. ÉDES KINCSEM, KELL NEVETNEM...

1.
Édes kincsem, kell nevetnem,
Reménséged hogy van bennem,
Hogy részt végy én lángomban,
Ne szeress, mert csak héjában!

2.
Bátor táplál az reménség,
Tanúld meg, mit tesz a kétség,
Midőn ha öröm helyett
Látsz lehetlenséget.

3.
Ne szeress, én azt javaslom,
Mert előttem csak árnyék s álom,
Melly tovább nálam nem lehet,
Csak még az napfény rá mehet.

4.
Mások előtt téged intlek,
Azért is én nem nevezlek,
Igy mutatván hivségem',
Mondok most s mindenkor: *nem!*

XXVI. ÁMBÁR SZERETTEM...

1.

Ámbár szerettem,
Néked szentöltem,
Te tudod, az én éltemet:
De már megbántam,
Hogy így megcsaltam
Hiv és állandó szívemet;
Bogár után hogy így indúltam,
Reád azért én nem szorúltam,
Erdő egy fáért,
Tavasza egy fűcskéért
Nem sénlődik, azt tanúltam.

2.

Mért érdemlettem,
Hogy így szenvedtem,
Türtem, mint eb az árnyékért;
Érted ontott vérem!
Álnokság az bérem,
Mért szenvedtem én ezekért?
Ha te próbáltál, próbáltalak én is,
Ha *confundáltál*, azt miveltem én is,
Így ne gondolkodjál,
Társra nem találtál,
Ha te tréfáltál, úgy én is.

3.

Arra emlékezzél,
El se felejtkezzél,
Melly képtelen bántál vélem;
Engem megnevettek,
Reád figyelmeztetek,
Meg is ítélték, ítélem:
Akkor engemet megvetettél,
De másoknak azzal tetszettél;
Az nem mesterség,
Az ki hamissan ég,
Az bánja, kinek kárt tettél.

4.

Drága a szabadság,
Ez legelső jószág,
Ezt két szív jól meggondolja:
Egyből kettőt tenni,
Kettőből egy lenni,
Kiki ezt jól megfontolja,
Mert ez nem egy vagy két napi rabság,
Hanem hóltig való állandó fogság;
Ez nem bolondság,
S nem is mulatság,
Ez az igaz állandóság!

5.

Ezt tudtadra adnom,
Magam declarálnom
Hív s igaz szívből kivántam,
Engem ne késérgess,
Más is mesterséges,
Illyet én nem most próbáltam,
Azért is várom választodat,
Mutassad hív s igaz vóltodat;
Tudjam, kiért égjek,
És miért szenvedjek,
Ird avagy mondd meg voxodat.

XXVII. VAN-E VALAKI ÉLTÉBEN...

1.

Van-e valaki, éltében, szívében
Ki nem szeretett?
Szerelemnek hevétül s tüzésül
Ki nem gerjedett?
Nincsen olly méltóság,
Nincs oly hatalmasság,
Kit Amor
Tőrben nem ejtett.

2.

Incselkedik tegzével s törivel
Az vak *Cupido*,
Ólálkodik, kit sértsen s megejtsen,
Sziveket kinzó;
Mind addig késérget,
Még szivet megejthet,
Rabbá tött
Álnok hódító.

3.

Vagyok én is titkossan, kinossan
Ennek szolgája,
Kit gyilkossan meggyötört, öszvetört
Sok praktikája;
Olly szivre vezérlett,
Ki már is rabbá tett
Megkötött,
Vagyok praedája.

4.

Szenvedném is, ha vólna jutalma,
Ennek sérelmét;
Ha lehetnék kedvében, szivében,
Halálos sebét;
Ámbár nem gyógyúlna,
S mindenkor újúlna,
S nem múlna,
Gyilkos gyötrelmét.

5.

Tudod, Isten! nem élni s úgy élni
Melly nagy kin légyen,
Remény nélkül szenvedni, úgy türni
Bár isten legyen:
Melly kegyetlen kin az,
Azért hogy ki igaz,
Igaz az
Halált szenvedjen.

6.

Eztet tudod én szívem, melly régen,
Kíért kesergem;
Életemet szentöltem, föltettem,
Illy nagy hivségem!
Szánd szegényt, mert el-ég,
Tudod azt, igaz ég!
S lészen vég
Szegény éltében.

7.

Érted azért ha estem, s elestem
Amor tőriben,
Példát ezzel miveltem, követtem,
Mások szivében;
Ha érted elestem,
Azzal nem vétettem,
Bár tettem,
Szegtem
Sebet szivemben.

8.

Minthogy nehéz dolgod is, nékem is,
Türjük csendessen;
Tudod az irigység ellenség, nagy inség
Az szeretetben;
Megáld így az Isten,
Ha két szivet egyben
Mértékben,
Lát hűségessen.

XXVIII. INGYEN AZÉRT KINLÓDNI...

1.

Ingyen azért kinlódni,
Kitül köll távúl lenni,
Ritkán megudvarolni,
Lehet titkon szemlélni,
Kedvét soha nem élni.

2.

Ugy van nékem is sorsom, -
Tűz, víz közt vagyok dolgom,
Bár eleget titkolom,
Meg nem változtathatom,
Tudom ez lesz koporsóm.

3.

Isten! engedj nem élnem,
Átkozott szó: remélnem,
Mi haszna csak szemlélnem,
Véle soha nem lennem,
Még félve is beszélnem.

4.

Sorsod néked is nehéz,
Meg van kötve szív és kéz,
Sok szem reánk vigyáz s néz,
Fémlik arany helyett réz,
Másé már az lépes méz.

5.

Bálványképet imádni
S az igazat elhadni,
Nehéz másra akadni,
Édes viznek fakadni,
Hol szokott kiszáradni.

6.

Az ez, az, kit kesergek,
Kiért égek s epedek,
Hogy én ott nem lehetek,
Vele nem végezhetek,
Kedvemre nem élhetek.

7.

Lassú viz partot mosni
Szokott s titkon törödni, (gyötrödni)
A nád széltül ingadni
S az által erősödni,
Méregből is méz lenni.

8.

Kétségem azért még nincs,
Enyim lesz még az az kincs,
Kin van nagy zár és bilincs,
Lesz szívem hozzá kilincs,
Csak szív- s szemmel hiven ints.

XXIX. ÁMBÁR NINCSEN, DRÁGA KINCSEM, ELŐTTED ÉRDEMEM...

1.

Ámbár nincsen,
Drága kincsem,
Előtted érdemem:
Csak kétségben,
Reménségben
Ég érted én szívem;
De én ezt mért érdemlettem?
Azért talám, hogy szerettem?
Bennem hibát nem találtam,
Mert hiven szolgáltam.

2.

Mindenképen,
Tisztán s épen
Hozzád folyamodtam;
Nem most érted,
Hogy csak érted,
Egyedül kinlódtam:
De ha így bánysz ily hiveddel,
Mit mivelsz ellenségeddel?
Ah szivednek nincs hüsége,
Gyémánt keménysége.

3.

Alkalmassint
Mert ennyi kint
Szenvedek, itélem;
Hizelkedni,
Mert változni
Nem tudok, azt vélem;
Nincs érdeme az hűségnek
Kik tisztán s igazán élnek;
Módi, látom, az álnokság,
Tetszik az ravaszság.

4.

Dobog szívem
Régi hivem,
Ha ezt meggondolom,
Kit már ismersz,
Mert máshoz térsz,
Sirva tapasztalom:
Annyira hogy megvetettél,
És majd porrá elégettél,
Nem gondoltam, ezt megérem,
Ez bizony szemérem!

5.

Érted mégis,
Bár hóltig is
Szivessen kinlódok;
Bár mint olaj, -
Nem kevés jaj! -
Ingyen elolvadom:
Legyek szerelmed példája,
Gyilkosságodnak praedája,
De mégis szánj, szállj magadban
Adj részt jutalmodban.

XXX. AH NEHÉZ EGYET SZERETNI...

1.

Ah nehéz egyet szeretni,
Sok ezer közt egynek hinni,
Mikor sokan kedveskednek,
Van is oka: mért tessenek;
Egyet én mért szeressek?
Egyért ezret megvessek?

2.

Mint lehessen egyre nézni,
Két ép szemnek egyet látni,
Egy' kedvéért mást nem látni,
Igy akartva megvakúlni,
Egyért élni s meghalni,
Egytől soha nem válni.

3.

Akárki ezt meggondolja,
Mi légyen ez, megfontolja;
Ha egynek múlik kedvében,
Frígye törik egy hitében,
Minden lesz ellensége,
Soha más reménsége.

4.

Drága kincs így az szabadság,
Bolondság egy állandóság,
Csak ki többnek van szívében,
Bátrabb az reménségében,
Mert bizhatik többekben,
Sokaknak ereiben,

5.

Ez, kit megbánt páros Páris, -
Sok más példánk erről már is -
Hogy az arany almát egynek
Osztogatta s nem többeknek:
Igy kinek van több szive,
Többeknek is lesz hive!

vagy:

Igy ki szeret többekben,
Remélhet is többekben.

XXXI. ÉN MÁR NEM SZERETEK...

1.

Én már nem szeretek,
Mert csak kétség!
Azért is megvetlek,
Már nincs hűség;
Te istentelen,
Átkozott hitetlen,
Szivem gyújtója,
Cupidója!
Ezt jól megfontoljad,
Gondoljad,
S megtudjad,
Vagy kinzója!

2.

Miképpen esküdtél
Tudom, tudod;
Gyilkos hitegettéél,
Nem tagadod!
Már szivem bággyadott,
Hóltig ellankadott,
De nincs jutalma,
Nyugodalma;
Ezt bánom, miveltem,
Szenvedtem,
Szerettem,
Semmi haszna!

3.

Végy azért más szivet
Szerelmedben,
Nálomnál hivebbet
Gyötrelmidben:
Én már ezt megúntam,
Magamról tanúltam,
Ámbár sajnállom;
Oh fájdalom!
Hogy eztet mint bánom,
Távozom,
Búcsuzom,
Most megvallom.

XXXII. BAJT VÍNAK OHAJTÁSIM...

1.

Bajt vínak ohajtásim kesergő szivemben,
Harczolnak affectusim sebesült mellyemben,
Amornak nyilait
Most érzem kinjait,
Elhagyott s mert megfosztott,
Ki vólt frigy hitemben.

2.

Bátor mint foházkodom, csak némák az egek,
És azzal nagyobb sebet szivemben csak szegek:
Elmúlt én reményem,
Ki vólt napom s fényem,
Titkossan és gyilkossan
Szüntelen kesergek.

3.

A sziven nem nagy munka erőszakot tenni,
A sok virágok között válogatva szedni,
De csak egy lehetett,
Kit el nem felejtet
Én szivem, mert méltó is
Azért sirban menni.

4.

Csak látom: már meggyőzött az búknak tengere,
Nem apad, sőt mind árad sok habja fejemre:
Én rólam tanulhat,
És kiki sajnálhat,
Mi haszna, s mi jutalma,
Van nagy hivségemre?

XXXIII. ÉRTED, ÉRTED, MÁR ÉRETTEDE...

1.

Érted, érted, már éretted
Ah, mennyit köll szenvednem!
Erőszakkal, sok kinokkal
Titkossan köll gyötrődnöm;
Midőn kinoz s halált okoz,
Mosolyognom s nevetnem,
Szivlángomnak, bánatomnak
Szikráját is ejtenem.

2.

Minap, tudod, nem tagadod,
Vóltam mint ösméretlen,
Úgy szolgáltam, udvaroltam,
Véle vóltam kintelen,
Tetszettetem jó kedvemet,
Ámbár vóltam kedvetlen:
De elemben te is éltél
Fortélyoddal, kegyetlen!

3.

Observáltam miként égtek
Reád tüzei szemeknek,
Mint harczoltak affectusi
Érted ezer sziveknek;
Hivségemet nem sebhették
Mint nyilai ezeknek,
Gondolván, hogy csak próbái
Lesznek ezek szivednek.

4.

Már föltettem s megesküdtem,
Többet így nem szeretlek,
Hogy sem lárva, inkább árva
Lészek, így nem szenvedek.
Mások lessék, - ámbár tessék -
Álnokságát szivednek,
Így megválom, - s már mint álom
Tetszik régi hivednek.

XXXIV. MÉLTÓ BIZONY AZÉRT...

1.

Méltó bizony azért
Szenvedni,
S kinlódni,
Kiben vagyon viszont kegyelem;
Azért éjjel s nappal
Gyötrődni
S fáradni,
Kitül van jutalmas sérelem;
De mindenkor csak csak remélni,
Jobb úgy inkább nem élni:
Mert szeretni,
S gyűlöltetni
(vagy) Elzárt lenni,
Jobb ma inkább meghalni!

2.

Oh melly nehéz ilyen
Szemeknek,
Tüzeknek
Lángját szivben titkolni!
Magaviselését
Illy szépnek
Termetnek
Csak sandalva szemlélni;
Az kinek kellene áldozni,
És borúlva imádni;
Meg kell lenni,
Nincs mit tenni,
Másnak kell ezt engedni.

3.

Van-e, az ki érted
Bánkódni
S epedni,
Olly sziv, ki nem ohajtaná?
Uralkodás s élet
Szolgálni
S meghalni,
Ámbár semmi jutalma;
Benned van szépségnek formája,
S az egeknek munkája,
Szerelemnek
S kegyelemnek
Vagy eleven példája.

4.

Boldog az, ki ilyen
Édesnek,
Kegyesnek
Lett zálogja szívének!
Kedve- s kebelében
Múlatoz,
S bágyadoz,
Hatalmában hivének!
Nem kell annak már remélni,
Lehet véle mert élni;
Bár irigye,
Vagyon frigye,
Ösztönt ad szerelmének.

5.

Bár nincs, látod s tudod
Mód benne,
Hogy lenne
Contentumom szivemben;
Végre mégis hozzád
Borúlok,
S ájúllok,
Bizony hiv reménségben,
Tiszta és szüz tiszteletben,
Csak így végy bé kedvedben,
Szegényt szánjad,
És sajnáljad,
Ha nem látod életben.

XXXV. ITÉLD MEG AZTAT...

1.

Itéld meg aztat, ha hogy szerencsétlen
Reménlhet valaha tőled kegyetlen!
Nincs reményem immár,
Van szivemen nagy zár,
Halál vár.

2.

Ollyan vagyok, mint hajó az tengerben,
Elborított szél, vész, víz s hab az örvényben,
Most emel egekre,
Most temet örvényre
Szerelmem.

3.

Szeléd vagyok, mert szenvedek árnyékért,
Most is véres sebem köd- s reménységért,
Nem gyógyúl: csak újúl,
Szived még nem hódúl
Hivségért.

4.

Örömet eltünném, bár nem gyógyúlhatna,
Újúlna s nem múlna kínja; csak jutalma,
Még egyszer ha vólna,
S bár csak egy szót szólna,
S hódúlna.

5.

Próbáltam én mindent, mindent elkövettem,
Szívem szerelemnek koczkájára tettem;
De ez mind mullandó,
Soha sem állandó,
Hajlandó!

6.

Hogy már legyen, többször nincs győzedelmed
Mert a kit akartál, rabbá tett szerelmed;
Bizony nem mesterség,
Ha szived csak így ég,
Úgy véljed.

7.

Azért szegénynek engedj panaszkodni,
Mint hattyúnak halálára énekölni,
Engedj leborúlni,
Hüségét kódúlni,
S úgy múlnyi.

8.
Sokaknak lések én gyilkos nagy példája,
Bár így ártatlanul vagyok is praedája;
De még úgy is égek,
Mint lámpás enyészek
S szeretek.

XXXVI. BÁR GYÁSZOS ÉN ÉLETEM...

1.
Bár gyászos én életem,
Kegyetlen' az egek,
Csendessen azt szenvedem
És hóltig epedek:
De biztat egy csillagom
Bár borúlt fölhőben,
Reménlett is ez nagyon
Szerencsém rojtökben.

2.
Boldog így mégis sorsom,
Kétségben nem ejtett,
Ha kész vólt is koporsóm,
Haláltúl megmenthet,
Olly kincset köll titkolni,
Kinek olly érdeme,
Hogy életet tud adni,
Nem kinez gyötrelme.

3.
Ez csillag, és fényemet,
Tagadva követem,
Titkolom reményemet,
De módját megvetem;
Ha szikra is bár tűzem,
De lehet gyúllasztó,
Ha bár bús is még szívem,
Lehet contentáló.

4.

Cupidó' már töreit
Ámbár megvetettem,
És bégyógyúlt sebeit
Többet nem szenvedem:
De kínos hiv szivemet
Még el nem temetem,
És régi jó kedvemet
Csak gyászban is éltetem.

XXXVII. TÁVOZZON OLLY SZERELEM...

1.

Távozzon olly szerelem,
Az ki nem állandó,
Az melly csak gyötrelemre
És kinra hajlandó,
Hol szivért,
Hűségért
Álnokság,
S csalárdság
Megvetve adandó.

2.

Most érzem már magamban
Hogy midőn szerettem,
Hogy hiv szivre talállok,
Erősen elhittem;
De végre,
Csak színre,
(Titkossan v.) Hamissan
S gyilkossan
Látom, kedveltetem.

3.

Azért már elvégzettem,
Többé nem szeretem,
Hitetlenség meggyőzővén
Ámor pártol tőlem;
Adio
Kegyetlen,
Addio
Hitetlen!
Végső végét vetem.

XXXVIII. ÉN ANGYALKÁM, SZÉP MADÁRKÁM...

1.

Én angyalkám,
Szép madárkám,
Ime hozzád repültem;
Te kedvedre
S kezeidre
Mint a sólyom megjöttem.
Már miveljed,
Cselekedjed,
Mint szívemet
Úgy ítéljed,
Edesseem,
Kedvessem,
Rabod vagyok, kegyesseem!

2.

Addig jártál,
Vesszőt hántál
Még megfogtad hitemet;
Lépre kértél,
Édesgettél,
Törben tetted szívemet;
Már hálódban,
Kalitkádban
Zárva vagyok,
Rabságodban.
Ne ne vess,
Meg ne vess,
Azon kérlek, csak szeress!

3.

Már így éljünk,
És szeressünk,
Mint egy pár galambocska;
Mord bú nélkül,
Gondon kívül,
Mint fészkében madárka;
Egymást értsük
S már ne félytsük,
Az egeket azon kérjük, -
Húm, ham, húm,
Húm, ham, húm,
Bőv áldását hogy vegyük.

XXXIX. AH, AH, AH! HA NEM ÉLHETEK...

1.

Ah, ah, ah! ha nem élhetek
Távúl személyedtől,
Égnem szerelmedtül,
Engedj közel meghalnom;
De jól tudom,
Nem tagadom,
Istentelen
Én szerelmem,
Mégis ne hagyj megválnom.

2.

Már vár bár végső veszélyem,
Hívségemben károm,
Azért halált várom:
Engedd mégis, had éljen,
Rabod lenni
Nem szégyenli,
Társnak vészen,
Ez nem léssen,
Ah melly nagy kin így élni!

3.

Az igaz, boldog olyan szív
Ki magyarázhatja
S bátrán kimondhatja,
Az ki álnok avagy hiv;
Szólj: egy remény,
Hallgass: kökemény,
Én állandó,
Te változó,
Talám még lesz minden jó.

4.

Drága kincs, ha tekéntenéd
Véres sebeimet,
Végső gyötrelmimet,
Talám még megmentenéd;
Mit tesz vallyon?
Csak meghaljon,
Ez én bérem;
Azt égérem,
Kész én szívem meghalni,
Te vagy kincsem! köll élni.

5.

Elég vég az én pályámnak
Ajakid rózsái,
Szemeid' fáklyái
Illy bért adtak átkai;
Már, jaj, vége!
Ah gyászige!
Én gyilkosom,
Élj hív párom (vagy: pajzsom)!
Ki szeret, köll szenvedni.

XL. BÁR AZ KIT SZERET...

1.

Bár az kit szeret
Szivem téged illet,
Abban mást nem vehet;
Titkossan
Érted kinlódik,
Bátrán nem aggódik,
Azért nem változik
Igy okossan.

2.

Orczám pirúljon,
Azzal ujúljon,
Kedvem vidúljon,
Nem bánom:
De legyen miért,
S annak kedvéért,
Az ki igaz bért, vért
Ád hiveségért.

3.

Ráró bár legyen,
Észre ne végyen,
Téged nem szégyen
Szeretnem,
Ha meg nem válom,
S másoknál álom,
De nem tagadom, csak
S gondolom,
Mert tudom.

4.

Czukor bár az sziv,
De hogy ha nem hiv,
Csak emésztő nyiv
Szolgádnak;
Igy ne emésszed
Kér olly kedvessed,
Kinél nincsen hivebb
Te rabodnak.

5.

Zárj kebeledben,
Titkos kedvedben,
Csak egy szivedben;
Sajnáljad,
Hogy csak kinjában
S sziv árnyékában
Eped hejában, ah
Azt bánjad!

6.

Azért végtére
Kér csak ő erre,
Hogy minden szélre
Ne engedd
Szived bárkáját
És vitorláját,
Ő hozzá célját így
Forditsad.

XLI. A SZÉP FÉNYES KATONÁNAK ARANY, GYÖNGY ÉLETE...

1.

A szép fényes katonának
Arany, gyöngy élete,
Csillog, villog mindenfelől
Jó vitéz fegyvere;
Szép élet!
Vig élet!
Soha jobb nem lehet!
Hopp hát jöjjön katonának
Illyent ki szeret! - Szép élet sat.

2.

Az zöld mezőn megpuskázik,
Nyer az ellenségtül,
Az kvártélyban mulatozik,
Nyér az menyecskektül.
Szép élet! sat.

3.

Szikrát üt az paripája,
Nagy városon nézik,
Hogy jó lovas és vitéz is
Mindenütt dicsérik.
Szép élet! sat.

4.

Mind ország mind az hazája
Félnek és szeretik,
Az szép dámák és leányok
Sokszor ágyát vetik.
Szép élet! sat.

5.

Kótyavetye az vásárja,
Nincsen ottan kalmár,
Fele árán mindent megvesz,
Valahol maga jár.
Szép élet! sat.

6.

Közemberbül káplárt, hadnagy',
Kapitánt is tészén,
Obersterség, generálság
Várja ottan készen.
Szép élet! sat.

7.

Koczkáz, kártyáz sátor alatt
Pipa a szájában,
Markotányos háta megett
Nem szolgál héában.
Szép élet! sat.

8.

Ha jön order, frissen nyergel,
Elmegy az portára,
Fölbiztatja maga társát,
Jól megjön az ára.
Szép élet! sat.

9.

Minden nemzet ohajt sohajt
A fájában kapni,
Vajas kalács pogácsával
Tarsolyját megrakni.
Szép élet! sat.

10.

Mint tűz meggyúlt pipájában:

Úgy ég a szerelme,
Ellenségen és sziveken
Vagyon győzedelme.
Szép élet! sat.

11.

Megjön pályafutásából,
Itt letelepedik,
Jószágot vesz, kölcsön pénzt ad,
Avagy kereskedik.
Szép élet! sat.

12.

Nem parancsol ott viczespány,
Sem a szolgabíró,
Robotára senkit nem hajt
Ispány vagy tisztartó.
Szép élet! sat.

13.

Prókátor függ az oldalán,
Szerencse bírása,
Böcsület az törvényszékje,
Nincs apellátása.
Szép élet! sat.

14.

Kényén-kedvén házasodik,
Nem fizet az papnak;
Nem hí senkit bizonságnak,
Mert fia ő Mársnak.
Szép élet! sat.

15.

Menjünk azért seregessen,
Tartsuk meg hazánkot,
Vérrel bérrel oltalmazzuk
Szent, szent koronánkot.
Szép élet! sat.

16.

Itthon rajtunk eret vágnak,
Kiontjuk vérünket,
Nincs böcsüllet, fizetnünk köll,
Érezzük sebünket;
Rosz élet!
Gaz élet!
Gazabb ennél nem lehet!
Hopp hát jöjjön katonának sat.

17.

Ne gondoljunk az sirással
Sem az pityergéssel,
Üljünk lóra, marsérozzunk
Az több vitézekkel.
Szép élet! sat.

18.

Isten hozzád apám, anyám!
Én édes szerelmem!
Húgom! bátyám! sógor! komám!
Avagy jertek velem!
Szép élet!
Víg élet!
Soha jobb nem lehet!
Hopp hát jöjjön katonának,
Illyent ki szeret.

XLII. LÁNGOZIK BÁR LÁNGOM...

1.

Lángozik bár lángom hív tüzében,
De mégsem olvad el szerelmében;
Mert vár hűségtül,
Mint vas magnestül,
Vagy pedig az hajnal
Piros égtül.

2.

Azt gondolod talán, hogy kedvezek,
Érted meghalok, úgy szeretlek;
Mint arany tüztül
Vár nyólcz próbátúl,
Próbálok és várok
Előbb attúl.

3.

Czifra bár az égen a szivárvány,
Sok fösték s ér benne, olly mint márvány;
Nem kedvem sinlés,
És a rézfinlés,
Bár álnok s ravasz szem
Sandalon lés.

4.

Sokszor ugyan, sokszor már föltettem,
Többször nem cselekszem, kit miveltem:
Hogy légyek ködben
S hamis fölhőben
Éljek, s mint eb türjek
Reménségben.

5.

Nem köll már engemet késérgetni,
Mint ebet nyúl után köll kergetni,
Hidd meg, hogy való
S bizony állandó,
Ez végső s múlt esső
Nem változó.

6.

Így azért s ezekért meg köll lenni,
Szivemnek más tüztül köll hevülni;
Már legyen elég,
Azért is van vég,
Kintelen voltam ezt
Elkövetni.

XLIII. TE VAGY ÉLETEM, REMÉNNYEM, FÉNNYEM...

1.

Te vagy életem, reményem, fényem,
Te vagy én szívem, próbált hivem,
Hozzád borúlok, ájúlok, húlok -
Előttem már nincs
Olly drága kincs!

2.

Ez volt érdemem! én vérem bérem!
Ezt volt megérnem, ah szerelmem!
Confundáltál, próbáltál, megcsaltál,
Azért szenvedtem,
Mert szerettem!

3.

Szeretett Dido, mert az Cupido
Szívét sértette, megejtette:
De az volt kétség, és nem volt hívség,
Én, hivem, égek
S megededek.

XLIV. AH, MIT KINZOD ÉN SZIVEMET...

1.

Ah, mit kinzod én szívemet,
Mikor nem vagy állandó,
Sebeséted bús lelkeket,
Ki csak hozzád hajlandó?!
De nincs haszna szerelmének,
Nincs szünete gyötrelmének,
Engeszteljed,
Ne engedjed,
Szegény legyek romlandó.

2.

Majd megepeszt, mind el is veszt
Szivemnek nagy fájdalma,
Szépségedért, hivségedért
Nincsen semmi nyugalma;
Nem kétséges, szerelmedért
Meg is halni, személyedért,
De nincs haszna,
Ennyi kinja,
Nincsen semmi jutalma.

3.

Ámbár szeretsz, ámbár megvetsz,
De én mégis szeretlek;
Hogy ha gyülsz, ha meg is ölsz,
Mind egyarányt szeretlek.
Nem változom hívégemben.
Nincs álnokság én szivemben,
Ha nem élek,
Mégsem félek,
Soha el sem felejtlek.

4.

Dicsekedjék én szerelmem,
S legyen példa mindennek,
Az ki légyen, versfejekben
Vagyon neve szegénynek:
Nem is kíván így szeretni,
Nem is akar gyüöltetni.
Mégis bánjad
És sajnáljad
Illy gyötrelmét szivének.

5.

Emlékezzél mégis arrúl,
Az ki hiven szeretett,
Érdemedért és nevedért
Mindeneket megvetett;
Vedd bé nevit kegyelmedben,
Ámbár maga nincs kedvedben,
Ei is higyed,
Ne is véljed,
Hogy mást soha szeretett.

XLV. MÁR GONDOLOK SZIVEDDEL...

1.

Már gondolok sziveddel,
Igaz és hiv lelkeddel,
Mit mondtál, jól tudod,
S már nem is tagadod!
Szeretni meg nem úntam,
Hiv sziv után indúltam.

2.

Meggyónom, nem vétettem,
Hiv szivet mert szerettem,
Akartva rabságot
S azzal szabadságot
Magamnak hogy szerettem,
Meggyónom, nem vétettem.

3.

Másnak nem tudsz kedvezni,
S egy hajóban evezni;
Én már nem habozom,
S parttúl sem távozom,
Hogy eztet megérhettem,
Jó hóltig így szeretnem.

4.

Tudom már, hogy nem nehéz
Sok fullánk közt lépes méz,
Akadtam olly méhre,
Ki szállott szívemre,
Mézét is nékem adta,
De mérgét másnak hatta.

5.

Akartam, hogy így történt,
Már szívem nem szenvedtél kint,
Bár más is próbálja,
Szíve így elállja;
Lehet már így szeretnem,
Soha sem mondom már: nem!

XLVI. MONDJÁK MÁSOK: NEM SZERETLEK...

1.

Mondják mások: nem szeretlek,
Sőt esküsznek, hogy gyűlöllek,
De én aztat csak nevetem,
S így titkolom, kit szerettem;
Noha bizony szeretlek,
S tiszta szívből kedvellek!

2.

Ítéltetem szerelmemről,
Dicsértetem gyűlölségről,
Rosz nyelveknek csudáld dolgát,
S e világ tudatlanságát,
Rontom conceptusokat
Ezer praetextusokkal.

3.

Tekints ottan, mit susognak,
Itten pedig mosolyognak,
Pillongatnak szemeikkel,
Követ fújnak szíveikkel,
Azt gondolják, úgy lesznek,
Kit magoknak föltesznek.

4.

Nincs olly hires győzedelem
Mint triumpháló szerelem,
Bár olly légyen, mint az Didó,
Meggyőzi azt az Cupido:
Csak az a vár, a ki szüz,
Kit nem éget az hiv tűz.

5.

Igy, szerelmem, egyet értsünk,
Irigy nyelvet úgy megvessük,
Egy szívünknek, azt igérem,
Contentumát, hogy megérem:
Csak szenvedjünk okossan
És szeressünk titkossan.

XLVII. LEHETETLEN MIVEL NÉKED...

1.

Lehetetlen mivel néked kinjaimat számlálnom,
Csak hamuban és szikrában köll szívemben gyulladnom.
Megérdemli ohajtását
S csak egy könyved hullajtását
Hiv szivednek s szemeidnek, bár érted köll meghalnom.

2.

Aztat érted, hogy én érted csak árnyékban szenvedek,
Ámbár tudom, köll tagadnom, hogy én régen szeretlek.
Rab sorsomnak ez igája,
Hiv titkoknak ez példája!
Dupla kin ez, ki is végez, hogy tür türve epedek.

3.

Szegény ügyem s szerencsétlen s egész mese életem,
Mert kergetni s el nem érni soha célját, azt értem;
Csak habokat köll ölelnem
És árnyéktúl reménlenem,
Meg sem lehet menekednem s partomat sem elérnem.

4.

Bánjad azért s bár csak szánjad ártatlan sziv rabságát,
Ne szeress, csak szerethessen, engedd szüz kívánságát;
Megalégszik reménséggel,
Egy-két kegyes tekintettel,
Keresd mássát néki társát, csudáld állandóságát.

5.

Próbáld hóltig, így fogytáig, soha sem lesz változó!
Ne kéméljed, sőt gyötörjed, léssen mégis áldozó.
Hogy sem másnak rabja légyen,
S azzal szabadságot nyerjen,
Inkább léssen rabszijadon örököszen állandó.

XLVIII. AMA VÓLT SZÁNDÉKOM, DE NEM VÉGEZHETTEM...

1.

AMA vólt szándékom, de nem végezhettem,
Szivem vitorláját későn érezhettem,
Sok habok tódúltak,
Mások nem hódúltak,
Szenvedtem!
DE mégis az hiv ég egyszer kegyelmezett,
Hogy Venus az Marstúl érdemet nyerhetett,
Neptunus mezein,
Lefolyó vizein
Megjöttem.

2.

Méltó vala ugyan egy szivért sietnem,
Egy jó kedvéért is hegyeket emelnem,
Azt megtekintenem,
Magamat szentölnem,
Megtérnem;
Kegyes lábaihoz fáradva borúlnom,
Utazásim után lehúllnom s nyugodnom,
Történt ügyeimet,
Ezer veszélyimet
Szóllanom.

3.

Affectusim ugyan szivemben harczoltak,
Ha az régi frigyek vajha el nem múltak,
Vagy pedig vidúltak,
Tünt szikrák meggyúltak,
Újúltak.

Nem köll ugyan bennem másnak kételkedni
Távulról is mert tud én szivem szeretni,
Nem tud az változni,
Az hivatul távozni,
Másolni.

4.

Duplán lehet azért előtted érdemem,
Hogy árnyékban is úgy, mint jelen, szerettem,
Noha felejtettél,
Ritkán emlegettél,
Elgyőztem;
Noha nem tagadom, sokan késérgettek,
Szivek pöcsétjével majd el nem jedzettek,
De vóltam állandó,
Senkihez hajlandó,
Ez való.

5.

Értsed ebbül, távúl hogy mért nem lehettem:
Mert te nálad nélkül tovább nem élhettem;
Vedd, hivem, szivedre,
Melly nagy a szerelem! -
Igy végzem.

XLIX. SZÉP CZICZERKÉM...

1.

Szép Cziczkerkém,
Szelíd birkém,
Már hozzád hódúltam;
Hiv szerelmet,
Vidám kedvet
Tetőled kódúltam;
Csócsi, csócsi szívem!
Aj, aj, édes lelkem!
Him, ham, hum, hum!
Him, ham, hum, hum!
Csak ezért vidúltam.

2.

Szép Cziczkerkém,
Szelid birkém,
Engedd gyapjacskádat,
Emlőcskédből
Tejecskédből
Nyomjam sajtocskádat;
Magam megőrizlek,
Farkastúl megmentlek
Öbölemből
Kebelemből
Jászlocskádban tészlek.

3.

Sok juhászok
És pásztorok
Érted ellenkeznek;
Irigylenek
És tört vetnek,
Sokakat ígérnek;
Mert fehér vagy mint hó,
Bodross, kövér és jó.
Eb eb kérjen,
Eb eb nyerjen,
Nem adlak senkinek!

4.

Szép Cziczerkém,
Édes birkém!
Tudom édesgettek;
Kerten hágtam,
Minap láttam,
Mikép késérgettek;
Én szegény csak sirtam,
Jaj! jaj! ah jajgattam,
Fütty! füttyültem,
Süvöltöttem,
Talán meg is kértek, vagy:
Érted verekedtek.

5.

Tudom itthon
Az Koridon,
Lessegetnek, várnak!
Élek én is,
Hiv Alexis,
Bár utánnad járnak;
Nem engedlek másnak,
Bár sok vermet ásnak, -
Vagy menyecske,
Mint szép kecske,
Már magamnak tartlak.

L. ÉN KESERGEK ÉS EPEDEK...

1.

Én kesergek és epedek
Mint remeteszív,
Jut eszemben, tün szivemben,
Volt-e vajha hiv?!
De reménlem, hogy megéri,
Hogy az Isten ott megveri,
Az hol nem vólt hiv

2.

Bár vas szívem vólna nékem,
Mégis hajlandó,
Más szive ha manges vólna;
Néked áldozó;
Desperálni s elpártúlni
Bizony csak annak való,
Ki nem állandó - *vagy*:
Ki maga sem jó.

3.

Ha próbát tett s pártuló lett,
Közöm hozzá nincs,
Koczkát vetett, azért mit nyert,
Övé az az kincs;
Én is vélem s úgy itélem,
Az ég megáld trucczára
S boszúságára.

4.

Az örököt az zálogért
Múnka elhadni,
Az állhatatlan föcskével
Csak csak távozni;
Minden szinet kigondolni,
S álmokból is valót tenni,
Hitit megszegni.

5.

Még is kész én mindenekre,
Kész az készségre,
Olajágra és fegyverre,
Engedelemre,
Inkább én irgalmassággal
Vétek, mintsem igazsággal,
Halál életre.

LI. GYÖNGYÉLETRE S AZ MEZŐRE...

1.

Legény:

Gyöngyéletre s az mezőre
Jőj és késérj el,
Ott mint gondolsz és parancsolsz,
Kedved mit kedvel:
Lauruság arany hajadat
Tisztel s rózsa ajakidat,
Marsch, marsch, ah jőj el!

2.

Leány:

Mit miveljek, ah mint menjek,
Véled táborban?
Lovagolni s vándorolni
Soha sem szoktam;
Ritka szűz laurus-mezőben,
Hervad rózsa ott hévségben, -
Itthon én dolgom. *vagy:*
Semmi humorom.

3.

Legény:

Mars Venusnak hiv barátja,
Egyetértetek,
Két istenség egymásért ég,
Példák sziveknek;
Melly szerelmes sziv az vitéz,
Parola itt sziv és az kéz,
Minden lépes méz.

4.

Leány:

Bár úgy légyen s bármit tégyen
Az két istenség,
Competálni és követni
Ezt, nem emberség:
Mert én vagyok egy gyarló szűz
Légyen távúl tőlem az tűz
És az vitézség.

5.

Leány:

Félve megyek az utczára,
Ritkán ablakra;
Szüleim is ellenzenek,
Zárnak lakatra:
Meg is vallom nem szeretlek.
Hogy bujdossam s véled éljek;
Én nem követlek.

6.

Legény:

Teljék azért minden kedved,
Már nem késértlek;
Ha nem kedvelsz és nem szeretsz,
Én sem kedvellek!
Isten s emberek példája,
Még megtör Amor igája,
Már nem szeretlek!

LII. ÁLLANDÓ AZ ÉN HIVSÉGEM...

1.

Állandó az én hiveségem,
Vak és gyors hozzád készségem,
Hajlandó
Rozsdát nem szenvedhet
Az régi szeretet!
Tiszta, mint arany, szívem,
Méltó is azért, hogy megkedveljed,
Tovább is ismérd meg, hogy ezt érdemeljed;
Vólna mód benne,
Két sziv egy lenne,
Boldog sorsban még tenne.

2.

Nézz reám azon szemekkel,
Gyűjtogass azon tüzekkel,
Kik most is kegyessek,
Szikráznak s fényessek,
S még küszkednek szivemmel.
Talán csak színre vagy olly szemérmes,
Mint ha nem vólnál velem isméretes.
Jó az okoss szín,
Noha titkos kin,
De légyen mértékletes.

3.

Noha bár van vas szivemen,
De még is nincs reményemen, -
Szabad még szeretnem,
Tisztán s szüzen égnem,
Mérget s mézet izlenem;
Lehet még olyan csillag, az ki vezér,
Vízzé nem válik az igaz régi vér:
Azért még élek,
Titkon reménlek,
Még tégedet szemléllek.

4.

Az fatum ámbár kegyetlen,
A várás kinez szüntelen,
Igén s hizelkedik,
Majd majd teljessedik,
Azzal biztat képtelen;
De én magamban csak azt fölvettem,
Olly lesz halálom az mint vólt életem,
Szivem nem kér bért,
Bár ont érted vért,
Veled mindent jóra ért.

LIII. GAZ CZICZERKÉM...

*Ennek notája mint: szép Cziczerkém,
de értelme ellenkező*

1.

Gaz Cziczerkém!
Koszos birkém!
Tőled már távoztam;
Bár szerelmet,
Vidám kedvet,
Valaha koldúltam;
Czo ki, czo ki szívem!
Marsch, marsch hamis lelkem!
Púff, púff üssed!
Ne kéméljed!
Régen azt akartam.

2.

Rosz Cziczerkém,
Te vad birkém,
Tarts meg gyapjacskádat;
Más emlődbül,
Kevert tejdbül
Nyomja sajtocskádat;
Én már nem őrizlek,
Farkastúl nem mentlek,
Sem öblömbül
Sem keblembül
Jászlodban nem tészlek.

3.

Bár pásztorok,
Sok juhászok
Érted ellenkeztek,
Írígylettek,
S tört vetettek,
Sokakat ígértek;
De már nem vagy, mint hó,
Sovány, koszos s régi jó, -
Eb ne kérjen,
Eb ne nyerjen,
Eladlak mindennek.

4.

Hamis birkém
Röst Cziczerkém
Tudom édesgettek,
Szerecsenyek
S cigányképek
Érted könnyörögtek:
De azt már nevettem,
Ha, ha! megvettem,
Boszúságra,
S titkos truczra
Kiadtak s megkértek.

5.

Sem pásztorra
Sem juhászra
Szegény nem akadtál;
Ebnek orra
Az asztalra
Érjen, nem akarták.
Sok ebek morognak
Ha egy csontot rágnak,
Heja huja
Szél elfújja,
Azért javaslották.

6.

Van Koridon
Most is otthon
A ki piszkálódott;
Hogy ott legelj,
S kedvet nevelj
Titkon ólálkodott:
Azért másra bizta,
Maga légyen tiszta;
Vagy menyecske
Mint búss főcske
Azért így hódított.

LIV. ÁMBÁR TÜZ, VIZ KÖZT VAN...

1.

Ámbár tűz, viz közt van
Én búss szerelmem,
Igy bajt vivok kinos szivemmel;
Nyughatatlan tündér
És vak reménségem,
Mert habozik nagyon kétséggel;
De mégis szenved,
Bár heában eped,
Édes,
Kegyes,
Ékes,
Szép személyedért!
Tűr és gyötrődik
Búsúl és törődik
Azért,
Mért?
Semmiért, szivedért.

2.

Nincs sebhelye már sok
Számos fájdalomnak,
Nincs már módja tovább élhessen;
Nincs szünetje tenger
Bokros bánatjinak,
Ennek vége hogyan lehessen;
Habár ez úgy lén,
Illy sorsban szegén
Bágygad,
Lankad
S árad
Végső könyveivel.
Gyilkos tyránna!
Ah, ki kívánna?
Igy bánasz,
Nem szánsz,
Mit hánsz szememre?

3.

Ne bánjad, mint hattyú,
Ha végórám előtt,
Ha éneklek és így kesergek,
Ha kinos és elszánt
Nagy affectusimtól
Desperálok s éppen elégek;
Isten! melly nehéz
Az arany, ha lesz réz,
Ha az
Igaz,
Mint gaz
Igy hal s megvettetik;
Ingyen halálra,
Illy sententiára
Szörnyen,
Könnyen
Igy ítéltetik!

4.

Ah miképp élsz,
S vallyon valld, hogy ha nem félsz
Az villámló igaz egektül?
Ha bár tűz vagy
S mint láng is így emésztesz.
Az nyilas emésztő tüzeztül?
Hány szivek átkoznak,
Éretted meghalnak,
Bérek,
Vérek
Néked
Nyájas áldozatok:
Mégis egyszer kérlek,
S utolszor nevezlek:
»Nagy sziv,
Légy hiv!«
Már nem szólhatok.

LV. ARGUS UGYAN NEM VAGYOK...

1.

Argus ugyan nem vagyok,
De két szemmel jól látok,
Ámbár vak a tüzszerelem,
Boldog vagyok, nem bánt engem,
Vak után nem indúlok,
Igy verembe nem hüllok.

2.

Ha másokat vizsgálok,
Szánom s majd elájúlok,
Ennek, látom, nincs nyugalma,
Annak pedig hosszú álma,
Emez - szenved árnyékért,
És ez - épen semmiért.

3.

Ki elégszik reménynyel,
Ki csalárd tekintettel,
Kire ha néz a sandal szem,
Azt sem tudja, úgy-e vagy nem,
Arra int, itt mosolyog,
Melly nagy kinok olyanok!

4.

Némely ingad, mint a szél,
Másik csak mesét beszél,
Ez hitt szívét contemnálja,
Amaz félti s confundálja,
Isten mentsen ezektől,
Mást várok én egektől!

5.

Van némellyben olyan tűz,
Hogy szívére mindent fűz,
Mindenkinek mert tetszeni
És akarná, s kedveskedni;
De két úrnak szolgálni
Nehéz, és contentálni.

6.

Az igaz s hiv szeretet
Soha társat nem szeret,
Úgy gondolom, nem próbáltam,
De másoktól ezt hallottam;
Bizony én is úgy vólnék,
Ha valaha szeretnék.

7.

Vólt ugyan indúlatom,
Igaz és hiv szándékom,
Egyhez fogok hogy hódúlni,
Szüz szivembül leborúlni:
Úgy is nem lesz viz a vér,
De nincs benne igaz ér.

8.

Szökött rab habár vagyok,
Csakugyan szabad vagyok,
Égett gyermek fél a tüztül,
Szikrátül s csak még a füsttül,
Félek a vascsörgéstül,
Nem hogy a rabinségtül.

9.

Okát ugyan nem adom,
Senkinek is nem mondom,
Csak magamban eltítkolom,
Szivem latjában fontolom,
Csak távúlrúl mutatom,
Kitalálja, gondolom.

10.

Egy kevésbé hosszabban,
Hogy irtam és bátrabban,
Megbocsáss, hogy ha vétettem,
Róla bizony nem tehettem,
Nem akarat, más egyéb
Vitt rá, - az kintelenség.

LVI. AH MIT KINZASZ ENGEM, ÓH KEGYETLEN!

1.

Ah mit kinzasz engem, óh kegyetlen!
Hét fájdalmat okozsz szüntelen,
Látod, hozzád vagyok engedelmes,
S tűzben majd elégek, oly szerelmes;
Kérlek tégedet,
Ismérd hivedet,
Ne légy változásban állandó.

2.

Nincs már bennem helye kétségnek,
Mert ezer próbákat mutattam;
Látod, hogy kész vagyok mindenekre
Megesküdtem néked istenekre, -
Azért légy kegyes,
Vagy sírban temess,
Ítéld meg, nékem melly keserves!

3.

Néked hagyok minden szabadságot,
Engedj csak nékem rabnak lenni;
Légyen bár örökös vas szivemen,
Lánczbékó is édes reménnyemen;
Ezek nem nagyok,
Erre kész vagyok,
Mind halálig csak így maradok.

4.

Azért engeszteljed köszivedet,
Légy egyszer mint viasz hajlandó;
Mégérdemli illy nagy szenvedésem,
Halálos türésem, esküvésem; -
Benned reménlek,
Nagyon szeretlek,
Veled halok és élek!

LVII. NINCS RENDESSEBB MULATSÁG...

1.

Nincs rendesebb mulatság,
Mint az szines barátság,
Mivel az sem szerelmesség,
Sem pediglen nem gyűlölség:
Nehéz is kimondani,
Mindkettőből valami.

2.

Magamnak köll nevetnem,
Ha kivel így köll élnem;
Noha nékem nem szokásom,
Hiv én minden pillantásom,
Ohajtásim igazak,
Fogadásim is azok.

3.

Mint az, ki néz tükörben,
Magát látja csak ebben,
Én is vagyok mert kintelen,
Ha mást látok, hogy hívtelen;
Bánom, hogy meg köll lenni,
Egy mértékkel fizetni.

4.

Boldog Isten, azt kérem,
Mit köllött még megélnem!
Azt gondoltam, lehetetlen,
Szines szivet, hogy szintelen:
De igazán próbáltam,
Magamról tapasztaltam.

5.

Előbb hittem, tűz hogy jég,
Földé lészen az kék ég,
Minden csillag eloltódik,
Egész tenger kiszáradik:
Mint szived csak habozzék,
Nem hogy így megváltozzék.

6.

Csuda, könyved nem csordúl,
Hiv hozzád, ha így borúl,
Azért is vagy olly mint márvány,
Mert színes vagy, mint szivárvány:
De megbánod véletlen',
Reménlem és itélem.

7.

Én magamnak nem irok,
Nem könyvezem, nem sirok,
De másokat mivel szánom,
Szegényeket nagyon bánom:
Megbocsásd, ezt miveltem,
Néked úgy sem születtem.

8.

Egy pillantást nem nyertem,
Soha jó szót sem vettem,
Titkon ugyan elszenvedtem,
És magamban emésztettem;
Legyen azért végső szó:
Színes lélek, addio!

LVIII. ÉN BABÁCSKÁM, NYILT RÓZSÁCSKÁM...

Nótája: szép Cziczerkém...

1.

Én babácskám,
Nyilt rózsácskám,
Éretted epedek;
Töviseket,
Hegyeseket
Éretted szenvedek:
Kukuk! én kukucskám!
Had! had! én madárkám!
Farsang farkán
Csúsz a fa szán,
Azért is szeretlek!

2.

Én babácskám,
Hiv foglyocskám,
Én is foglyod vagyok;
Irigyeid
S ellenséged
Mivel látod, nagyok:
La, la, la! hadd légyen,
Mégis véghez mégyen,
Bár így dúlnak,
De elmúlnak,
Végtére pirúlnak.

3.

Azt gondolják,
Majd megtudják,
Mi vagyunk közöttünk;
Kitalálják,
Förlódozzák
Ketten mit kötöttünk:
Ha, ha! csak nevetség,
Nem egyéb, csak kétség,
Nem, nem szánják,
Hanem bánják,
Tőlek elpártultunk.

4.

Én babácskám,
Alakocskám,
Ne tartsunk ezektől,
Hajócskánkra,
Bárkácskánkra
Habozó szelektül;
Tiszták vagyunk, szívem,
Tudja az ég, hivem,
Rá, rá, fogd rá!
Eb orokra
Ne kössük, édessem.

5.

Hozzám ne juss,
Tőlem hogy fuss,
Mondja az Tityrus;
Másra szorúlj,
Tőlem pártúlj,
Mint ebnek mondja: kuss!
Trucz, trucz csak azért is,
Messe bármit ért is,
Uj! ju! éljünk,
És szeressünk,
Tisztán csak azért is!
Okossan

LIX. VADNAK UGYAN VADNAK...

1.

Vadnak ugyan vadnak
Kaján irigyek,
Az kik fujtogatnak
Mint az mirigyek:
De te vagy reményem,
Állandó kegyesem,
Én édessem!

2.

Nincsen más mód benne,
El köll szenvedni,
Hogy két sziv egy lenne,
Azért epedni;
Rosz nyelvek szóllása,
Gaz képmutatása,
Ravasz tanácscsa.

3.

Bátor gyászos légyen
Tőled vállásom,
Mert utánnad járni
Soha szokásom;
Lépre jön az madár,
Ha vadász reá vár,
Bizonyosság Báár.

4.

Nem tagadom, érted
Hogy megváltoztam,
Magamat éretted
Igy megaláztam:
Sokak csudájára,
Másoknak trucczára
Hozzád hódúltam.

5.

Bizony csak nevetség
Az kik itélnek,
Tréfa nyájasságból
Kettőnkrül vélnek,
Hideg bennem az tűz,
Mert vagy apácza szüz,
Bármit hirdetnek.

6.

Szenvedjünk egymásért,
Isten meg nem vér,
Hív ártatlanságunk
Hív érdemet nyér:
Meggvallom, kedvellek,
De hogy szeresselek,
Próbát tőled kér.

LX. HADD KÉSÉRTSEN, ÉDESGESSEN...

1.

Hadd késértsen, édesgessen,
Hizelkedjen reménség:
Biztat, úgy lesz, és el sem vesz
Érdeme,
kiért szívem ég;
Jutalma
De nem, nem, nem!
Nem, nem, nem
Hiszek immár,
Ámbár tűz, víz, jég, vas,
Ércz halálomra jár,
Átkozott szó az: bár, bár!

2.

Az melly szivet porrá tettél,
Meg kívánod gyujtani!
Kit hamuvá elégettél,
Újra föllobantani!
Ah, távozzál kegyetlen,
Istentelen!
Ravasz, csalárd, hamis,
Pogány és hitetlen,
Orczátlan és szemtelen!

3.

Még megbánod és megszánod
Zokogva megsiratod,
Hogy így bántál s meg nem szántál,
Gyászelmédben juttatod:
Csak, csak légyen minden,
Az mit föltettél,
Csak csak gyűlölj s megölj!
Gyilkos mit követtél,
Többet még sem hódítod!

LXI. BÁRHA ELLENZENEK...

1.

Bárha ellenzenek,
Hogy téged szeretlek;
De én aztat nem bánom, -
Annál jobban kivánom.

2.

Ezren ólálkodnak,
Kémeket tartanak;
De én azt csak nevetem,
S igen könnyen megvetem.

3.

Áskálódnak, bújnak
Kigyókövet fújnak,
Konkolyt hintnek közinkben:
De nem ártnak szívünkben.

4.

Ezek irigylenek,
Azok pedig féltnek,
Hazugsággal üldöznek,
Kurva az anyja ezeknek.

5.

Úgy szokott az lenni,
Jónak véghez menni;
Mert ki akar szeretni,
Kell is annak szenvedni.

6.

Ezek végét várom,
Bár nyerek, bár károm,
Megpróbálom, hiv Bárom!
Szivem néked elzárom.

7.

Bár sorsunk szomorú,
S reményünk homorú,
Írígynk ravasz örve
Üdővel lesz megtörve.

8.

Szeret édes izet
Medve lépes mézet;
Ki hág uborkafára?
Bizzák körmes macskára.

9.

Bár némely goromba,
Töretlen otromba,
Truczra mind el köll türnyi,
Préssel jó szőlőt szürni.

10.

Jó dolga némelynek,
Mint kalmár ebének;
Van némelynek nagy gőzi,
Még is konczát más főzi.

11.

Bár szórjam s rád hintsem
Mindenemet, kincsem;
De csak egy ennek célja,
Kemény szived aczélja!

12.

Néked csak az héja,
Hogy nem vagyok héja;
Mert vagyok engedelmes,
Soha sem győzedelmes.

13.

Bagolynak sólyomja
Van különös fia,
Mint kakuknak más költi,
Mégis fészket bétölti.

14.

Ez nyájasság s messe,
Kiki fejtegesse;
Én magamban titkolom,
És, mint értem, gondolom.

15.

Azért megvizsgálja,
Bölcs ha kitalálja:
Senki magára ne vegye
És hallgasson s légyen vége.

LXII. AZT GONDOLTAM, NINCS MÁR KÉTSÉG...

1.

Azt gondoltam, nincs már kétség,
Föllobbant az igaz hűség,
S mind én bennem tisztán ég:
De elolvadott fáklája,
Meghűlt legkissebb szikrája,
Vagyok szegény példája.

2.

Mint az hajó, úgy habozom,
Noha én mégsem változom,
Meg is tisztán áldozom;
Nincs is búss szívemnek célja,
Mert kemény szived aczélja,
Nincs érdeme s jutalma.

3.

Ah, mi haszna így kinlódni,
Mint hó naptúl elolvadni,
S új új kinra születni;
Csak remélni és úgy élni,
Mindeneket csak csak vélni,
Csak mesében szeretni.

4.

Dobog szívem és szemem sir,
Mert előttem kész az gyászsír,
Kiben hived temeted!
Módi, látom, az álnokság,
Kénnyen él az gaz ravaszság,
Meghal az állandóság!

5.

Eztet tőlem, ha kivántad,
Végvoxomat ohajtottad,
Én szívemet próbáltad;
Azért magam' declárálom,
Hogy megválom, ez nem álom,
Szivem másnak ajánlom!

LXIII. JAJ! MIT KINLÓDOM...

1.

Jaj! mit kinlódodom
Érted olvadom,
Árnyékért folyamodom!
Mint tűz lángozom,
Vérrel áldozom;
Nincsen semmi jutalmom;
Sok ígéreted'
Ingyen temeted,
Ártatlan szenved hived;
Mégis igaz vagyok,
Ámbár ezek nagyok, -
Lankadok.

2.

Tenger habozik,
S ámbár változik,
De mégis partot ígér;
Szolgád kinlódik,
Érted aggódik,
De még remélni sem mér.
Amor' példája,
Szivem' bárkája
Mint nyughatatlankodik;
Nincs vezérfáklyája,
Eltört vitorlyája
Boritja.

3.

Ha meg köll lenni,
Nincs már mit tenni,
Erőszakkal pártúlok;
Van más több is szép,
Nem mind lárva kép,
Soha reád nem szorúlok;
Tudjátok egek,
Melly sebet szegek
Állandó hiv szivembe!
Verd meg oh nagy Isten,
Miért olly kegyetlen
Étiben!

4.

Actaeon módra
Akadtam sorsra,
Kell gyötrődnöm azoktúl,
Kiket szerettem,
Magam szentöltem,
Magam saját nyájomtól.
Többször nem érem,
Igy fizesd bérem,
Bizony szégyen, szemérem!
De mégis megszánod,
Meg siratod s bánod,
Megérem -
vagy: Szerelmem!

LXIV. BÁR TIED AZ DIADALOM...

Ad notam: Had késértsen, édesgessen

1.

Bár tied az diadalom,
Mondják, hogy szerettelek,
Harcz volt érted s viadalom,
Csupán hogy ismértelek:
Ah, ah, ah, ah, hagyján,
Bárha ez úgy len is;
Jaj türjük, szenvedjük,
Bárha titkos kin is,
Mégis truczra kedvellek!

2.

Zárt pöcsétjit szüz szivünknek
Véltek fölszakasztani,
Lánczos frigyét vashitünknek
Agyarkodtak bontani;
Had, had, bátor ollykor
Még meg is nevetnek,
Szánom, nagyon bánom,
Illyent elkövetnek:
Még meg fogják siratni.

3.

Irigy mérgek, gyilkos férgek,
Titkon, mint szu emésztnek,
Fullánkokkal, nyelvlangokkal
Majd majd éppen elvesztnek;
Te vagy szivem, hivem,
Mégis, én édessem,
Gyöngyöm, kincsem, fényem,
Reményem, kegyessem:
Vagy halál vagy életem!

4.

Változással s kedvvelással
Folynak el az esztendők,
Tőrrel, pőrrel, vérrel, bérrel
Az hiv szerelmes üdők:
Most bágyadok, hullok,
Lankadok s borúlok,
Most érted epedek,
Égek és szenvedek,
Fátum, hogy így történnek!
vagy: Most nehezek ezek
S éppen kegyetlenek,
Fatum, hogy így történnek.

LXV. KUKUKU, KUKUCSKÁM...

1.

Kukuku, kukucskám!
Szállj én hozzám madarkám!
Szivem hozzád hódul,
Ha lát, ugyan újúl,
Készen vár már kalitkám.

2.

Áj, áj, én reményem!
Ne bánj vélem keménnyen,
Áj, mint simogatlak,
Sipocskámra hílak,
Szelédülj hozzám, én kincsem!

3.

No, no, no, ne siessél,
Vagy szivemet is vidd el,
Véled elrepülök,
Szárnyocskádra kelek,
Tőled nem pártolok el!

LXVI. TE ÁLLHATATLAN LÉLEK...

1.

Te állhatatlan lélek,
Árnyékodtól is félek!
Nincs már benned reményem,
Bár gondoltam: vagy fényem;
Jéggé vált már az tűz,
Csalárd lárvád elüz,
Te rád nem is szemlílek.

2.

Minden dolgod már kétség,
Ámbár szived majd elég,
Rozsdát már nem szenvedhet
Az régi hiv szeretet;
Gyászsorsom ezt nyerte,
Életem remete,
Csak így türöm, míg lehet!

LXVII. SZENVEDÉSSSEL S AZ ÜDŐVEL...

1.

Szenvedéssel s az üdővel
Egeket meggyőztem,
Ohajtásim s kívánságim'
Tellyesitettem;
Kit gyors fatum nem engedett,
Rozsda s üdő megemésztett,
Nem kinoz már az kétség,
Való lett az reménység:
Mert szívem már gyúl és ég
Kiben nem lesz vég.

2.

Nehéz volt sok fullánk s nyíl közt
Lépes mézet nyerni,
Halál, mirigy és irigy közt
Az édeshez férfnyi:
De az kedves és édesebb,
Kéért vért sok ezer seb,
Kéért volt hét fájdalom,
Kétség baj és siralom;
De már mind öröme ujult,
Mert hozzám hódult.

3.

Az kit régen meggyűlöltem,
És szivbűl üldöztem,
Agyarkodtam s megvettem
Soha sem szerettem;
Az egeknek planétája,
Elvégzett sententiája
Örökös rabságban tett,
Szivemre békót vetett,
Szivem neki rendeltetett,
Társnak tétetett,
Megesküdtetett.

4.

Mivel mert minden hatalom
Vagyon az egettől,
Alázatos s engedelmes
Szivem is ezektől;
Bár életre, bár halálra
Esik sorsom, hat- vagy vakra,
Kész már szivem azokra,
Jobb, akár balsorsokra:
Ugy legyen! csak ezen ige
Szerelmemnek vége.

LXVIII. AZ MINT MEGMONDOTTAM, TŐLED PÁRTULOK...

1.

Az mint megmondottam,
Tőled pártulok,
Miért megvallottam,
Máshoz hódulok;
Mert megszegted sok hitedet.
Máshoz hódultál,
Ei is törted nagy frigyedet
Engem megcsaltál,
Azért is hitetlen
Tőlem távozzál!

2.

Jégre irtad szíved,
Ei is olvadt,
Mint üveg eltörtél
Gyarlón kinlódott;
Bízvást azért minden szélre
Ereszd szivedet,
Bár étzakra avagy délre
Mágneskövedet:
Többször nem ellenzem,
Töltsd bé kedvedet!

3.

Én kakuk nem vagyok,
Ugy bánj fészkemmel!
Szivem nem kártyaszív,
Jádzál szivemmel!
Mint az kalmár hiv ebinek
Az légyen bérem?
Velem többször, hogy így bánjál
Megbocsásd, kérem:
Orczátlan csak pirúlj!
Elég szemérem.

4.

Ki aranyt nem ismer,
Rezet kívánja,
Mert tűznek próbáját
Szenvednyi bánja;
Kényyén, kedvén akar élni,
Mégis hiv lenni,
Halálseb- és sérelemre
Színes zsirt kenni
Az sima fejekre
Szarvakat tenni.

5.

Én tudom, te érted
Miket szenvedtem,
Hány fényes csillagot
Árnyékban tettem,
Hány szenvedett és epedett
Ravaszágodért,
Epét, mérget és üldözést
Színességédért!
Tündér reménységért
És nem egyébért.

6.

Elég légyen azért
Kiért adtam bért,
Ha más bár szivedhez
Előbb hozzá fért;
Számot adok könnyen arrúl
Az mit követtem,
Vámot adok könnyen arrúl,
Az mi kárt tettem,
Ha csak tövist - rózsát
Bizony nem szedtem.

LXIX. AZÉRT BÁR ÜLDÖZTÉL...

1.

Azért bár üldöztél,
Hogy hívnek itéltél,
Gondoltad, hogy annál kedvesebb
Ha vérzik érted sok ezer seb:
Kinokban mégis él.

2.

Mivel már ismértél,
Igy próbával éltél;
Szabad voltál mivel szivemmel
Jádzottál ides reményemmel,
Mint hajó szelekkel.

3.

Alázott s engedelmes
Szivem, töredelmes,
Bár próbálsz aranyot az tűzben
Magnez az vasnak erejiben,
Tisztul sziv ezekben.

4.

Drága kincs, csak így bánj,
Érdemire megszánj;
Hadd tudjam, hogy ezek csak színbűl
Történnek és nem csalárd szívbűl
És titkos hívségbűl.

5.

Ezeket messében
Panaszom, röjtőben,
M megbocsáss, hogy ha így könyvezem;
Mert majd kétségben hogy nem estem,
Kíntelenítetttem.

LXX. KI BÉBORÚLT AZ FÖLYHŐBEN...

1.

Ki béborúlt az fölyhőben
Megtért napom fényne,
Várás és nemjövis után
Édes szivem kénnye;
Az kit ingyen sem reméltem,
S hogy megvetett, attul féltem,
Most ölemben bágyadoz,
Tűzszivemben lángadoz,
Halálbul életet okoz,
S mézet nyujt ahhoz.

2.

Tekints reám és kegyelmezz
Azon két szemekkel,
Kik bajt vínak és küszködnek
Az égi tüzekkel,
Kikkel az szabad sziveket
Rabbá teszed s az hiveket:
Szólj hozzám olly igékkal,
S tégy boldognak ezekkel;
Contentáljad ohajtásim'
S özvegy várásim'!

3.

Mivel kisded s még mint viasz
Igaz hogy hajlandó,
Mint jó gyermek engedelmes,
Érzem, az Cupido,
Az kit mindenek üldöznek,
Az kit gyilkosnak neveznek,
Nem igaz, mert kegyelmes,
Édes, kegyes, (Hív, édes és) szerelmes;
Az kit soha nem gondoltam,
Ugy tapasztaltam.

4.

Talán nem egy, több irigyink
Voltak, úgy gondolom,
Bár titkoltad, kitalálnám,
És titkon fontolom;
Vizet a szomjuhozónak,
Csontot az ebugatónak
Azért nyujtsunk és vessünk,
És így bátran szeressünk:
Meg is szánja hűségünket
Az ég, szivünket!
Amen

LXXI. BÁR ÉRTED SOKAN ITÉLNEK...

1.

Bár érted sokan itélnek,
Hogy társod legyenek nevetnek:
De azért mégis szeretlek,
És soha el sem felejtlek.

2.

Hogy hozzám páros bár nem vagy,
Hogy te vagy kissebb és én nagy:
Elég, két szivünk egyenlő,
Megmutatja az jövendő.

3.

Ha titkon ketten mosolygunk,
És hiv szivvel nyájaskodunk,
Majd mint az kigyók emésztnek,
Irigy szivekkel elvesztnek.

4.

Csudálják, hogy mit szeretünk
Egymásban, hogy mit kedvellünk,
Bátor, azzal ne gondoljunk,
Azért is truczra szeressünk.

5.
Öszveád minket Bari pap,
Ki ezüst és aranyon kap,
Lészen is uri vőfényünk,
Ki hiv reményünk és fényünk.

6.
Nem is köll három hirdetés,
Csak légyen pár tallérvetés,
Kivántatik majd bőcsőcske
Ha lesz egy páros gyermekcske.

7.
Nincsen is már más mód benne,
Hogy két szivünk egygyé lenne:
Hanem hogy szónknak megálljunk,
Egymással éljünk és haljunk!

8.
Mert az ki valakit szeret,
Soká az nélkül nem lehet,
Volna is egyszer ideje,
Hogy lenne mellyednek teje.

9.
Azért ha ámbár későbben
Adom tudtadra mesében,
Add ki már végső voxodat,
Ne kinozd tovább szolgálodat!

LXXII. HA KŐSZIVEM, MONDOD, HIVEM...

1.
Ha kőszivem, mondod, hivem,
Azért meg ne vettessem:
Mert szived is szikla az is,
Engedd, hogy megtörhessem;
Magnest a vass idesgeti,
Vizcsöpp követ meggyőzheti, -
Próbált dolgok előttem.

2.

Nincsen száma, sokadalma,
Kik ostromolják szivedet,
Nincsen elme, ki' értelme
Föltalálná kedvedet:
Ez kétséges s már találja,
Az reménli s nem számlálja
Tündérszeretetedet,
Szivárványos szivedet.

3.

Bár kóstolva, ha kóstoltam
Az Jónással kis mézet,
De epével s sok méreggel
Keseritted az ízét:
Most cukorral reméntettél,
S mint gyászlépre édesgettél,
S mint rabodat (foglodat) gyötröttél.

4.

Lesz olly üdő még jövendő
Ki boszút áll sziveden,
Lesz állandó, nem hajlandó,
Ki fog kapni hiveden;
Egy rózsáru pók szí mérget
S az mihecske lipés mézet,
Ebbül kiki érthessen.

5.

Még meglehet, véghez mehet,
Kit magamban föltettem,
Hogy melly törrel engem sértél
Téged megöl helettem:
Mert gyilkosnak az az béri
Az vér vér' boszúját kéri,
Mert ártatlan (szenedtem) ölettem.

6.

Elég legyen ennyi szigyen,
Kit eddig is szenvedtem,
Hogy' vexáltál és megcsaltál,
Mégis mind megengedtem;
Magamat így megvetettem,
És tenéked csak szentöltem,
Utolszor ezt miveltem.

LXXIII. BOLOND, KI SZENVED...

1.

Bolond, ki szenved,
És olyan szívért eped,
Ki nem állandó;
Azért gyötrődik
És majd porrá törődik,
Szinre hajlandó;
Kinek lárva élete,
Van ideig kelete,
Végre mulandó.

2.

Szárnyon jár s röpül,
Édesgetett és örül,
Biztat az remény;
Nemcsak arany fénylik,
De agyag is tündöklük,
Ha szolgál napfény:
Nem minden ides szó jó,
Melly megmar, mint az kigyó,
Mégis sziv kemény

3.

Ki szokott árnyékhoz
Az fény tetszést nem okoz,
Inkább ebben él;
Ki örömet ingadoz,
És mindenért lángadoz,
Elég kevés szél;
Hogy hasonlót csak szeret,
És így minden mást megvet
vagy: Ád illy gyarló mentséget,
Illy gazt jóra vél.

4.

Kinek van értelme,
És magához szerelme,
Kiván nagyobbra;
Kiben van hűség,
Mint szalmatűz ugy nem ég;
Kiván nagy lángra;
Kinek hamu szikrája,
Volt tüze csak pazdorja,
Akad reváncsra.

5.

Bármint átkozza
Magát és mást okozza,
Nincsen hitele;
Mondja, hogy ő szent
És minden szeplőtül mentt,
Ugy is van jele -
vagy: Hir vele tele;
Más is érti ezeket,
Ki próbált sok sziveket,
Nem gondol véle!

LXXIV. TE BÁR LÉGY HIV...

1.

Te bár légy hiv,
Mégis vagy nyiv,
Ki emészti szívemet;
Bár esküdjél
És kedvezzél,
Nem találod kedvemet:
Mert az tüzet víznek mondod,
Rád szorultam, azt gondolod,
És hogy féltesz, tagadod.

2.

Nem kis méreg
Olyan féreg,
Az ki titkon halált nyujt.
Pillantással
Ohajtással
Csalárd kötéllel megfújt;
Erre sohajt s arra tekint,
Ezt késérti és másra int,
Igy mutat kétféle szint.

3.

Ezt szorétja,
S azt buriája
Mint a szélvész az remént;
Ezt késérti
S másra érti,
Árnyékra is a napfényt;
Eztet, mondja, boldogétja,
Aztot álnokul hódétja,
Igy szerez sok ezer kint.

4.

Igy figyelmezz,
Ne kegyelmezz,
Tovább nem is akarom;
Csak gyilkos légy
És sirban tégy;
Magam is azt kívánom;
Bátor, más sziv érted égjen,
És halálos sebet szegjen,
Nem irigylem s nem bánom.

5.

Eztet végre!
Én már többre
Nem érkezem: bággyadok;
Mert borullok,
Földre hullok
S mint az lámpás olvadok;
Ezek végső ohajtásim
S halálra vált bucsuzásim,
Ezek hiv affectusim!

LXXV. HOGY MEGSÉRTETTÉL...

1.

Hogy megsértettél,
Sebesítettél,
Ne gondoljad, meggyőztél!
Még meggyógyulok,
És fölgyulladok,
S mint phoenix megújulok;
Az sebes vitéz
Mind boszura néz,
Bátor (v. Kész is) nála sziv es kéz.
Magadat ne bizd el,
Sziv keménységgeddel,
S engesztelj!

2.

Légy kevély páva,
Én pedig gyáva,
De tüled mégsem félek;
Az igaz hiveség
És együgyűség
Böcsöss, az hív szív s lélek;
Elbirtad magad',
És ne is tagadd,
Hogy tenéked kedveztem;
Hagyjád! illy oltárnak,
Ha csalárd bálvának
Szentöltem.

3.

Hajó háborog
Büszkén tántorog,
Még megemészti szél, víz,
Addig főzsz mérget
S étető kérget,
Még keserű lesz az iz;
Ki lött törödben
S más hív vérében
Gyilkos szived táplálod:
Vérrel elégedjél,
S csak kegyetlenkedjél,
Mebánod!

4.

Jól meggondoljad,
És megfontoljad,
Ki gyilkosságod' célja;
Kérlek így ne üzz,
Van tapló és tűz,
Másnak is van aczélla;
Nem minden mérték
Egyenlő s érték,
Nem minden szív egyenlő:
Eztet úgy kedvelje,
Mást meg ne ölje
Te szived!

LXXVI. HOGY GYULLADOM, NEM TAGADOM...

1.

Hogy gyulladom,
Nem tagadom,
Nem is lehet titkolnom;
De megvallanyi,
S még csak mutatni,
Nincs szabadság tudatni:
Mert az ki gyötör,
És ki porrá tör,
Éles, titkoss, hegyess tör;
Isten, melly nehéz
Árnyékban áldozni,
Vélnyi, remélnyi
És véle nem élnyi,
S csak messében,
Sötétben
Szeretni!

2.

Gondolatok,
Ohajtások
Másképp vámtúl szabadok:
De én szívemnek
És hiv szerelmemnek
Ettől nem mentek azok;
Egy tekintet
Úgy megejtett,
Most is azért szenvedek;
Egynek kedvéért,
Noha semmiért
Vélekedésért,
Semmi egyébért,
Nem háláadó szívért.
És tudatlan nevéért.

3.

Lesz még olly fény,
Bizom szegény,
Fényes lesz titkos remény;
Ha vastúréssel,
Aczélszenvedéssel
Meglágyodik az kemény;
Arany üdövel
S tűz hévségivel
Hét próbát megszenvedi:
Az én hivségem, -
Semmi kétségem,
Kész lesz készségem,
Semmi mentségem, -
Mind ezeket meggyőzi.

LXXVII. CSAK AZON VAGY...

1.

Csak azon vagy,
Miként az fagy,
Hogy az tűzből jeget tégy;
Praktikának,
Szin (És) lárvának
Hogy gyilkos szülője légy:
Igaz, egek, megvettetik,
Szeretett nem szerettetik,
S cégérnek kitétetik
vagy: Ah, s még megnevettetik!

2.

Nincs igaz ér,
Igaz csöpp vér
vagy: Nincs hiv csöpp vér
Istentelen szivedben;
Fene vadság
S csupa vakság
Volt egész életedben;
Egyhez soha nem hódultál,
Mivel mindenhez kész voltál
Igy mindentül kimultál!

3.

Gondolatra,
Pillantásra,
Nem tagadom, kész voltam;
Személyedért
S vélt szivedért
Csak alig meg nem holtam;
Legkissebbre is vigyáztam,
Egy punctumban sem hibáztam,
Igy megbabonáztattam -
vagy: Igy megjutalmaztattam!

4.

A mit nyertél
Kereskedgyél
Tied az győzedelem;
Dicsekedjél
S kevéledjél,
Hogy triumphálsz sziveken,
Illyen laurus koronáját
Nem kívánom, vitéz (dicső) ágját,
Csak kérkedjél illyekben!

5.

Már elhittem,
Annyit tettem,
Soha nem lesz változó;
Én szivemtül
Csak szived füll,
Lész egyedül áldozó:
Kit olly hívnek megismértél,
Hajszállal is megköthettél,
Láncz nélkül rabnak tettél.

6.

Igy ne átkozz,
És ne okozz,
Magad ismérd bünösnek;
Bátor bánom,
De akarom
Illy revancsát szivednek;
Tanulj rúlam mást szeretnyi,
Egy hiv szivet megböcsülnyi,
S olly könnyen nem változnyi -
vagy: S azt földhöz le nem vernyi!

LXXVIII. ÉN SZIVEDET MÉG KÉREM...

1.

Én szivedet még kérem
Nékem legyen vezérem,
Mert mint hab ingadoz,
Mert nem juthat parthoz,
Mert ha ez nem lesz bérem,
Én holnapot nem irem!

2.

Nehéz téged szeretnyi,
S bár azért íteltetnyi;
De mégis megvetem
S ezeket nevetem:
Csak légy hozzám hajlandó
S örökösen állandó.

3.

Nincs én bennem változás,
Hanem igaz áldozás;
Nem tudok mutatni
Szint, s szivet árulni,
Tudok szivet tisztelni,
Szivet szivnek szentölni.

4.

Drága kincs szived nálom,
Kitől soha sem válom,
Bár tetszik, hogy álom;
Mégis declarálom;
Ha azt hívnek találom,
Hevséggel meghálálom.

LXXIX. HOGY MEGVÁLOM, NEM CSUDÁLOM...

1.

Hogy megválom,
Nem csudálom,
Szived mert már mint álom!
A mint bánom,
Declarálom,
Nincsen annyi hajszáloom:
De jól esett, oka voltam,
Mért másokrul nem tanultam? -
Magam' így contentálom.

2.

Olly kegyesnek
Olly idesnek
Szerelmedet gondoltam,
Nem méregnek,
Tiszta méznek,
Meddig meg nem kóstoltam;
Szabadságnak az rabságát,
Vig örömmek az fogságát,
Noha bár szabad voltam.

3.

Elhitettél,
Mert esküdtél
Az földre s az egekre;
Késérgettél
S édesgettél
Kész voltál mindenekre:
Hogy én lárvát adjak másnak,
Az kik nékem vermet ásnak,
Igy vezettél ezekre.

4.

Bár ítéltem
S jövendöltem,
Hogy illy gyász vége léssen;
Szinképzésed
S tetszetésed
Hogy illy gyászszorsba téssen;
Azt gondoltad, szerettelek,
Azért hogy csak szenvedtelek, -
Különbséget ez téssen.

5.

Bolond voltam,
Hogy hódultam,
Szinre még is titkolom;
Bár nem pirulsz,
S el nem ájulsz,
Magadban szállsz, gondolom.
Mindenhez, hogy kész volt szived:
Kérlek, ah (v. mondd) mi hasznát vetted?
Ítéld, lássad, nem bánom!

LXXX. SZÁNOM GYÁSZOS ÉLTEMET...

*RÉGI ÉNEK MÉG 1740. ESZTENDŐBÜL
SZENCZI JÁNOSNAK CSINÁLVA.*

1.

Szánom gyászos éltemet;
Ki adja meg kedvemet,
Ki győzi irigyimet?
Bizom csak istenemet,
Meg is szánja szívemet;
Bokros bumnak habjai
Sok bánatom árjai
Föl nem dulják szívemet.

2.

Zárva vagyok, mint madár,
Tudom Charon már is vár,
Irigy tengeriben jár,
Parthoz juthat egyszer már
Vitorlája messze néz,
Nem burétja azt szélvész,
Méрге léssen lépes méz.

3.

Él még az igaz Isten
Ki volt ottan, az itten,
Reménségem más sincsen,
Szeginynek ez egy kincsem,
Ezt egyedül tekintsem,
Hadd mulassák magokat,
Contemnálom azokat,
Fogják magok orrokat!

4.

Nézze kiki tükörben
Maga titkát sziviben,
Légyen bíró ügyemben,
Ugy mást tégyen szégyenben;
Nincs jobb mód mindezekben,
Bogár után indulnak,
Agyarságok elmulnak,
Igy az üdők elfolynak.

5.

Czukornál, hogy idessebb
Hiv szeretet, kegyesebb,
Mások tudják, kedvesebb,
Nincsen kellemetesebb;
Azért irigyli az eb,
Egy csonton hogy rágódnak,
Egy konczon vonyakodnak,
Mint az ebek ugatnak.

6.

Zúg a szélvész ellenem,
Mint Aeolus képtelen',
Hajócskámra szüntelen:
De megtartja istenem,
Mindaddig köll eveznem,
Végre hozzá célomat,
Közelitti partomat,
Fölhossa csillagomat!

7.

Igy próbálta ezeket,
Ki írta ez verseket,
Próbált sok irigyeket,
Sokat szenvedt illyeket,
Hamis csalárd sziveket,
De mégis talált egyre,
Irigyi' szégyenire,
Contentáló szivére.

LXXXI. TÁVOZZÁL ISTENTELEN!

1.

Távozzál istentelen,
Átkozó és hitetlen!
Bánom, magam' majd megcsaltam
És majd gyilkos horgot faltam,
Jól esett, meggondoltam,
S előbb (v. jókor) tüled távoztam.

2.

Észrevettem minden szint,
Kit tudtam alkalmasint,
Titkon is megjövendöltem,
És szivemben úgy itéltem;
Valóban úgy is történt,
Meggondoltam valamint.

3.

Ritka példa is lettem,
Ellenségem' szenvedtem;
Boldog vagyok, nem szerettem,
S csak mutattam, hogy kedveltem,
Bezzeg volna esetem!
De most könnyen megvetem (v. nevetem).

4.

Ezerszer is áldott légy,
S edgyütt ezer átkot végy:
Hogy bár színre is kedveltél
És ellenben hamis (v. gaz nép) lettél,
S egyben voltál hajlandó,
Másikban nem állandó.

5.

Szabad vagy most, mint madár,
A mi tetszik, miveld bár,
Ugy is zárt soha sem voltál,
Mert mindenhez szabad voltál;
Szép dolog ki úgy élhet,
De szebb, ha ki zárt (v. hiv) lehet.

6.

Köszönjed ezt magadnak
S az gyilkos barátságának
Egy hajóban, hogy eveztéél,
S így kintelen rabbá lettél,
Köszönd viz-ész fejednek
És bolond hívségednek.

7.

Áldott vagyok én azért,
Hogy gyötrődnöm nincsen mért;
Köszönd meg, hogy ismértelek,
S hogy méltán megvetettelek,
Ezt ítéltem szivedrül,
Emlékezzél nevedrül!

LXXXII. ISTEN HOZZÁD! ILLY ÁLDÁST ÁD...

1.

Isten hozzád!
Illy áldást ád
Hived (v. Szolgád), az ki szeretett;
Sir, aggódik,
És (v. Ah) bucsuzik
Tüled, az ki kedvellett;
Mivel tülem hiven pártulsz,
Mégkölléssel messze távulsz,
Még meg sem térsz, úgy indulsz.

2.

Csak távozzál
És utazzál (v. habozzál),
Mivel másképp nem lehet!
Csak azt bánja,
És fájdolja
vagy: Sorsát szánja,
Véled maga nem mehet;
Mégis késér ohajtással,
Szörnyü sok fohászkodással, -
Róla szegény mit tehet?

3.

Könyve csurdul
És így borul
Lábaidhoz végtére;
Próbált hivet
S igaz szívet
Látván, mégyen messzire;
Bátor ezt nem mutathatja
És csak alig titkolhatja,
Ez hoz nagy kint szívére.

4.

Ég kedvezzen
S kegyelmezzen,
Isten légyen vezéred!
Mert szolgálodat
És árvadot
Többször, lássad, nem éred;
Minden szerencse késérsen,
S legkisebb meg se sértsen;
Néked légyen ez (v. hiv) béred.

5.

Ha vétettem,
Azt nem tettem
Gyűlölségből, elhigyjed:
Mert jó kedvvel
S szenvedéssel
Jár szerelem, ítéljed;
Pálmafa annál erősebb
Mennél hajlóbb és terhesebb,
Bennem is azt szemléljed.

6.

Már hallgatok
S nem szólhatok,
Zokogásim ellenzik:
Mert egy-két sziv
És frigyes hiv
Már egymástul távozik:
Kérlek, arrul emlékezzél,
Kit sirban téssz s tovább nem él,
S ki még ott sem változik!

LXXXIII. BOLOND, KI ITÉL...

1.

Bolond, ki itél
S más szivérül olyant vél
Kiben ártatlan,
Aztot vizsgálja
És fortélylyal próbálja,
Kire méltatlan.
Magát meg nem tekénti
Mindent csak másra hinti,
Noha hibátlan.

2.

Másnak irigyje,
Bár mutatja, hogy frigyje, -
Igy oláلكodik.
Fénlik, de csak réz
És sandalva másra néz,
Úgy incselkedik.
Nebet, mégis siratja,
És álnokul mutatja,
Hogy ő bánkodik.

3.

Hirhordással (v.: Csak pletykával) él,
És gyilkos mesét beszél.

Gaz természeté,
Susog s húnyorgat,
Mást miképp elárulhat
Egész élete.

Más módját nem találja,
Magát így reváncsolja,
Igy van kelete!

4.

Hagyján! hadd legyen!
Az igaznak nem szégyen,
Hahogy bár szenved.

Nem tart sokáig,
Rövid idő- s óráig
Habár tür s eped.
Más hírét úgy áskálja,
Hogy magát confundálja.
Illenre ered.

LXXXIV. SZIVEM, HIVEM, LÉGY ÉDES REMÉNYEM...

1.

Legény.

Szivem, hivem,
Légy édes reményem!
Szeress, ne vess,
Édes napfényem!
Bár mások szerettek,
És előbb kedveltek,
Mégis
Ég is
Érted szerelmem.

2.

Leány.

Bocsáss, mert más
Már néked kegyessed;
Mevess s neved,
Voltam idesed;
Tenéked, hogy hittem,
S tieddé nem lettem,
Szánom,
Bánom,
Neked szentöltem.

3.

Legény.

Ha bár van zár,
Azt veted szememre,
Hagyján! megszán
Más is meg erre;
Mert szabad szeretni,
És mást nem gyűlölnyi,
vagy: S többet is kedvelnyi,
Bátor
Olykor,
Ha meg köll lennyi.

4.

Leány.

Légyen! végyen
Bért szívem szivedben;
Ne csalj és vallj,
Vagyok kedvedben;
Engemet ugy szeress,
Hogy mást is meg ne vess,
Topp! topp!
La! la!
Légyen parola!

LXXXV. MULJÉK MINDEN EL...

1.

Muljék minden el
Álnok sziveddel,
Nem gondolok szerelmeddel!
Már boldog vagyok,
Hogy alább hagyok,
S nem szoréthatsz köteleddel.
Elég volt árnyékra szorulnyi,
Illy csalárd bálványhoz borulnyi,
Most bágyadnyi,
Most ájulnyi,
S mindentül elpártulnyi! -
vagy: S olly sokáig szenvednyi!

2.

Sokszor megváltam,
Magamban szálltam,
Hozzád voltam még is irgalmas;
Sokszor esküttem,
Mégis epedtem,
S voltam hozzád jutalmas:
Bánom, magam így megaláztam,
S illy hitetlen szívvvel gyaláztam;
Meg köll lenni,
Nincs mit tenni,
Egyszer meg köll nyugodni.

3.
Elgyün az óra,
Csak egy-két szóra
Szabadon fogsz mehetni (v. eveznyi)
Keserves jajra
S örökös bajra
Tőlem ha fogsz távozni.
Akkor magadban megisméred,
Ha azon pillantást megéred,
Álnok véred,
Hogy illy béred,
Mebánod s megkönyvezed,
Magad' sirban temeted!

LXXXVI. MEGPRÓBÁLOM, HOGY NEM ÁLOM...

1.
Megpróbálom,
Hogy nem álom,
Kiért szived' sajnálom;
Ha vizsgálom,
Föltalálom,
Miért tüled megválom:
Hol azokat confundálom,
S ha hallgatom (v. titkolom), contemnálom,
S többször nem is számlálom.

2.
Már jól (v. Messze) látok
Bár sok átok
Pöcsétölte szívedet;
Már nem vélem,
S most szemlélem
Sok hitetlen hitedet:
Csalárdságod elég fényes,
Légy már azért másnak kényes,
S tartsad másnak kényedet,
vagy: kedvedet!

3.

Alacsony gond
Ki sokat mond,
Néki legyen hitele;
Kit ismérnek
S utólrnek,
Nem gondolnak már vele:
Ámbár sirjon s bár nevéssen,
Bár aczélt s köveket messen,
Haszontalan', van jele.

4.

Mennél jobban
A tűz lobban,
Annál kevesb láng lobog,
Bárha fémlík
És tündöklík,
Az ég inkább háborog:
Jobb kerekét szerencsédnek
Mennél többet kentem ennek,
Annál jobban csikorog.

5.

Légy kevély strucz,
Mégis lesz trucz,
Ki boszut áll szivedben;
Olly ez világ
Mint az világ
Ki most fémlík s megy ködben:
Azért ugy higy kevélységnek
És az tündér fénylő fénynek,
Igy üdvözülj hitedben!

6.
Illyen vége,
Kíért ége
Szivem hív reményében;
Ez az bére,
S illyent ére
Sok ezer érdemében:
Azért túlem holtig pártulj,
Soha vissza ne is indulj,
Légy átkozott szivedben!

LXXXVII. AZT MEGKÖNYVEZNÉD...

1.
Azt megkönyveznéd,
Ha csak neveznéd,
Nem hogy még ha megismernéd! -
Az ki gyötrődik
S majd porrá törődik,
S titkon érted emésztődik,
De egy pár szívnek
És két pár szemnek
Nincsen nálad jutalma:
Mert vagy szines s állhatatlan
S egy szívhez éppen szokatlan,
S így mint az vak légy,
Bátor olyan légy,
Könnyebb szivem fájdalma.

2.

Magnest követtem,
Vasat szerettem,
De nem vonszott ő magához;
Annál keményebb
Mennél reményebb,
Soha ujulást nem hoz;
Magát mutatja
Szivem untatja,
Biztat mivel bár lehetetlen;
Tovább azért, így lássad,
Csak csak magad mulassad:
Immár megvetem
S én is nevetem,
Bár történik véletlen'.

3.

Az mit szenvedtem,
Bár nem vétettem,
Mégis tűröm csendes szívvel;
Csak térj meg s bevégy,
S eretnek ne légy
Nagy istentelenséggel:
Mert más mullandó,
Csak én állandó,
Próbát szenved én szivem.
Megmutatta, bár titkossan
Mert szeretni kell okossan,
Szú s rosda s üdő
Emészt s jövődő,
Mégis lesz vajha hivem!

LXXXVIII. UGYAN EGYSZER SZÁLLJ SZIVEDBEN...

1.

Ugyan egyszer szállj szivedben,
S ne változzál hivségedben,
Ki mégis szenvedhet,
Bár úgy nem szerethet.

2.

De vallyon mi ennek oka?
Mert meggyőzte már a soka
Hitetlenségednek,
S sokféle szinednek.

3.

Mert most szent vagy, most tetszetes,
Most világi, most szerzetes,
Most édes s izetlen,
Most kedves-kedvetlen,

4.

Hogy magadat mint menthessed
S azzal szívem meggyőzhessed.
De ezeknek örve
Elszakad s van törve.

5.

Emlékezzél szavaidrúl
Éd s földnek tett átkaidrúl,
Ha szabad (v. Ha haszna) még, kérlek,
S arra kénszerétlek.

6.

Ha akarod, fogadj még szót,
Mert kíván néked minden jót,
Az kinek nincs mássa,
Ez világon társa.

LXXXIX. AH! ÉN UGYAN MIÉRT KINLÓDOM...

1.

Ah! Én ugyan miért kinlódodom,
S olyan szivrül gondolkodom,
Az ki másnok rabja
S szivbárkámnok habja?!

2.

Ki ezreket hitegetett,
Méz-méreggel megéttetett,
Gyilkossága' béri
Végét mégsem éri.

3.

Van szívének hány árvája!
A kit megcsalt szív-lárvája,
Áldását hogy várja,
Mert ebben nincs párja.

4.

Jobb, másokrúl ha tanúlok,
Bár éltembül így kimúlok,
Szabadon szenvedek
Inkább, mint rab legyek.

5.

Eleget is elmélkedtem,
Kimondjam-e kit föltettem,
Hogy hozzá hódulok
S lábához borulok.

6.

Tusakodtam s titkon főztem,
De magamat csak meggyőztem,
Hogy nem declárálom
S csak így contentálom.

7.

Boldog Isten, melly nagy kin az,
Azért hogy valaki igaz,
Kell néki titkolnyi
S tovább megfontolnyi.

8.

Mivel egész világ tele,
Hogy néki nincsen hitele,
Mégis megpróbálom
S magam föltalálom.

9.

Hogy titkon fogom szeretni,
S senkivel sem ésmértetni,
Igy megcsal, nem félek,
Bátron halok s élek.

XC. SZIVEM CSÖNGETŐJE...

Szivem csöngetője,
Lelkem pengetője
Kinomat megszánja
Drága Mazolánnya,
Éltemnek földője,
Ágyom lepedője,
Karmazsin csizmája,
Kedves bodzafája,
Pengő sarkantyuja
Tüzeckémet fujja,
Kesztyűben öt ujjá,
Alle-, Alleluja!
Gyöngyöm szép pártája,
Piros pántlikája,
Arany hosszú haja,
Édes hazám' fája,
Mézem' édes lépe,
Minden szépség' képe,
Mindeneknek szépe,
Ezrek között épe;
Szemei ragyognak,
Mint arany agyagnak,
Ajaka mint kláris,
Haja mint vér már is,
Csücsös két almája,
Kegyess mellye tája,
Katonás lépése,
Gyöngyös egy pár kesse,
Dereka szép merő,
Kalapács az verő,
Tánczos, könnyü, deli,

Boldog, ki ezt leli!
Ránczos a szoknyája,
De nem zubbunkája,
Gyöngyös, csinos nyaka,
Csókoló ajaka;
Minden tekintete
Egy ember élete;
Hajnal mosolygássá,
Ha nevet nyílása,
Személye elpirúl,
Hó az vérrel újúl,
Ha hallgat, úgy felel,
Apró falatot nyel. -
Dinom azért dánom,
Szeretlek, nem bánom,
Jó kövér szalonnám,
Illyen szép Illonám!

XCI. ADJAD SZIVEDET HIV SZIVEMÉRT...

1.

Adjad szivedet hiv szivemért,
Csak ketten tudjuk, melly hivségért!
Szánj meg, mert tudok bizony hallgatnyi,
Vélem magad' nem fogod megcsalni,
Éljünk csak ketten,
Hiv- s kedvessen!
Akarsz szeretnyi? Úgy, úgy
Meg köll mutatnyi!
És nem köll félnyi? Nem, nem!
Tudok titkolnyi.
Enyhítsed olly ollykor,
Olly ollykor
Gyötrelmimet,
Olly ollykor,
Némellykor
Gyötrelmimet!
Adjad szivedet hiv szivemért,
Csak ketten tudjuk, melly hivségért,

Melly hiveségért,
Melly hiveségért!

2.

Légy hiv s állandó! Véghez mehet!

Ki tudja, rövid nap mi lehet?

Elmés légy, tűrő és békességes,

Igy irigységen lész győződelmes.

Vigyázzunk előre

Mindenekre.

Ha megtörténik, meg, meg!

Akkor jó léssen!

Nem köll mondani: Nem, nem!

Csak szived értsen!

Ha ámbár szinessen

Ha ámbár szinessen

Mást késértek -

Szinessen

Szinessen

Mást késértek:

Légy hiv s állandó! Véghez mehet!

Ki tudja, rövid nap mi lehet?

Még mi lehet?

Még mi lehet?

3.

Ez mellett éljünk! Vedd kezemet!
Vass hivek légyünk! Vedd frigyemet!
Ha magunk vagyunk, (akkor, v.) bízvást mutassad,
Ha mások látják, titkold s hallgassad.
Igy egy értelemmel,
Lész szív szemmel.
Te vagy én éltem, te, te!
És nincsen mássa!
Meg sem engedem, nem! nem!
Hogy ellophassa.
Te tüled egyedül,
Te tüled egyedül
Szivem ég s hűl,
Egyedül!
Egyedül
Szivem ég s hűl.
E mellett éljünk! Vedd kezemet!
Vass hivek légyünk! Vedd frigyemet!
Vedd frigyemet!
Vedd frigyemet!

XCII. NINCS MÓD BENNE, TIED LENNE...

1.

Nincs mód benne,
Tied lenne
Azon sziv, kit gyűlölsz,
S titkossan sírban ölsz;
Nincs mód benne,
Tied lenne!

2.

Mind próbáltál,
Még megcsaltál,
Mint madárt az lépre,
S hamis bálvánképre;
Mind próbáltál,
Még megcsaltál.

3.

Példa lettem,
Hogy szerettem
Olly igaz olly ravaszt,
Egyedül bánom azt;
Példa lettem,
Hogy szerettem.

4.

Teljék kedved
S csalárd szived,
De bizony megbánod,
Valaha megszánod;
Teljék kedved
S csalárd szived.

5.

Szép hired lesz,
Ha (vagy: Ki) példát vesz
Én rólam más sziv is,
Állandó és hiv is;
Szép hired lesz,
Ha példát vesz.

6.

Ha álnokúl ég,
Nem mesterség
Valakit megcsalni,
Mézes horgot falni;
Ha álnokúl ég,
Nem mesterség.

7.

Átkozott légy,
Áldást se végy
Soha is éltedben,
Te szines szivedben;
Átkozott légy,
Áldást se végy.

8.

Találok még,
Ki sebet ség,
Olly hivet, szivemen,
Lesz nála érdemem,
Találok még,
Ki sebet ség.

9.

Igy bucsuzok
És pártulok
Utolszor tetűled,
A mint érdemletted,
Igy búcsuzok
És pártúlok!

XCIII. CSAK AZT SZIGYENLEM...

1.

Csak azt szigyenlem,
Hogy a szerelem
Kinzotta hív éltemet!
Mert nincs már hívség
S minden álnokul ég:
Porrá törte szívemet.
Mindenben gáncsa,
Semmi reváncsa;
Nemcsak megvetett,
Még megnevetett,
Igy fizette béremet!
Igy fizette béremet.

2.

Mindent követtem,
Mindent szenvedtem,
Reménlvén, lész jutalma;
Mindenkin! S csigáját
És kilencz próbáját:
De tüze volt csak szalma.
Csak édesgetett,
Meg megejthetett,
Tett ígéretet,
Rabszíjat vetett, -
Illyen az parolája.

3.

Bolond az olyan
Az ki haszontalan'
Túr, mint eb az árnyékért,
Az hajó járássán
S kígyó nyoma után
S az bogarat követi:
Ezt nem gondoltam,
Még megpróbáltam,
Vagyok meséje
És szenvedője,
Mért kinlódtam ezekért?!

4.

Habár megtörtént
Szenved ezer ként,
S pirulok, megcsalattam;
Ki nagy hittel szóla,
Mit tehetek róla,
Bálvány volt, kit imádtam.
Káromrúl tanulok,
Másokat tanítok,
Példát vegyenek -
Hiv sziv szegények, -
Bánom, hozzá hódultam!

5.

Bátor ez utólsó,
Még sír az koporsó
Eltemeti éltetmet!
Nem lész soha többszer,
Habár történt egyszer,
Jégre vigye hitemet;
Másként gondolom
És megfontolom,
Hogy hív s épnek
S nem lárvaképnek
Pecsételem hitemet,
Feláldozzam szívemet!

XCIV. ANGYALOM, ALAKOM, SZÉP GYÖNGY GALAMBOM...

1.

Angyalom,
Alakom,
Szép gyöngy galambom!
Röpülj hozzám kebelemben,
Verj hiv fészket hiv szívembe';
Angyalom,
Alakom,
Szép gyöngy galambom!

2.

Jó lész,
Ha lész,
Ha szived bevész;
Folyó órámm mennyit perczen,
Szívem hozzád annyit serken;
Jó lész,
Ha lész,
Ha szived bevész!

3.

Ne neveds,
Meg neveds,
Hanem egyszer már szeress;
Tettem méltó érdemeket,
Túrtem halálos sebeket;
Ne neveds,
Meg neveds,
Hanem egyszer már szeress!

4.

Ámbár
Nagy kár,
Reményem csak Bár;
Czukorral ugyan édesget,
Üveg által nyalat mézet;
Ámbár
Nagy kár,
Reményem csak Bár!

5.

Légy hiv,
Légy hiv,
De hiv titkos sziv;
Tudod, kaján az irigység,
Több a rossz, mint jó emberség;
Légy hiv,
Légy hiv,
De hiv titkos sziv!

6.

Erre
Többre
Nem megyek végre;
Elég légyen végpanaszom,
Magadban szállj tanácsolom;
Erre
Többre
Nem megyek végre!

7.

Him hum

Ham hum

Tim, tum, tim, tam, tum,

Szánd már, hogy majd megnimulok,

Azért már egy szót sem szólok;

Him, hum,

Ham, hum,

Tim, tum, tim, tam, tum!

XCV. NEPTUNUS NÉPE...

1.

Neptunus népe,

Választott szépe

Neked jöttünk áldozni,

Kit tűzszerelem

S heves gyötrelem

Eddig szokott lángozni.

Enyhíts hiveid',

Fonó sziveid',

Légy hozzánk kegyes,

Itten kegyelmes,

Téged fogunk áldani.

Téged fogunk áldani.

2.

Látod, borúlnak

Hozzád hódulnak

Serege sok nympháknak,

Mondják: betegek,

Szívtűl epednek,

Nincsen száma azoknak;

Légy sziveknek

S szegényeknek

Orvos istene és enyhítője,

Illyen beteg raboknak,

Illy szivbeteg raboknak!

3.

Ezek lankadnak,
Azok bágyadnak,
Ezt sérti hét fájdalom;
Ennek fáj szive,
Azt csalta híve,
Gyötri sok aggodalom;
Igy könnyebbségét
És egészségét
Oltsa tüzeit,
Orvos vizeit, -
Ohajt szivdiadalom.

4.

Nincs is nagyobb kin,
Mind a szives szín,
Ha nem meri mutatni;
Ezer mesterséget
Keress s szinességét,
Hogy tudhassa titkolni:
De ha kedvesse,
S igaz szivesse,
Van hamujában
S bár szikrájában,
Föll köll annak lobbanni.

5.

Eztet próbáltuk,
Azért alig álltuk,
Hozzád ide jöhessünk;
Szánd sebeinket,
Tűzsziveinket,
Nálod megjelenhessünk:
Rád borúlnunk
És hódulnunk
Mind remélnünk
Néked szentölnünk, -
Könnyebbséget vehessünk.
Könnyebbséget vehessünk.

XCVI. TIED VAGYOK...

1.

Tied vagyok,
Mert már nagyok
Szerelmidnek gyötrelmi;
Bár irhatom
Nem birhatom
Olly szivednek sérelmit;
Bár próbáltom,
Alig álltom,
Eddig is mit szenvedtem:
Megismérem
Gyarló vérem,
Tovább már nem tűrhetem!

2.

Azt itéltem,
Én ugy véltem,
Hogy tréfa csak szerelmed;
De valóság
S állondóság,
Azért rajtam győzelmed;
Megvettem
És nevettem,
Maskarának gondoltam;
De nincs gáncsa,
Sőt reváncsa,
Midőn jól megfontoltam.

3.

Kik ismérnek,
Bár késérnek,
Nincs hitele másoknak;
Tekingetnek
S integetnek,
Vagy messéje azoknak;
Kezeidet
Ha szoritják,
Jajt mondanál, gondolom:
De titkossan
Elszenveded,
Én érettem, jól tudom!

4.

El nem érnek,
Bár ígérnek
Néked arany hegyeket,
Mentegetnek
S fenyegetnek,
Zománcozzák sziveket;
De te mivel
Vagy szintelen
Nem tódsz semmi szineket,
Megneveded
És megveded
Kincsem, minden kincseket!

5.

Az hiv kőszál
Erőssen áll,
Nem mozdítja viz' habja,
Haboztatnak
Sanyargatnak,
Vagy mégis egynek rabja!
Ezt dicsérem,
Még azt érem
Hogy hiv sirba temetnek,
Jéghamvamban
És poromban
Affectusim égetnek.

XCVII. NINCS MÓD BENNE, MÁÉ LENNE...*(FELELET)*

1.

Nincs mód benne,
Máé lenne
Eggy szivem, csak egyhez hív,
Ne higjy mindent,
Nem vagyok szent
Ugyan, de vagyok hiv sziv!
Pillantásid,
Gondolatid
Mindenben megfogadom;
Hogy tisztellek,
És szeretlek,
Mi haszna már tagadom?

2.

Bár az halál
Előttem áll,
Azért én nem változom,
Habár élek,
Szegény lélek,
Uggyis hiven áldozom;
Sem föld, sem ég
Hogy ebben vég
Légyen, azt meg nem éri:
Ellenben azt,
Nem hiv s ravaszt
Az Isten is megveri!

3.

Próba lettél,
Próbát tettél,
Mert régen próbáltalak:
Jól is tetted,
Megszenvetted,
Mostan azért áldalak!
Vélekedtem
S kételkedtem,
Aztat recognoscálom;
Néked ezzel
Hogy vétettem,
Már holtig revocálom.

4.

Bátor sorsunk
Nehéz dolgunk,
De egymásért tűrjük el;
Szenvedéssel
S az üdövel
Kelhet olyan csillag fel:
Eggy öröme
Lesz két szívnek,
Eggy nyugalma, eggy célja!
Eggy élete,
Eggy értelme, (vagy: ltélete)
Nem lesz semmi fortélyja!

XCVIII. MIT VOLT MÁR MIT TENNEM...

1.

Mit volt már mit tennem,
Álnok hivatlen?
Tovább nem szeretnem
Gyilkos hitetlen!
Mert négy szemnek és két szívnek
Annyira hittem,
Hogy egy szív lesz és két szem lesz,
Meg is esküttem:
Kegyetlen tyranna!
Mért érdemlettem?

2.

Egy-két szóval szóltam,
Mit? megérthetted;
Ha bár titkos voltam,
Megítélhetted;
Titkossan lótt egy pillantás
Eleget mondott,
Titkossan tett fohászokodás
Adhatott gondot:
Ezzel mit akartam,
Észrevehetted!

3.

Nincs az irigységnek
Bizony hiv czélja,
S az hivatelenségnek
Ezer fortélyja;
De ez nálod csak mind mentség
És színyes szentség!
Úgy van, az ki hamissan ég
S nincs benne hivatés,
Nincsen minden szívnek
Olly kő aczélja.

4.
Kiért szivem ége,
Lett illyen vége,
Isten hozzád már, már!
Illy gyászos ige
Ezt valaha nem gondoltad,
Én sem itéltem,
Jól esett miért nem fontoltad?
Mert hiven éltem,
Az csalárd sziv' bére,
Ha nincs hivsége.

XCIX. LILA MOJA LILA...

1.
Lila moja Lila
Rosto mila. Rep.
Lásé, gásé, Burenda
Hipp, hopp sza sza merenda,
Reverenda.

2.
Csiri, csaré, lá, lá,
Falala
Hochus pochus Effeta!
Hajsza csaré staffeta
Pekna beta.

3.
Hej sza sza hopsza
Hopszasza!
Czinczi, finczi zaicsek,
Kacsó csacsó szlovacsek
Búm! búm! Noscsek.

4.
Dinom dánom Babcsek,
Húm noszcsek.
Lirum lárúm Húszlicska,
Hundér Bunder dudicska
Pi vinecska.

5.

Dini dini Mimi,
Rimini,
Terczi, ferczi en-ó-nó,
Glágla, glúglú palenó,
No koleno.

6.

Heje, húja, moja!
Luluja!
Striki, straki fióki
Tri vitri articsóki
Csiki csóki.

7.

Mivel ezt senki ne értse,
Igy senki szívét ne sértse,
Mivel tiszta bolondság,
És csupán csak nyájosság,
Csak úgy vélje.

8.

Ki pedig eztet megfejti,
Bizony elméjét megejti.
Az mint curiosus lesz,
Olyan jutalmat is vesz -
Rossz munkát tesz.

C. AMOR, MIT AKARSZ ÉN SZIVEMMEL...

1.

Amor, mit akarsz én szivemmel?
Meg nem elégszel gyötrelmimmel?
Oly vagyok, mint habok közt az hajó,
Kinek nincs habja, nincs szele jó:
Most emel egekre,
Most temet örvényre,
Nem állondó.

2.

Eltörött igaz vitorlája,
Elmerült szívemnek bárkája,
Kapok az hamis habokhoz is,
Kik nem segítenek, azokhoz is;
Hiv párom már nincsen,
Elpártúlt szép kincsem,
Jaj már nékem!

3.

Ha már partomat el nem érem,
Nincs már semmi csillagvezérem,
Bár szerelmemet csak okozom,
Hogy így szegény, csak, csak habozom;
Többen így eveznek,
Az kik így elvesznek,
Ez volt bérem!

4.

Az ki szívét szélnek ereszti,
Igy jár; hamis szél-vész elveszti;
Bár az magnest hiven követi,
Mégis a szélvész hányja s veti;
Béborúl napfényre,
Temeti örvényre
És reményre!

CI. NEM HISZEK MÁR, NEM, NEM!

1.

Nem hiszek már, nem, nem!
Nem hiszek, nem!
Mi haszna olyanért
Igy szenvednem;
Akár mikép integetsz,
Bár ezerszer késérgetsz,
Nem hiszek, nem!

2.

Gaz hireddel már már
Világ tele,
Pirúlhatsz, s elmehetsz,
Mehetsz vele;
Csak távozzál én tőlem,
Takarodjál mellülem,
Semmi kedvem!

3.

De én tégedet
Én szeretlek,
Mindenhová is
Én követlek:
Csócsi, jőj hozzám, szivem,
Áj, áj, csócsi, én lelkem,
És mindenem!

4.

Te - teéretted
Élek, halok,
Bár jó, jó lakom,
Bár koplalok,
Epedek és szomjazok,
Ázok, fázok, izzadok,
(Igy v.) Hiv maradok!

CII. ÉDES DUDI DUDUSKÁM...

1.

Édes Dudi Duduskám,
Szép Babuka Babuskám,
Alakom, angyalkám,
Szép rabom, madarkám!

2.

Tubám, tőlem ne röpülj,
Hanem hiv fészkedben úlj,
Lankadj s ölemben dülj,
Nékem örömet szűlj!

3.

Osztozzál egy szívemmel,
Lelket végy egy lelkeimmel,
Nevezz beszédimmal,
Könyvezz szemeimmel!

4.

Vannak kik reád vánsnak,
Nem engedlek én másnak,
Sem az gaz szokásnak,
Bár sok vermet ásnak.

5.

Téged, téged szeretlek,
Téged, téged kedvellek,
Tégedet késérlek,
Meddig el nem érlek.

6.

Csin csillagom, kegyessem,
Lépes mézemet, édessem,
Egy szóval mindenem,
Tudod én Istenem!

7.

Szép képed szeplőtelen.
Szived pedig szintelen,
Jőj, szívem, én velem,
Van rólad hitelem.

8.

Pipacs piros ajakid,
Kökény egy pár szemeid,
Pár citrom mellyeid,
Sólyom tekintetid.

9.

Engemet megkötöztek,
Mind halálíg meggyőztek,
Izre porrá törtek,
Örökre gyötörtek.

10.

Termeted merősége,
Testednek keménysége,
Telyes egészsége,
És minéműsége.

11.

Bizony minden hibátlan,
Csinos, deli, ártatlan,
Minden porczikája,
Sziv remek munkája.

12.

Azért mivel méltó vagy,
Tüzem hozzád ég és nagy,
Enyhíts harmatoddal,
És úgy bánj raboddal.

13.

Nyitom minden eremet,
Fömláldozom véretem,
Igaz életemet,
Tűz - fagy - hív szívemet!

CIII. TALLALLA, FALLALLA, JÓ KEDVEM VAGYON...

1.

Tallalla, fallalla,
Jó kedvem vagyon
Mert iszket és viszket
Igen nagyon;
Ki légyen
Mi légyen?
Him, hum, ham, hum!
Van heve, nincs neve,
Lim, lum, lam, lum!

2.

Hejszasza, hopszasza,
Tiz kávé oka,
Mindennek van oka,
Fejszefoka;
Az Tátra,
Az Fáttra,
Ez magos Mátra;
Az gaznak kevésbé
Tessék hátra.

3.

Hej, hej, hej! te fej az
Szarva között,
Bika alatt borjút
Ki kötözött?
Csak dinom,
Csak dánom,
Gaznépet szánom;
Szemben áll s competál,
Cak azt bánom!

CIV. MINDEDDIG BIZTATOTT GAZ REMÉNYSÉG...

1.

Mindeddig biztatott gaz reménység,
Az ki csak szalmatúzzel gyúl és ég!
Mint madárt sipra édesgetett,
De kalitkában bérekesztett,
Mindenben megvetett,
És szememre vetett,
Megnevetett!

2.

Rólam tanuljon, kinek higgyen,
(Szivinek titkában) vagy:
Szive tárházában kit végyen;
Hiteget kényessen egy csöpp mézzel,
De rabját táplálja, jaj, eczettel,
Czukkorral színletti,
Végre megéteti,
Igy keréti!

3.

Nincs száma, mennyi praktikája,
Sok tündérség közt mennyi lárvája;
Most a szélvész közt partot ígér,
Vélvén: majd majd eléri, veszélyt nyer,
Üveg által mézet
Nyal és halálkérget
Kóstol és nyer!

4.

Nincs boldogabb: az ki nem remél,
És minden gaz reménység nélkül él;
Kit remény pribéki nem lesik,
Az soha kétségben nem esik,
Bátran mindent szemlél,
És semmitül sem fél:
Ugy hal és él.

CV. LÁLA, LALA, DALILA...

1.

Lála, lala, Dalila!
Te vagy Pannus szívem,
Habár volnék Sámson is,
Nincsen erőm, hivem:
Ha akarod, lángozom,
Rajtad áll hévségem,
Ha nem, - fázom; huss huss,
Pannus én szerelmem.

2.

Oh Jehova! már hova
Menjek illy kétségben?
Két ut vagyon előttem
Igyekezetemben:
Balra szegény, ha megyek,
Ki lép ösvényemben:
Jobbra pedig nem lehet
Ezer irigyemben.

3.

Dinom dánom, azért is
Desperátus vagyok;
Dura, dura, erára,
Bár gyötrelmim nagyok,
Tala, lalla, falalla,
Mese ez másoknak,
Szemrehányják és bánják,
Kurvanyja azoknak!

4.

Pannus, Pannus, -nus, -nus, -nus,
Mi közü ezekhez?
Fügét mutat, mi köze
Az hamis szivekhez?
Kinek módja, zavaros
Vizekben halásznúi,
Tetszett szívet fog az ki,
Mivel tud horgásznúi.

CVI. A, A, A, TE VÉN TÖRZSÖKFA...

1.

A, A, A,
Te vén törzsökfa,
Mért nem emésztett az tűz,
Mikor még voltál nyál fűz?
Repet. A, A, A.
Te vén törzsökfa.

2.

B, B, B.

Bújj az kéménybe,

Onnénd ülj a pemetre,

Röpülj Gellér (v. Hamburg) hegyére.

B,B,B.

Bújj az kéménybe.

3.

C, C, C.

Te ördög becze,

Akkor is a lidércz járt,

Tett benned legelső kárt.

C, C, C.

Te ördög becze.

4.

D, D, D.

Eleget fedde

Téged minden hasznos szó,

De mégis nem lettél jó.

D, D, D.

Eleget fedde.

5.

E, E, E.

Vallyon ki? ki e?

Nincs neve, de jól tudják

És ujjal is mutatják.

E, E, E.

Vallyon ki? ki e?

6.

F, F, F

Te boszorkány sneff,

(Te vén disznó nyeff!)

Boszorkány halálmadár,

Ki, mint bagoly, éjjel jár.

F, F, F

Te boszorkány sneff.

7.

G, G, G.

Minden elhigyje,

Hogy, hogy: rosszabb mindennél

Vén kofa az ördögnél!

G, G, G.

Minden elhigyje.

8.

H, H, H.

Ne vess: ha! ha! ha!

Még ő legjobban röhög,

Mikor részeg, mint a dög.

H, H, H.

Ne vess: ha! ha! ha!

9.

I, I, I.

Asszony vagy férfi? -

Nem tudja, hogy ha részeg,

Szuszog magában s rettyeg.

I, I, I.

Asszony vagy férfi?

10.

K, K, K.

Rút Du Du káka,

Varjuk fészke, étele,

Hollóknak, eledele.

K, K, K.

Rut Du Du káka.

11.

L, L, L.

Pokolban menj el;

Az bak immár készen vár,

Kantáros arzság egy pár.

L, L, L.

Pokolban menj el.

12.

M, M, M.

Nem elég, nem, nem
Nyolcz tiz icze borocska,
Ahhoz egy pint pálinka.

M, M, M.

Nem elég, nem, nem.

13.

N, N, N.

Nálad nincs szégyen!
Funtos talp az orczája
Ránczos részeg pofája.

N, N, N.

Nálad nincs szégyen.

14.

O, O, O.

Meg-, megállj, hó, hó!
Ne menj a poczitában,
Hanem csak éjfél tájban.

O, O, O.

Meg-, megállj, hó, hó!

15.

P, P, P

Te méreg-epe!
Nem tudsz egyebet tenni,
Hanem konkolt hintennyi.

P, P, P

Te méreg-epe!

16.

Q, Q, Q.

Huj disznó hu hu!
Csak az ördöggel görög,
Mint disznóval az görög.

Q, Q, Q.

Huj disznó hu hu!

17.

R, R, R.

Régi Uzli per.

Jég csappal bagoztatott,

Sárkánytejfel szoptatott.

R, R, R.

Régi Uzli per.

18.

S, S, S.

Eb, eb légy, hess, hess!

Sátánynak vén bogara,

Ördög lova kan fara.

vagy: Boszorkány rút bakfara

S, S, S.

Eb, eb légy, hess, hess!

19.

T, T, T

Te vagy, te, te,

Kit mindnyájan ismérnek,

S régen tüzre ítélnék.

T, T, T.

Te vagy, te, te!

20.

[Ú, Ú, Ú.

Mely igen szép gyűrű

Szeretődnek ujjában,

Tündöklük az utczában.

Ú, Ú, Ú.

Mely igen szép gyűrű.]

CVII. ÁTKOZOTT ÓRA, MELLY ARRÁ PERCZENT...

1.

Átkozott óra, melly arra perczent,
Első gondolatom, midőn hozzád ment,
Hogy megismértelek,
Majd megszerettelek,
Az nap átkozott!
Hogy választottalak
S szívben foglaltalak,
Ki illy kint hozott!

2.

Mint szélvész közt habzik ártatlan bárka,
Mint sok lép s tör között szegény madarka,
Ugy vagyok s habozom,
Csak magam' okozom,
Hogy ezt szenvedem;
Másra már nem vetek,
S éppen nem nevetek,
Mert ezt kesergem.

3.

Azt gondoltam, hited erős, mint kőszál,
Tántorithatatlanúl, mint erős tölgy áll,
Nem hajlik szelektül,
Nem fél veszélektül,
S annál erősebb;
Egyenlő mértéke,
És minden értéke,
S még hiveségebb.

4.

De megcsalt reményem, hamis napfényem,
Beborult napfényem, nincs már reményem,
Annyi kegyes szóknak,
Ezer édes csóknak,
Illyen érdeme,
Sok szives jeleknek
S szerelemjegyeknek
Illy bére s neme!

5.

Én légyek az példa, ámbár példátlan,
Tudod, hogy ezekre vagyok méltatlan,
Tudod, de tagadod,
Mert azt nem akarod,
Kit az igaz szív!
Tudod istentelen,
De hogy vagy hitetlen,
Átkoz minden hiv.

CVIII. AZ AZ IGAZ KEGYES...

1.

Az az igaz kegyes
Ki egy szívtől jegyes,
Más- s többhöz nem hajlandó;
Csak egy sebtől véres,
S több másnak nem béres,
Mint köszál olly állandó;
Egytől érzi baját
S szöpögeti jaját,
S egytől nem változandó.

2.

Ámbár ezer módja,
Légyen többtől zsoldja
Minden kincsét megveti;
Semmi hizelkedés,
Furcsa elmélkedés
Szívét el nem hiteti;
Milliom reménység
S szivárvány tündérség
Hivségét nem temeti.

3.

Kihányja az orbáncz,
S itélteti zománcz
Az hamis sziv lárváját;
Bár titkon él kényre,
Kijön az napfényre,
Szégyenli hamisságát (v. álnokságát);
Mindenekhez borúl,
S habokra is szorúl,
Kesergi szív vakságát.

4.

Már későn keserge,
Az melly tinó kerge
Hogy mindennek néki megy,
Soha meg nem őszül,
Teljessen (v. egészen) megbőszül,
Mindegy néki völgy és hegy;
Szintén az bőszült sziv!
Mert bent (v. Benne) az kerge nyiv,
Néki ezer olly, mint egy.

5.

De ki egynek rabja
Nem fél; ezer habja
Ezreknek tántorétsa;
Bátor szívbárcája,
Bátor vitorlája,
Nem fél, szélvész borítsa;
Nem fél az egektől,
Napfény- s fellegektől,
Ha örvényben (v. veszélyre) szorétsa.

6.

Láttam én egy szivet,
Ki egy szivet hivet
Sok hittel meg csábétott;
Tudom, s jól ismérem,
Bár néki szemérem,
Hogy pribékül hódétott;
Megkinzott, megvetett,
Rászedett s nevetett,
Még másokhoz hódétott.

7.

De szájában ize,
Reám sandalon níze,
(Látja v.) Érzi már most mit szenved;
Tömjénnyel szentelne,
Hegyeket emelne,
Tudja kiért, mért eped:
De későn isméri,
Végbúcsuját éri,
Bár majd (v. most) szive megreped!

CIX. ÁLDOTT AZ ÓRA, MELYBEN SZÜLETTEM...

1.

Áldott az óra, melyben születtem,
Azon minuta, melyben megértem,
Szived megismertem!
Már magamban tértem,
Áldott az óra!
Már nem kételkedem,
Hiven elmélkedem.
Mert fordúlt jóra.

2.

Mind addig habzik szegény hiv bárka,
Sok tört s lépet kerűly boldog madárka,
Még jut hiv partjához,
Kivánt kalitkához,
Akkor nyugalma;
Áldja az habokat,
S vadászfortélyokat,
Mert van jutalma.

3.

Áldott erős szived, hogy nem változik,
Mint kőszál és tölgy áll, hiven áldozik,
A szélvészt megveti,
Habokat neveti,
Magnet követi,
Éjszakra vagy délre,
Nem tántorog félre,
Hivét követi (vagy: Mást nem kergeti).

4.

Dicsekednem lehet már hívségedben,
Földerült napfényem, nincs tündérségben,
Van szivemnek béri,
Boldog ki ezt éri,
Boldog vagyok én!
Fohászkodásimnak
S hiv ohajtásimnak
Mert érdeme lén.

5.

Érted ebből, érted, hogy melly hiv vagyok,
Mint ellenben voltak kétségim nagyok;
Mindent revocálok,
Mindent contemnálok,
Ki irigyed volt;
Légy szive szivének,
És kegyes nevének,
Ki így él és holt.

CX. MENNYI KINZÁST ÁD EGY SZEM...

1.

Mennyi kinzást ád egy szem,
Nem gondolná senki, nem!
Annak minden tekintete
Egy szívnek halál s élete;
Oh szegény szív és mártyr,
Kivel a szerelem bir.

2.

Ezrek! én is próbáltam,
Ellene nem állhattam,
Bár egekre is esküttem,
Ellene mégsem tehettem:
Engedek erejének
S erős győzedelmének!

3.

Kegyetlen az kegyesnek,
Ki lesz méreg édesnek,
Ellensége az szivesnek,
Engedetlen az mágnesnek,
Parancsol az egeknek,
Tehetője ezeknek!

4.

Egy édes és kegyes szó
Melly kegyetlen és kinzó!
Hó az keze, melle márvány,
Hiv szüntelen, nem szivárvány,
Minden érzékenysége
Szelíd s tej édessége. -

5.

Ezek már megelőztek,
S mindenképpen meggyőztek,
Lánczra tettek és békóra
Egy pillantás s egy félóra;
Szabad voltam s úgy éltem:
Rabon élek s enyésztem.

6.

Fatum hatalmassága
S annak nagy méltósága,
Kegyelmes vagy és kegyetlen,
S épen elkerülhetetlen;
Nagy messéjét sziveknek
Ki fejtí meg ezeknek?

7.

Azért csak töredelmes
Leszek, vak engedelmes,
Félre teszem ohajtásom',
És sok szíves fogadásom',
Egeket nem kövezem, -
S így az parthoz evezem.

CXI. SZABAD LÉGYEN EGYSZER SZIVEM...

Ad notam: Felix ille...

1.

Szabad légyen egyszer szivem,
Bátrabb légyen szivedhez,
Bizvást vérmes s nem szemérmes
Már annyira, kedvedhez;
Már eleget
Jég s meleget,
Ha éretted szenvedt bár:
Vigasztaljad
S ne biztassad,
Hogy ohajtson csak Bár, Bár!

2.

A rem zénség puszta mentség
Az régi rab sorsának,
Láncz' csörgése és zöngése
Nem ád erőt lábának;
Megszabadúl
S élte újúl,
Ugyan úgy hizelkedik,
De az ollykor,
S vajha mikor,
Tömlöcztúl menekedik?

3.

A szabadság és az rabság
Egymás között küszködnek,
Mindkettő bút híven ígért,
Az kik ebben sinlődnék;
Az szabadság keménységgel
Izlett, de nem állandó,
Szegény rabság az üdővel
Adja, ki nem mulandó.

4.

Azért inkább még rab lések,
Lévén bérem állandó,
Mint kényemre és kedvemre
Legyek szabad s mulandó;
Az üdővel s jövendővel
Még az vas is arany lesz,
Szenvedéssel s senyvedéssel
Még szívem is hiv bért vesz.

5.

Egy tekintet reám intett
Minap, majd elpirúltam;
Egy bolongott, száj mosolygott,
Majd mentségre szorúltam.
Mások mind engem ítéltek,
De én bátran nevettem:
Meg ne tudják az irígyek,
Hogy azzal én sérttettem!

6.

Noha jajt mondhattam volna,
Mert érzettem hiv czéjlját,
Tekintetnek, szivmeséknek
Érzetem nyil aczéjlját:
De mint az, kit nem fog fegyver,
Sebeim nem vértettek,
Elállottam, eltikoltam,
Talánd Isten meg nem ver!

7.

Ezzel néked, én tenéked
Tündérségben áldozom,
Szabadságnak s az rabságnak
Mázsás súlyját borítom:
Itiletet s igazságot
Tégy és add ki voxodat,
Mindenekben engedelmes,
Tapasztalod szolgádot.

CXII. DIRA DURA LA LA LA!

Ad notam: Édes Dudi Dudicskám etc.

1.

Dira dura la la la!
Hejsa, hajsza fa la la!
Him hum én kegyesem,
Te érted, édesem.

2.

Encze, Bencze, medencze,
Szép, kemencze, Velencze,
Kurvanyja, ki szánja,
Hogy szivem vagy, bánja.

3.

Ihar ágom, rekettye,
Körtvély gyöngyöm berettye,
Rózsám, tulipányom,
Égi szivárványom.

4.

Rundi, bundi, lamore,
Kure, rágyi gomore,
Czancsi, Banczi, fanczi
Kuku hopsa tanczi.

5.

Szép személyed bálványom,
Szived ezüst-aranyom,
Két szemed gyémántom,
Ajakid rubintom.

6.

Czedrusfa szép termeted,
Hó és alak két kezéd;
Alabástrom mellyed,
Sólyom tekinteted.

7.

Többet már nem szólhatok,
Néma nem is mondhatok,
Azért is hallgatok,
Mu mu mu mu vagyok.

CXIII. TESTEM, LELKEM MÁR MEGUNT...

1.

Testem, lelkem már megunt
Annyi szív, szem hozzád sunt;
Mivel benned nincs jó lélek,
Valahova csak szemlélek,
Távozzál maskaráddal,
Ezer színes lárváddal.

2.

Azt gondolod, csak semmi,
Sőt még azt, hogy valami,
Kezeidet ha szorétják,
Tagadom, ha megcsókolják,
Vállaidat ölelik
S készségedet így lelik.

3.

Az többeket tagadod,
S bagatella, azt mondd,
Nem tartod illetleneknek
S bagatellák neveztetnek,
Böcsülettel történtek; -
Átkozott illy mentségek!

4.

Sőt ha valaki itél,
Átkozott hogy ha beszél;
Ha pribékséged nem tartja,
S veled nincsen akaratja,
Az jó végét nem éri,
De az Isten megveri.

5.

Minden dolgod csempesség,
Gazságodban nincsen vég,
Akár magad' mikép mented,
De magad mindenhez fented, -
Melly eb minden nyulra megy,
Egyet sem fog, nem lesz egy!

6.

Szemeidet lehunyod,
És orzádat lesunyod;
Hogy apácza vagy, gondolják,
Szeplőtelen hittel tartják:
De megcsalt hiv reményem,
Kétségtelen piczinyem
(*vagy: napfényem*).

7.

Egeket csak kövezzed,
S mint kőszál ne könyvezzed;
Eljön az keserves üdő
És az siralmas jövendő,
Magadat megátkozod:
De így helyre nem hozod!

8.

Hogyha más valamit mond,
Előtted legkisebb gond,
Mert büszke vagy, mint az páva,
Én pediglen, igaz gyáva, -
Bízd el magad így élnyi,
Szégyent akarsz vallanyi?

9.

Semmi dolgod, - szokásom,
És utolsó gyónásom:
Módid, látom, volt ezelőtt,
Minden szivért hogy hideg lölt; -
Soha sem volt humorom,
Sem pediglen szokásom!

CXIV. HA GONDOLOM BUS SORSOM...

1.

Ha gondolom bus sorsom,
Méltán gondolkodhatom,
Szerencsétlen voltomat -
Sírva rivom káromat,
Ugy emésztem magamot;
Csak gyötrődés életem,
Hová légyek, Istenem!

2.

Ó szerencse, mit tettem,
Hogy tetőd ezt vettem.
Másoknak mint kedvezöl,
Engem csak így öldözöl,
Hegyes nyillal lődözöl.
Bús gyászban én szívemet,
Hoztad árva éltemet.

3.

Nem kívánom már tovább,
Hogy éltetemet nyujtsd odább,
Inkább Plutó ollóját
Várom, nyujtsa ki karját,
Hogy elmesse fonalát,
Mert szeretőm változik,
Szive másnak áldozik.

4.

Téged egyet, nem többet
Véltem eddig hivebbet;
De már látom, más határ
Van szivedben, te tatár,
Szivem gyászban borult már.
Siratlak én míg élek
Fris és jeles szép lélek.

CXV. SOKAN VADNAK, KIK SIRNAK...

1.

Sokan vadnak, kik sirnak,
Hogy kénokkal nem birnak;
Könnyebb szivek, ha keservit
Csöpögeti, titkos mérgét:
De jaj a ki szenved ként,
Mégis ugyan mutat szént!

2.

Oh kifajult a szivem!
Nem érzi önnön ügyem',
Mások mondják, jaj életem!
Magammal azt elhitetem:
Mert látom, ők mint élnek,
S felőlem mint étélnek.

3.

Fáj, de már nem sirhatok,
Hanem fohászkodhatok,
Hogy ki oka gyötrelmimnek,
Vegye mássát keservimnek,
Éljen, de kinok között,
Kikre engem kötözött.

4.

Igy ha néha könyvezek,
Nem egyéb könyvek ezek,
Hanem midőn tusakodok,
Gondjaimban megizzadok,
A verejték képemet
Elborítja, szememet.

5.

Az halált is szenvedhet,
Ki kínok közt így türhet,
Mert az száraz, titkos jajok
Szóttak lenni kettős bajok:
Könnyebb az szív, ha sirhat,
Vagy magáruul így írhat.

6.

Tündérpróba életem,
Mellybül azt remélhetem,
Hogy azt a sok kénok után
Jutalmazni fogja nyomtán
Az ur, ki megalázza,
Végre megkoronázza!

CXVI. SIONNAK LEÁNYI, ENGEM MEGHALLJATOK...

1.

Sionnak leányi, engem meghalljatok,
Beteget nézzétek, kedvesnek mondjátok;
Szerelem sebesít,
Kénom halálosít!

2.

Szerelem, sérelem, sérelem, szerelem!
Mint kettőt nem tudom, csak azt tapasztalom:
Vég oly kén s gyötirelem,
Ha ez mind szerelem.

3.

Mit kénzol szerelem! légy inkább kegyelem,
Lassan kegyetlenkedsz s így véghetetlenkedsz,
Késedelmes sirod
A te ajándékod!

CXVII. A SZEM MIHELT SZÉPRE TEKINT...

Világi magyar ének.

1.

A szem mihelt szépre tekint,
Szív ott szivben szerelmet hint,
Noha ugyan egyik sem int
De titkon lát mindenek kint.
Forr benne a vér,
Szólni mégsem mér,
De a ki nem kér,
Semmit nem és nyer.
Ez a szerelemnek ő titka.

2.

Némely szeret tudatlanúl,
Mint ki mit lát, látatlanúl,
Sok járt már így hasztalanúl,
De más kárán ritka tanúl.
Nem minden ész
Szerelemre kész,
Mert az olyan rész,
Kin sok ész megvész, -
Azért okos szévet kíván ez.

3.

Jó szeretni, de okossan,
Nem mindenkor játékosan,
Mert úgy nem volna hasznossan,
Ha szeretnél világossan.
Tagadj kit szeretsz,
Frigyet kivel vetsz,
Ebben ha követsz,
Négy nyelv nem metsz.
Igy szerelmedben előlmehetsz.

CXVIII. SZERELEM, GYÖTRELEM HOL EGYÜTT JÁR...

1.

Szerelem, gyötrelem hol együtt jár:
Szíveket lánczolja keserves zár,
Fárasztja elméket,
Fonnyasztja szíveket,
Újítja s nagyítja
Újítja s nagyítja
A sebeket. Rep.

2.

Nincs csalárd világban semmi öröm,
Abban mindenfelül terem üröm,
Változnak mindenek
Elfogynak jó kedvek,
Nincsen állandóság,
Szíves jó barátság,
Van ravaszság. Rep.

3.

Irégylek, rossz nyelvek feltámadtok,
Mint konkol búza közt szaporodtok,
Másokat gyaláznak,
Rossz nyelvek mocskolnak,
Végre ítéletre,
Keserves életre
Okot adnak. Rep.

4.

Ezzel nem gondolják meg magokat,
Hijában koptatják a szájokat,
Istennek haragját,
Várandó ostorát
Semminek állítják
Magokat elbízták,
Embert szólják... Rep.

CXIX. MÁR NEM TŰRHETVÉN KÍNJAIT...

1.

Már nem tűrhetsz kínjait,
Szívemnek nagy fájdalmat:
Kíntelen vagyok előtted
Kijelenteni titkait,
Szívem árnyékátúl
Szerelem lángjátúl R.
Hirtelen veszedelmit.

2.

Ah virágoztató rózsám.
Jelentsd ki te szerelmed',
Ne titkold el én előttem,
Mutasd hozzám víg kedved!
Hozzád szívvel hajlok,
Érted majd meghalok. R.
Mutasd hozzám víg kedved!

3.

Reád tekintvén a szemem,
Szívemben is változom,
Érted szüntelenül
Éjjel nappal kínlódom,
Néked hogy tetszhetnék,
Kedvedben eshetnék R.
Azon úgy munkálkodom.

4.

Isten látja az égen
Hogy élek tisztán és híven,
Isten látja az égen
Hogy élek tisztán és híven,
Mert szép viselésid
És szép kvalitásid R.
Megszerettem én igen.

5.

A személyem ha tetszik,
Kérlek tartsd meg magadnak,
Szívemet a szívedben
Zárd hogy megmaradhasson,
Azt is mondd meg, ha nem,
Többé ne gyötrődjem, -
Túled veszem kedvesen.

CXX. TUDOD, MELY IGAZÁN SZERETTELEK...

1.

Tudod, mely igazán szerettelek,
Szívemből kedveltelek.
Istenasszony gyanánt tiszteltelek,
Mint kincset böcsültelek.
De mi haszna állandóságomnak,
Ritka példa hív barátságomnak
Nem más csak keserűség.

2.

Hívségemért csalárdul füzettél,
Engemet megvetettél,
Helettem magadnak mást kerestél,
Szívedből rekesztettél.
Ezt érdemlették én fárodságim,
Érted fölvelt nyughatatlanságim
Ítéld föld és az ég.

3.

Emlékezzél mézes szavaidra,
Kemény fogadásidra,
Színes, csalárd fohászokodásidra
És könyhullajtásidra.
Ámítottál kegyes beszédekkel,
Rabbál tettél sok ígéretekkel,
Ah vétettem, mert hittem.

4.

Ezeket eddig mind elszenvedtem,
Panaszimat sem tettem,
Mert a mely szívtől sebeket vetem,
Igén nagyon böcsültem.
De az egek, hogy hagyják büntelen,
Bizonyára épen lehetetlen,
Mert ugyan oda vittem.

CXXI. ÉLJ VÍGAN MÁR...

1.

Élj vígan már,
Nem köllesz már,
Mert te álnok szíved
Igy megcsalt engemet.
Élj vígan már,
Nem köllesz már.

2.

Találok én,
Noha szegény,
Mind szebbet, mind jobbat,
Nálod igazabbat.
Találok én,
Noha szegény.

3.

Én pediglen
Érted épen
Kész voltam meghalnyi
Véremet ontanyi.
Én pediglen
Érted épen.

4.

De mely hamar,
Ily gyorsasan
A szép sejtes mézből
Lett méreg ezentúl.
De mely hamar
Ily gyorsasan.

5.

Oh én árva
Mint bezárva
Vagyok kalitkában,
Eped szívem abban.
Oh én árva,
Mint bezárva!

6.

Vale immár
Álnok madár,
Ki voltál szívemnek
Gyilkosa lelkemnek.
Vale immár,
Álnok madár!

7.

Utolsó vers:
Otthon lehetsz,
Míg én hozzád jövök
Ajtódon bélepek.
Utolsó vers:
Otthon lehetsz.

CXXII. SZÜNTELEN BÁNKÓDNOM...

1.

Szüntelen bánkódnom,
Érted fohászkodnom, R.
Szomorú szívemet,
Igaz hiveségemet,
Elbúsúlt elmémet,
Mulandó életemet
Mi haszna kínoznom?

2.

Panaszoló óráim
És szempillantásim, R.
Kivánt örömmimben,
Majd mintegy kedvemben,
Mért vagytok eszemben,
Emlékezetimben
Elmúlt víg napjaim?

3.

Látom, hogy eszemben,
Midőn jár elmémben R.
Itt szomorúságom
Ott szíves vígságom,
Régi barátságom
Mostanyi rabságom
Mikép fáj a szívem.

4.

Édes szép termeted,
Angyali szépséged R.
Kínozza lelkemet,
Epeszti szívemet,
Rontja víg kedvemet,
Víg természetemet,
Tőled távul lévén.

5.

Nem vigasztaltatom
Inkább kínoztatom R.
Szomorúságomtúl,
Régi vígságomtúl;
Nagy szeretetemtúl
Vidám szerelmemtúl
Éltemet fogyasztom,

6.

Igy tehát mit tegyek,
Búmban hová legyek? R.
Kínozzam lelkemet,
Sértsem én szívemet,
Fogyaszszam éltemet
Igaz hívségemet?
Inkább árván élek.

CXXIII. TITKOSAN SZERETEK...

1.

Titkosan szeretek,
Csak egyet kedvelek;
Ki légyen,
Hol légyen,
Én jól tudom.
Akárki mit mondjon
Ámbátor megszóljon,
Nem félek,
Igy élek
Ezt megtartom.
Sokan beszélnek
És megítélnék,
Engem kevélynek,
Elhiszem, vélnek,
De a ki híven él,
Nem csapdos, mint a szél,
Mint kőszál,
Bátran áll
A nyelveknek.

2.

Az tudja s én tudom,
Másnak nem is mondom,
Mi közi,
Bár főzi,
Másnak ehhez?
Megalégszem véle,
Mert kedves személy(e),
Elég az,
Ha igaz
Ő szívéhez.
Ezt dobra ütnyi
Vagy megtudatnyi,
Mással közlenyi,
Vagy kibeszélnyi,
Mert ilyes dolgokban
Hamisan gyakrabban
Szolgálnak és ártnyak
El köll hinnyi.

3.

Lehetne találnyi,
Nem egyet számlálnyi,
Hívségben,
Szívedben
Kik kárt tettek.
Jól meg nem vizsgálták,
És meg nem fontolták,
Hogy bátran
És nyilván
Csak szerettek.
Mert ebben sok árt,
Szem, nyelv tehet kárt,
Igy immár sok járt,
Egymástúl elvált,
Végtére megbánták,
De későre hagyták,
Nem hitték,
Szenvedték
Az ilyen kárt.

4.

Igaz, most is vannak,
Kik engem vizsgálnak,
Akarnák
Hogy tudnák,
Kit szeretek.
Némely már kérdezte:
Azt mondtam: Quid ad te?
Pirúltak,
Némúltak
Az ilyenek.
Igy más is járhat,
Ebből tanulhat,
Az csak hallgathat.
Ki nem szolgálhat.
Nem jó vizsgálódnyi,
Más titkát nyomoznyi,
Okos az,
Boldog az,
Ki hallgathat.

CXXIV. JÓL TUDOD, KINCSEM...

1.

Jól tudod, kincsem,
Minap hogy estem
Én véled szép ismeretségben,
Hogy szívem sértve
Van, de elröjtve
A te kegyességében.
Adtam én azt néked nyilván tudtadra
Számot tartván a te fogadásaidra,
Melyet vártam én vigasztalásaimra,
De mindeddig hallasztva.

2.

Jusson eszedben,
Beszédjeidben
Miket szóltál jelenlétemben;
Hogy árva sorsod
És jászos voltod
Gyámolát te nem tudod.
Hogy ha tetszik a szép személednek,
Kész gyámola szívem a te szívednek
Ád az Isten áldást mind a kettőnknek,
És élhetünk Istennek.

3.

Azért reményem
Egyetlen egyem,
Tekints kérlek, szívem fájdalmit;
Kegyesen gyógyítsd,
De meg ne újítsd
Annak az ő sebeit.
Mert ég érted szívem miulta ismér,
És ha tőled kegyes választot nem nyer,
Nem frissíthet rajtam akármely nagy dér,
Kegyetlen ájulás ér.

CXXV. KI BAZINBAN, KI MODORBAN...

1.

Ki Bazinban,
Ki Modorban
Utánam sietnek, R.
Boldogok azok, kik oda mehetnek R.
Zum, zum, már szívem vár,
Kétségem nincsen már.

2.

Add csacsódat
Szép kacsódat
Én nékem kezemben, R.
Szép személyedet engedd öbelemben.
Zum, zum, már szívem vár,
Zum, zum, légy szívem, légy.

3.

Szép violám,
Galamb tubám,
Olelj meg engemet,
Hadd érezhessem édes szerelmedet.
Zum, zum, már szívem vár,
Kétségem nincsen már.

CXXVI. BÁR GONDOLOD ÉS TAGADOD...

1.

Bár gondolod
És tagadod,
Hogy én sohasem szerettelek,
Hogy titkosan
És okosan
Tűrtem, nem kedveltelek:
Rosszra ne véld,
Jóra ítélj;
Az nagyobb kín,
Ha titkos szín.
Most is bágyadok, lankadok,
Elolvadok!

2.

Ah úgy bánom,
Ha kívánom,
Hogy jaj! más szívet szeressél;
De megbánod
És megszánod,
Hahogy híved éri veszély.
Kit átkoztál?
Mit fogadtál?
Tőled nem vál
Élet halál;
Engem így próbáltál, vexáltál
S confundáltál.

3.

Csak kérkedjél
S dicsekedjél,
Van ezer rabja szivednek;
Nem kísértlek,
Úgy is értlek:
Nincs már érdeme hívednek;
Mégis borul
Hozzád hódul,
Meglángozik,
És áldozik
Igaz szívének,
S hív reménye.

4.

Szép volt Dido,
De Cupido
Egyért egy szívét sértette,
Egyért epedt
És szenvedett,
Mert többét nem, nem szerette.
Ne légy többnek,
És csak egynek
Szív kegyese
S hív jegyese,
Édese s egyes kedvese,
Szerelmese.

5.

A vér nem víz,
Benned van íz,
Ki még érettem él és ég;
Van még oly ér,
Kiben csöpp vér,
Ki pulsusodban ver már rég:
Ha pedig nincs,
Egy csöpp vér sincs,
S így bánasz vélem,
Úgy ételem
Lesz az egekben igazság, irgalmasság
És boszúság.

6.

Ki ez légyen,
Ámbár szégyen,
Hogy nekie kell ezt írnom,
Már nincs neve,
Mert nincs heve;
Igy kell könyeznem és sírnom.
Én mindenre,
Tűz és vízre
Vagyok készen;
Bármilyen lézen,
Bízom magamat szívedre
S nagy hitedre!

CXXVII. MI HASZNA CSODÁLOM...

1.

Mi haszna csodálom,
Hogy nincs édes álom
Nyughatatlan szívemben!
Mert attól megválom,
A kiért sajnálom,
Hogy voltam hív hitemben,
Meg kell ennek lenni,
Nem lehet mást tenni,
Bár hét tört üt lelkemben!

2.

Ezt megjövendöltem,
Még mikor szenteltem
Legelsőbbben szívének:
Gyilkos végét éri,
S ily gyász léssen béri
Ily páratlan hívének.
De nem gondolt véle,
Nem rettent, nem féle;
Ösztönt adott kedvének.

3.

Ütött már az óra
Azon bucsúszóra,
Ki parancsol távozni.
Valamennyi perczent
Talál engem ébrent,
Tőlem el fog pártolni.
Legkisebb minuta
Serkent, a mióta
E pillantást kell érni.

4.

A ki szót nem fogad,
Lép- s horogra akad,
Rabságát kell szenvedni;
A ki engedetlen,
Bánik kiméletlen,
Természetét kell túrni;
Ki vesztésnek oka,
Fejszének a foka
Ha tér, megelégedni!

5.

Ki itt hizelkedik,
Ottan incselkedik,
Szive annak álnokság!
Itt eretnekséget
Kohol, s ott szentséget
Káros ájtatosság;
Ki ég minden lángra,
Nem gondol a rángra,
Hevessége csak hívság!

6.

Miként veted ágyad,
Szerelem úgy bágyad,
És úgy léssen nyugalma.
Nem mind azé, ki szebb,
De jó erkölcsösebb,
Azé az aranyalma.
Ki magában bízik
És méreggel hízik,
Méreg annak jutalma!

CXXVIII. A MIT MEGMONDOTTAM...

1.

A mit megmondottam,
Sokszor javaslottam,
Kérlek vegyed szívedben;
Ha többet szólottam,
Híven tanácsoltam,
Éljen mégis elmédben;
S te is mit igértél,
S hittet pecsételtél
Tartsd meg igaz hitedben.

2.

Mindent elkövettem,
Mást szívbe nem vettem,
Melyeket megfogadtam;
Sokan kisértettek
S tőled térítettek,
De még jó szót sem adtam;
Sőt meg is ítélték,
Mindenfélét véltek,
Azért mégsem változtam.

3.

Azért bár távol vagy,
Lá. .án árván ne hagyj,
Gondold meg, mit szenvedtem!
Mindenféle átkot,
S majd épen csodákat -
Mindent én elkövettem;
Érted más sziveket,
(épen szépeket)
S csupán mindeneket
Egy szóval megvettem.

4.

De hív vagyok, gondold,
Bár hozzám olykor told
Másokat az irigység;
Nincs bennem változás, -
Vagyon tűz s áldozás!
Van páratlan nagy hívség,
Van szív, van szerelem,
Van kedv, van gyöttelelem,
Van értelem, egyesség!

5.

Ezért im küldöttem,
Néked kedveskedtem,
Mi tőlem kitelhetett;
Vedd tőlem jó névvel
És háladó szívvel;
Reméld, mi nem lehetett!
S állandó bért vegyen
Az, akárki legyen,
Ki valaha kedvellett!

CXXIX. OLY VAGY MÁR, MINT MADÁR...

(*Enthusiasmus indifferens.*)

1.

Oly vagy már, mint madár,
Kinek már nyitva zár,
Hogy vagy távol tőlem?
Örölsz minden ágnak
S a vak szabadságnak;
Nem is gondolsz felőlem?!
Most éled életedet
És szokott kedvedet,
Mivel pártolsz mellőlem.

2.

De jól megfontoljad
S mélyen meggondoljad:
Nem mind igaz, a ki szép!
Mert arra, ki szabad,
Csak egyedül akad
Titkon hányott enyves lép;
Vadásznak sok czélja,
Halásznak fortélyja
Préda után furcsán lép!

3.

Nem mind szabad, kin nincs
Rázárva a kilincs;
Bár zárva nincs, rab lehet.
Számptalan a fortély:
A midőn nem is vél,
Szívén, lábán láncz lehet;
Akkor veszi észre,
Midőn várják készre;
Róla szegény nem tehet.

4.

Engedelmeskedni
Jobb, mint szabad lenni
Annak, ki megérdemli,
Jobb hív kalitkában
Mind csalárd pusztában,
Maga sorsát ki leli;
Minek kedv éltéért
S minden szükségéért,
Gondját úgy más viseli.

5.

Mi haszna madárnak,
Kire anyyin várnak,
Hogy szabadon röpül s jár?
Szabad vizben a hal,
De mégis horgot fal,
Örvényben is veszélyt vár;
Prédája vadásznak
Nyeresség halásznak,
Szabadon kerülje bár.

6.

Nézd, paripa lónak,
Mint szabad csikónak
Szabad mezőn élete;
Vas vezérli száját,
Harapja zabláját,
Akkor vagyon kelete;
Már nem tartja jónak,
Örül istállónak
Nyerit, siet mellette.

7.

A szabad, gyors vitéz
Ellenséget ver s néz
Soha prédát nem nyerne,
Ha nem volna törvény,
Szabad volna kedv s kény,
Még próbálni sem merne;
De van regulája
S Marsnak iskolája
Ellenséget nem verne.

8.

Szerelem s vitézség,
Van köztök szövetség,
Egyenlők sok dolgokban;
Szabadok, gondolják,
De ha megfontolják
Mégis rabok sorsukban;
Mindkettő rab inség,
Szerelem s vitézség:
Mind ezekben s azokban.

CXXX. ÁMBÁR TŐLEM ELMENT...

1.

Ámbár tőlem elment,
Mégis szívem nem ment,
Érzem titkos sebeim.
Mivel távolléte
S velem sok jótéte
Ujítja gyötrelmeim;
Soha ki nem véte
Ruházott szépére,
Lángban hagyta tüzeim.

2.

Isten hagyott árván!
Szíve lett kő-márvány
Tőlem csak eltávozott;
Vérfolyó szemeim,
Árvíz sok könyeim
Nem használtak, bucsúzott;
Szívére nem vette,
Aczél teremtette!
Maga elment, itt hagyott.

3.

Mind, mind csak ígérte
Meg az üdőt érte,
Hogy ütött végső óra,
Szóval édesgetett,
Bízvást reméltetett;
Rózsám vált csak kóróra.
Eleven sírt ásott
(Erkölcse),
 megvásott,
Nagy hite
Temetett koporsóra.

4.

Hitem volt hitének,
Frigyetlen szivének,
Nem gondoltam, hogy megcsal.
Köteles volt s lánczos,
De hamis zománczos,
Sorsom nem jobb, csak mint bal;
Hasztalan áldozom,
Mivel csak habozom,
Még mint hal horgot is fal.

5.

Hagyján, ha itt hagyja!
Benőtt feje-agya,
Bizony, bizony megbánja;
Még még eszére tér,
Pulsusban oly vér vér,
Tett szándékát megszánja;
Ezer szív-inségim,
Édes, szép kérésim
Forgó szélnek nem hányja!

6.

Ki megveti társát
És elbízza magát,
Szégyent szokott vallani;
Ki mint tinó kerge
Senkinek keserge,
Nem nem tud tanácsolni:
Mindennek neki megy,
Nem nézi völgy vagy hegy,
Kárával észretérni.

7.

Rólam példát végyen
Talán nem lesz szégyen,
Hogy ha még szívébe száll;
Maga magát intse,
S sorsomat tekintse:
Csordulóban könnyem áll!
Érte mit szenvedtem,
Hányszor elszenvettem,
Soká, ha tőlem nem vál! ...

CXXXI. A RÉGI MEGRÖGZÖTT SZERELEMNEK LÁNGJA...

(Szép, új ének.)

1.

A régi megrögött szerelemnek lángja,
Megvallom, meggyőzött, vagyok ennek rabja;
Megrontotta én szívemet
S bússá tette víg kedvemet
Óh! vajha kegyetlen ő tüzes fű-lángja!

2.

Csak igaznak tartom a példabeszédet:
Meg nem rozsdásodik a régi szeretet;
Vagyok élő bizonyosága:
Eszendőknék hosszasága
Szerelmemben gátlást nem tehetett soha.

3.

Már sok esztendeje titkosan szerettem,
S iszonyú kínokban szívem epesztettem;
Módom benne nem lehetett,
Hogy kit én szívem szeretett,
Hozzá viselt szerelmemet néki jelenthessem.

4.

Sok esztendőktől fogvást, hogy szívem gyötrődik
S kegyetlen kínokban halálig aggódik,
Csakugyan bizonyíthatom,
Igaz szívemből mondhatom,
Hogy régi szeretet meg nem rozsdásodik! Amen.

CXXXII. BÚSULT SZÍVEM ÉRETTEDE...

1.

Búsult szívem éretted,
Hogy nem lehet melletted,
Tőled távol lakása,
Bizony nagy búm forrása,
Elmém csak változása.

2.

Nincs elmém nyugodalma,
Mert szerelmed hatalma
Minden tagját ellepte,
Erősen megkötözte,
Gyötrelemmel befődte.

3.

Hol vannak most tréfáim,
Hol most nyájas szavaim?
Eltűnt öröm s vidámság,
Eljött nagy nyomorúság,
Gyakor nyughatatlanság.

4.

Békességes álmom nincs,
Mert távol van drága kincs;
Félek: el ne lopassék,
Máshoz ne keríttessék,
Szívem meg ne fosztassék.

5.

Mit kell tennem hát róla,
Hogy ez forduljon jóra,
Sok nyughatatlanságom
Lehessen vidámságom
És ne szomorúságom.

6.

Futok kegyességedhez,
Térdet hajtok szívedhez,
Ott kegyelmet koldulok,
Szintén szívvel hódulok,
Oly nyertesén fordulok.

7.

Tudom, hogy nem változó,
Máshoz most sem csapdozó,
Tovább is lesz állandó,
Igaz szívhez hajlandó,
Hívségben nem romlandó.

8.

Melyet mihelyt megértem,
Már minden búm felejtem,
Véghez munkám boldogság,
Fáradság és multság,
Nagy nyereség fáradság.

CXXXIII. AH! ÁTKOZOTT SZINES SZÍV...

1.

Ah! átkozott szines szív!
Ki nem voltál igaz, hív,
Édesgettél, hódítottál,
Hívségedet ajánlottál,
Hogy léssz hivem állandó
Soha máshoz hajlandó.

2.

Mért élsz hát ravaszsággal,
S tele vagy hamissággal,
Minden dolgod, mert csalárdság
Szó, tekintet csak álnokság;
Kár: személyed nemes vér,
De nincs benned igaz ér!

3.

Azt hogy eddig szenvedtem,
Mert igazán szerettem;
Remélgettem, magadba szállsz,
Ártatlanságomban megszánsz,
Látván, épen semmiért
Epedek csak kedvedért.

4.

De látom, nincs mód benne,
Szíved hozzám hív lenne;
Látod könyeim, mint hullnak,
Nagy fájdalmim is újulnak;
Vagy pogány s nem könyörülsz,
Sőt inkább annak örülsz.

5.

Én hát már nem szenvedek,
Ingyen már nem epedek;
Tudom, mért vagy oly kegyetlen,
Annak oka csak egyetlen,
Legyen azért végső szó:
Gyilkos lélek, adio!

CXXXIV. HOGY EZTET KIVÁNTAM KEZEDHEZ JUTTATNI...

1.

Hogy eztet kívántam kezedhez juttatni,
Tudom, nem fogod azt rosszra magyarázni;
Isméred szívemet, mely nem tud változni,
Ezért ezzel kívánt téged köszönteni.

2.

Azon örvendezvén, hogy végét érhettem,
Régi szándékomnak örömét vehettem.
Hogy kívánságodat beteljesíthettem.
Haláltól sem félek, csakhogy ezt érhettem.

3.

Engedje az Isten, hogy sokkal feljebbre
Léphess, de könnyebben, minden szerencsére,
S éltesen sokáig az én örömömré,
Hogy szivből kívánom, esküszöm Istenre!

4.

Ha gondolod tovább, miben szolgálhatok,
Mutass módot arra, elhigyed, kész vagyok
Mindent elkövetnem, valamit tudhatok;
Éltemet sem féltém, ha néked szolgálók.

5.

Ha ezzel kedved tölt, kérlek ne felejtsd el,
Sőt háláld meg aztat hív szereteteddel,
Kit régen fogadtál nagy esküvésekkel,
Azért légy állandó, szánj meg és ne hagyj el!

6.

Éltemben elhigyed utolsó órámig
Hív állandósággal szeretlek holtomig,
Szívemet, éltemet néked adom addig.
Ha kívánod, lészek csak tied mind végig.

CXXXV. HÁT ELTÁVOZOL MÁR TŐLEM ÉN ÉLETEM?

1.

Hát eltávozol már tőlem én életem?
S csak úgy árván marad lélek nélkül testem.
Hogy élhessek én már, ha aztat elvesztem,
A kiben egyedül van gyönyörűségem?!

2.

Élnem ugyan csak kell, de elhidd, félhalva,
Nagy keserúséggel szívem lesz megrakva,
Sok fohászkodással fog rázni ohajtva,
Ha ismét meglátod, úgy élhet vígadva.

3.

Ha csak hűségemben bizonyos lehetek,
S távollétedben is felejtve nem leszek,
Úgy én is éretted mindent elkövetek,
Élj, jőj, vigasztalj meg, másképp nem élhetek.

CXXXVI. ÉN ELMÉGYES, HOVA LÉGYEK...

1.

Én elmégyek, hova légyek, barlangokban élek,
Istent félek, véget érek, senkit sem szemlélek,
Imádkozom, nem is mondom,
Ha kérdezik, hogy nem tudom,
Velem bántál, mint akartál, gyalázatban hagytál.

2.

Kalastromban, búbanatban végzem életemet;
Engem nem látsz, tudom nem szánsz, sem szenvedésimet,
Isten áldjon és maradjon,
Szerencséidben úgy hagyjon.
Mint árvával, mostohával bántál sokszor...

CXXXVII. MINT PÁVA JÁRTAM, NÓTÁN TÁNCZOLTAM...

*Ad notam: Siralmas hattyú.
Férjhez menését megbánó
Ujabb ifjúkor kívánó.*

1.

Mint páva jártam, nótán tánczoltam,
Mikor akartam, akkor vígadtam,
Bízzást sétáltam: ha megfáradtam,
Szűz ágyacskámban bátran nyugodtam.

2.

- - mint szép szivárvány
Fénylett, tündöklött, szembe ütközött;
Gyöngy fűzte nyakam, kláris ajakam,
- mellemen, kövek fejemen.

3.

Drága gyémántok, onyik rubintok
Ragyogtak rajtam, zöldes smaragdok,
Perczek karomon, gyűrűk ujjamon,
Portér supotlyát puha ágyamon.

4.

Csak válogattam; kopott: nem bántam,
Atyámhoz jártam, anyámtól vártam;
KésZRÉ virradtam, jól is nyugodtam,
Ifjakkal olykor s olykor álmodtam.

5.

Magam is ékes és tekintetes,
Nemes, nemzetes, fris, kellemetes;
Hírem, nevemet, viselésemet
Vármegyék tudták gyengeségemet,

6.

Mellem dagadott, olykor apadott,
Fehérségével ifjat hódított;
Szemem ragyogott, ajkam mosolygott
Vidáman játszott, sőt kivánságot.

7.

Oh mely nagy szépség az ily szüzesség!
Nem is kevélység, sem magahittség;
Bizony boldogság, ha állandóság,
De romlandóság, állhatatlanság.

8.

De jaj! hova lett? engem mivé tett!
Egy órácskában tőlem elesett;
Egy kis jó izért, gyönyörűségért
Éppen örökre tőlem elveszett.

9.

Hozzád Domokos, mentem, nem okos,
Gondoltam tudós, avagy lesz módos;
Látom, somfánál nőttél, parasztnál,
Botos juhásznál, csákós kanásznál.

10.

Cserepes bőröd fekete ördög,
Mint medve-kölyök melleden szőröd;
Más ki szeretne s ki kedvellene,
Nyertes az lenne, ki kerülhetne.

11.

Jársz mint jó őrlött (?) azt mondák Győrött:
Jól tudod, Isten akkor menydörgött,
Hogy szüzességem, drága épségem
Megszakasztottad kis szeplőségem.

12.

El nem válhatom, bizony jól tudom,
Gyöngé testemet jobbaknak adom:
Nincs gyönyörűség veled, csak inség,
Te benned holtig nincsen reménység.

13.

Most van az üdő, készen a tüdő,
Várja (a) meddő, ne mondd; jövendő!
Megsült, hát mesd el, gyümölcsit szedd el;
Fogadd szíveddel, vegyed jó kedvvel.

CXXXVIII. SZEGÉNY SÁNDOR, SZEGÉNY BUBRIK...

1.

Szegény Sándor, szegény Bubrik,
Mikor f...m, iszik, ugrik;
Akármiké ingom, bingom,
Neked Bubrik sz...m, f...m;
Tied Bubrik, szép Sándorom,
Még tied is az móríngom!

2.

Volt egy rongyos, ó mentéje,
Volt Váczon egy szeretője;
Mondja: néki csináltatta,
De megcsalta az ebadta.
Szegény Sándor, szegény Bubrik,
Mikor f...om, iszik, ugrik!

3.

Megjárta Magyarországot,
Mégis nem talált jószágot;
Még Rómába ment ásitott,
De ott is pápát nem látott.
Szegény Sándor, szegény Bubrik,
Mikor f...om, iszik, ugrik!

4.

Mert angyalt nem szerethetett,
Ördöggel is közöt vetett;
Már neki egy: menyországba,
Akár menjen ő pokolba.
Szegény Sándor, szegény Bubrik,
Desperatus a mint ugrik.

5.

Mondja most secretarius,
Mostan cubicularius,
Adjon Isten neki áldást
S mint a légynek, szabad szállást;
Még lehet a Bubrik Sándor
Sorsát győző vagy Nagy Sándor.

6.

Sok méhkast nyelt, mint a medve.
Mézet is nyerhet szenvedve,
Árúban vannak mindenek,
Azt árulják az istenek;
Van a Bubrik reménységben,
Még is nem esik kétségben.

CXXXIX. TISZTA GENIUSÁT CSALÁRD CUPIDÓNAK...

1.

Tiszta Geniusát csalárd Cupidónak,
Multságit küldöm neked, mint hugomnak;
Megérthedd ezekből ravaszságát annak,
S gyilkos késérgését sok praktikájának.

2.

Ha megunod magad, vedd drága kezedben
Olvasván, és ezzel tarts emlékezetben;
Noha egy punctumban sem vagy részes ebben,
Mert még nincs makula tiszta s hó szivedben.

3.

A böjti napokhoz apropo is léssen,
Mert lelki tanítás helyett ez jót téssen,
Kitől tiszta szived sok újulást véssen,
Hogy ő rab szíjjára nem kötött s nem véssen.

4.

Boldog vagy jó hívem, hogy élsz szabadságban,
És még Istennek is nem vagy rabságában,
Kinek egész világ van méltóságában,
S úgy bánik mindennel, mint van hatalmában.

5.

Eztet nem itélném (megbocsáss) magadtól,
Hogyha nem érteném, nem hinném, másoktól;
De mivel külömb vagy mint ember, angyaltól,
Magános virtusid minden alkotmánytól.

6.

Éled e világot kényen és kedvesen,
Tisztelsz minden embert szép- s becsületesen;
Nyájas és kegyes vagy, szólasz jól s eszesen,
Magadat viseled módosan s rendesen.

7.

Két szemeid égnek s mint kláris tündöklük,
Vagy midőn a hajnal csillag égen fénylik,
Midőn a szép hajnal-reggel hasad s nyílik,
S abból az ragyogó fényes nap születik.

8.

Én is gyilkosságát ezeknek érzettem
Valaha s sebeit szivemben szenvedtem;
De mivel egektől másnak rendeltettem,
Enged meg, ha eztet titkosan említem.

9.

Egynek is úgy égnek, hogy sokat égetnek,
Hegyesek és nincsen kegyelmesség benne:
Örülnek sebein sok szegény sziveknek,
S azzal triumphálnak, a kit emészthetnek.

10.

Nem is láttam soha én ezeknek mását,
Mint Baziliskusnak oly gyilkos látását,
Mint égő szikrának fényes villámlását;
Boldog, ki kerüli ezek pillantását.

11.

Ugyan agyarkodnak, a kire tekintnek,
Mennyi tekintetet, annyi szikrát hintnek;
Erőszakot tesznek a szabad szíveknek,
Majd istentelenség, a mit elkövetnek.

12.

Édes asszony-anyád eztet mosolyogja,
Szemeinek mását, hogy benned találja,
És hogy minden ember ezeket imádja.
Boldog az az anya, hogy minden azt mondja.

13.

Nem is lehet sasnak másféle magzatja,
Egy mind a kettőnek naphoz indulatja,
Kinek fényessége szemeit újítja,
S merő nézésével őket vídámítja.

14.

Többet sem nem írok, sem nem szólok errül,
Valóban igen szép s ritka termetedrül,
Melyről álmélkodván a vér bennem meghűl
Áldott az a szülő, ki ily magzatot szül.

15.

Érdemes személyed cirkalomra vennem,
S aztat egy punctumban s csekélységben tennem
Vénussal először kellene küszködnöm,
S minden istenasszonyt ellenséggé tennem.

16.

Tudom, a természet minden mesterségét
Benned megmutatta s teljes tehetségét,
S látszik, mintha bánná, hogy itt érte végét
Minden munkájának, és minden szépségét.

17.

Nem is lehet tőlem tudod, régi hívem
Ámbár mint húgomhoz ég bennem én szívem,
Kíért nem ítélnéd, ha ámbár irigyem,
Teérted halálos ellenségem légyen.

18.

Mert mindenkor engem fölöttébb becsültél
Minden érdem nélkül tiszteltél s kedveltél,
Ha ámbár azt vallod: valaha szerettedél
Tisztán, mint véredet, azzal nem vétettél.

19.

Kit ha elkövettem, nem vétettem én is
Kegyesszemélyednek, ámbár ez úgy lőn is,
Nem alszik mindjárt el az eleven szén is,
A háládatlanság mert nem kevés kén is.

20.

Azért én hívemnek és véremnek tartlak,
Tökéletességet mindenkor imádlak,
Egész világ előtt nagyon magasztallak,
És ha megengeded, meg is udvarollak.

21.

Nem építek semmit gaz nyelv harangjára,
Sok hiába való s nem ártó pletykára,
Mint az magas egek eb ugatására,
Orrát fogja kiki, vigyázzon magára.

22.

Tudva vagyok bennem a szív és nemes vér,
Teljes becsülettel én bennem minden ér,
Rólam emlékezzél, szolgálád csak azon kér,
Kért a jó Isten megáld és meg nem vér.

23.

Meg is mutatom azt, hogy tudlak becsülni,
Ámbár némely gaznép másra fogja vélni
De nem tudtam soha én ezektől félni,
Mert kész vagyok érted mind halni, mind élni.

24.

Tapasztalni fogod ezt minden időben,
Kivánok szolgálni minden szerencsédben,
Ha lehetek eszköz néked valamidben;
Ha nem cselekszem, verjen meg az Isten!

25.

Eztet nyilván írom, mert nem is titkolom,
Teljes becsülettel magam declarálom;
Ezt mindenek előtt beszélem s ezt szólom,
Kötelességemet ezekben próbálom.

26.

Köszönöm minapi megalázásodat,
Köszönöm s becsülöm jó kedved voltodat,
Sok irigyem között [hív] állandóságodat,
Nyájas tréfáidat, sok fáradságodat.

27.

Ohajtom is többször ezen szerencsémet,
Kit ha nem cselekszel, megölnöd éltemet,
Confundálván ezzel sok ellenségemet,
Obligálván holtig állandó szívemet.

28.

Jó s kegyes anyádnak mondd szolgálatomat,
Alázatossággal szolgálai voltomat,
Igaz, tökéletes atyafiságomat,
A miben vétettem, kérd bocsánatomat,

29.

Ritka úri asszony, méltó becsületre,
Kinek jó hírneve terjed az egekre,
Becsés és érdemes minden tiszteletre,
Kiért mind halálra kész vagyok, életre.

30.

Kit is véled együtt köszöntet kegyesen,
Tökéletes szívvel szívbéli hitvesem;
Többször tisztelhetne, azt várná szívesen,
Kiben a hűségénél nagyobb virtus nincsen.

31.

Isten hozzád! ezzel utolsó szólásom,
Engem el ne felejts, csak az óhajításom;
Meg is udvarollak, még lesz távozásom,
Isten hozzád szívem, szívbéli pajtásom! -

CXL. MINT A LEESETT HÓ, OLYAN FEHÉR TESTE...

1.

Mint a leesett hó, olyan fehér teste,
Kit a véres bibar itt is, ott is feste;
Fényes nappal láttam, nem volt akkor este;
Boldog, ennek szívét a ki hiven leste!
(S akkor megtalálta, a mikor kereste.)

2.

Fekete kláristól mocskosak szemei,
A nap sugárral küszködnek nemei;
Egy élet élete, egy tekintetei;
Mindene csak kicsiny, kicsinyek kezei.

3.

Mint galambok fészke, olyan melle tája,
Cirkalommal megmért azok karimája,
Mint olaszországi citromok formája;
Boldog az, ezekkel a kit szoptat szája!

4.

Elefánt csontjához hasonlít a nyaka:
India irigyli, hogy ide szakada;
Bibor piros kláris hasadott ajaka;
Hol ennek személye fénylik, nincs éjszaka.

5.

Ehhez ő szemérmes alázatassága,
Sokféle virtusok temérdek soksága!
Boldog oly szabad szív, ha nála fogsága,
S örökkön örökké hívséges rabsága!

6.

Bár ámbár szivéről akármit ítéljen,
S a kaján irígység akármit beszéljen,
Sokféle lárvákat, maskarákat véljen,
Csak az ő szívében bátran haljon s éljen!

7.

Megvagyom a szándék, mert bizony szeretem,
S nyughatatlankodik érette életem;
Noha mások előtt én azt nem tétetem,
De másnak nem hagyom, ha szerét tehetem.

8.

A ki azt tiszteli, nincsen annak baja,
Boldog atyák azok, kiknek ez a faja;
Csodálatra méltó hosszú s ritka haja
Rajta a sok szívek, mint méheknek raja.

9.

Szép czedrus derkának merő delisége,
S a viaszt meggyőző szíve szelidsége,
S mint hajlandó nádnak engedelmessége,
S az egész testinek hibátlan épsége!

10.

Ki tudja, piczinynek mért oly gráciája?
Hogy a nagyobbaknak nincs oly planétája?
Ékesebb, kedvesebb azoknak formája:
Rajtam is egeknek ily szententiája.

11.

Makula nélkül van, nincs makula benne;
Ha deles napnál is itt kereső lenne,
Ebben irigység is dicséretet tenne,
Bátran azok előtt bizvást megjelenne.

12.

A ki utána jár, nincs annak késése:
Egy-egy aranyat ér szép, módos lépése;
Éhes, szomjú szívnek, mint manna, élése...
Szivemen ő mely nagy sebet vésvé vése!

13.

Legdicséretesebb benne a jó szándék,
Nem tántorítja azt sem kincs, sem ajándék,
Nincs benne semmi szín, melyért nem kedvelnék;
Vannak-e valakik, kik ezt nem szeretnék?

14.

Mindene gömbölyű, mint muskatály alma,
Szerencsés, a kinek ettől van jutalma;
Igaz tűz ég benne, nem olyan mint szalma,
Ez csupa kegyesség, mindenhez irgalma.

15.

Muzsáknak beszéde nyelvének szólása,
Minden jószágoknak hív szíve szállása,
Mindenhez köszöntő, s viszont ajánlása,
Mindenhez illendő színe újulása.

16.

Egy szóval hibátlan minden ékessége,
Bár sok országot járj, nincs mása szépsége;
Ahhoz deli módos, tánczos frissesége,
És mintha nem volna, olyan csöndessége.

17.

Nem fér ehhez rossz szó s fullánkja nyelveknek,
Vagy ártalmas nyila gyilkos beszédeknek.
S ravasz pribéksége a gaz irigyeknek,
Bizvást fűgét mutat ártatlan ezeknek.

18.

Csak summa summarum: csinos, rendes, deli,
Maga tetszetését naponkint neveli,
Minden kérdéseket okosan feleli,
Boldog oly szív, kinek szíve szivét leli.

19.

Egyetlen egy szivét bár ezer kisértse,
Szív titkos meséit akármiként értse,
Azoknak nyilai s fegyvere ne sértse,
Igaz uton járjon s lépését ne vétse.

20.

Voltak ugyan, voltak sokféle szólások,
Háborgó egekben gyilkos villámlások;
De az irigyeknek irigy a szokások,
Történtek is ettől ezer változások.

21.

Szive affectusi hültek és hevültek,
Szeme csatornai gyöngyösen gördültek,
Fényes szemvilági felhőbe merültek,
S alig és csak alig uj napra derültek.

22.

Van a síró szívnek bizonyos ereje,
Mint kemény gyémántnak szelid kecske-teje;
Bár sok átkainak hitetlen veleje,
De mégis továbbra halasztja ideje.

23.

A könyező szemnek ügye is siralmas!
Könyörületségre kényszerít irgalmas;
Egy könyhullatása olykor oly hatalmas,
Istennek szivén is léssen diadalmas.

24.

A míg tétovázhat, vagyon ezer mentség,
A sok hamis átok ájtatos és szentség,
Ámbár némely, mint a lobogó tűz úgy ég,
Mely csal embert, Isten nincs benne soha vég.

25.

Sajnálom magamon, máson nem próbáltam,
Sőt hogy eztet írom, ájulásra váltam;
Csodálom eddig is, hogy eddig elálltam,
Immár tizenhétszer ezeket számláltam.

26.

Én eztet nem írom sem száznak, sem egynek,
Hanem halálra vált szívek szegényeknek;
Sem sok ezereknek, sem pedig egyeknek,
Ugy a gazdagoknak, mint a szegényeknek;

27.

Mégis írtam eztet egynek, de nincs neve,
Sem nála, sem nálam nincsen jege s heve,
Értse rá mindenik, kinek van hív szive,
Üsse meg a mennykő, hogyha nem lesz szive.

CXLI. VAN EGY, KINEK NEVE NINCS, DE MÉGIS KEGYES...

(Töredék.)

1.

Van egy, kinek neve nincs, de mégis kegyes,
Hibátlan szépséggel s érdemekkel jegyes,
Hizelkedik neki sok bolond és legyes,
Nem kell ennek gyöngye, ki nem erős s szegyes.

2.

Nem mondom: boszorkány, nincsen babonája,
Egy szabad szív mégis reá tekint: rabja;
Ritka természetnek ebben a munkája,
Istenasszonyoknak van ilyen csodája v. formája.

3.

Mosdatlan pár kláris két fekete szeme,
Napkeleti gyöngyház mellének pár neme,
Sok ezernek nála nincs semmi teteme,
Becs és vétek nála senkinek érdeme.

4.

Nem mondhatom mégis, hogy épen senkinek;
Ez mese, de mégis találd ki, hogy kinek?
Változtatnak egy szít sok szivárvány szinek,
Kiteszik a fehér zászlót valakinek.

5.

Nincs most becsülete az öreg napoknak,
Honnét van bölcs tanács, okosság azoknak,
Hanem csak a délczeg, korhely pajkosoknak,
Nem igazmondóknak, csak a hazugoknak.

6.

Van ebben szem, van száj, van termet és jószág,
Kegyesség, szelidség és vas állandóság,
Czukromnál édesebb nyelv, szó és nyájasság, -
Ez nem hízelkedés, mert csupa valóság.

7.

Nincsen ebben kétszín, nincs tökéletlenség,
Nincs epe, nincs méreg, nincs festék, csak épség;
Hibátlan szívében nincs gyilkos pribékség,
Nincs egy szikra kétség, tiszta hív reménység!

8.

Vajon ha vallhatja ezt ki ismeretlen,
Mit szóljon ismerős, kihez nem kedvetlen,
Ki próbálta szívéét, humorját szüntelen, -
Bánja, volt valaha ehhez érdemetlen. - - -

CXLII. S MI HASZNA HA VOLNA TÉTOVÁZÓ ÁLOM...

(Töredék.)

1.

S mi haszna ha volna tétovázó álom,
Ha csendességemet sehol sem találok;
Nincsen egy-rendében legkisebb hajszálom,
Sok forgolódásban fáj mind a két vállom.

2.

Nyughatatlankodom mind a két oldalra,
Most jobbra fordulok, most pediglen balra,
Hol karéról fekszem, most ütközöm falra,
Bármerre fordulok, fordulok csak jajra.

3.

Hogy már aluszom is, magamat tétetem, (szememet hitetem)
Morpheus mákjával magamat étetem,
És hogy már aluszom, magamat tétetem,
Befödöm szememet s azzal kényszerítem.

4.

De nincs nyughatatlan szívnek nyugodalma,
Mert nincsen bérének béressen jutalma,
Sok bánkódásinak ezer sokadalma,
Ámbár kívül piros, belül férges alma.

5.

Mindenfelé vetem kezem s lábaimat,
Keresem nyugalmát, bágyadt tagjaimat,
Majd ide, majd oda fáradt tagjaimat,
És nem is panaszló néma szavaimat.

6.

Ilyen az idő is, ilyen a szerelem,
Ilyen az időtől vett ezer gyötrelem!
Még Salamon sem volt ezektől mentelen,
Engem se csodáljon senki is képtelen.

7.

Megvallom, hogy én is voltam szerelmes,
Sok ezrek közt én is egy-egy kellemetes,
Nem tagadom azt is, hogy voltam tetszetes,
S revancsló szivekre én is figyelmetes.

8.

Sok nagy, sok kicsiny volt, a kiket szerettem,
Szívemnek zablóját nekik eresztettem;
Ellenben sokaktól meg is menekedtem,
Én tudom s ők tudják, miként vezérlettem.

9.

De még is akadtam egy olyan piczinyre (valakire)
A ki is akadtott bennem olyan ínre,
Hogy nincsen szivárvány benne semmi színre,
Most is kihez szivem vonz ilyen kicsinyre (valamentire).

10.

De kicsiny Cupido, mégis nagy ereje,
Nincsen oly monarcha, a ki fér melléje,
Megkisérti aztat, bár tündér a feje,
S Venus emlőiből folyt szájába teje.

11.

Szerelem gyümölcse a nyughatatlanság,
És kedves is ennél. Daró (?) álmatlanság,
Ellensége ennek a vigyázatlanság.
S egy pár igaz szivnek az állhatatlanság.

12.

Mivel két sziv egy lesz, nem szereti párja,
Nehéz ösvényének hol pora, hol sárja;
Csak a fátumoktól történetét várja,
Nincsen rakonczája, törvénye, határja.

13.

Csoda dolog bizony, ki jól meggondolja,
A szerelem dolga, s bölcsen megfontolja,
És aztat hegyesen szivében pontolja
És e sajtolóba pár szivet srófolja.

14.

De ha megérdemli, könnyű ezt szenvedni,
Egymás érdemiért kinlódni s szenvedni,
Fázni és izzadni, éhezni, epedni,
Még a gályákon is örömmel evezni.

15.

Oh, mely gyöngy dolog az, a ki egymást érti,
És egymás szivének egyszer megisméri,
Egynek ha sebe van, másikat is sérti,
Habár egy' pillant is, más már reá érti.

16.

Egész új teremtés: két szívnek egy lenni,
S bár távol vannak is, mint egy célra menni,
Gondolatot egyet s fohászkodást tenni,
El nem hagyni soha egymást s felejteni.

17.

Úgy hogyha egy jajgat, a más is kinlódik,
Távol lévén: mint van? hogy van? is aggódik,
Hol van, kivel vagyon, törődik, bánkódik,
Vele nem örülhet, azon szomorkodik.

18.

Ha tövist hoz ennek, másnak is rózsája,
Egy értelmet, egy szót mond kettőnek szája,
Ennek is ottan fájt, a hol másnak fája,
Ez a szerelemnek capella-próbája.

19.

De meg kell gondolni, ki az érdemlője,
Ki volt oly érdemes anyának emlője,
Ily szülöttet szülni kinek nincs szeplője,
Mint Penelopenak ártatlan szövője.

20.

Nem közönséges ágy, kiben ez született,
Becses, bölcs bölcső volt, a kibe tétetett,
Ambrózia, a kit szopott s neveltetett,
S Lucina csillagja neki fényeskedett.

21.

Személyét rajzoljam? Apelles nem vagyok, -
Mert tulajdonsági benne igen nagyok.
Nem emberi munka, azért alább hagyok:
Arany a partban is, fényesek angyalok.

22.

Először felveszem, mily ritka személye,
S mit szenvedni tőle én szívemnek mélye,
Kicsoda, ki ilyen éltét soká élje,
És hogy desperatus ne légyen, azt vélje - - -

CXLIII. MÁR SZABADON PÁRTOLJ...

(Töredék.)

1.

Már szabadon pártolj, többet én rám ne vess,
Nem gondolk, akár gyűlölj, akár szeress,
Mindegy már énnékem bár könyezzel s neved,
Mivel színes szíved belől álnok s eves.

2.

Régen megmondottam, hogy szabadon mehatsz,
S a hol kényed s kedved, ottan bizvást lehetsz.
Hozzád tartozóknak látogatást tehetsz,
És azoktól minden jobb tanácsot vehetsz.

3.

Hogy én ellenzettem, csak aztat sajnálom,
Mások azt gondolták, és nagyon csodálom;
De ilyen pletykáknak még boszúját állom,
S hogy ártatlan vagyok, nekik megpróbálom.

4.

Tudod, én nem egyszer, hogy ösztönöztelek,
És most nehezteltem, most pedig kértelek,
Sőt bizonyos napon el is rendeltelek,
Szíved vitorláját hogy vezérljék szelek.

5.

Alkalmatosságom nem egyszer készen várt,
S tegnap is kértelek, hogy el egyszer Fel-Bárt,
Hogy ittléteddel magadnak ne tégy kárt,
Férjhez menésedre ne csukj örökös zárt.

6.

Mivel úgyis sokat utánad irkáltak,
Goromba igékkel hivattak s firkáltak,
Sokféle kéme is nem egyszer czirkáltak,
Mint jól letett rosszat büdösen piszkáltak.

7.

Sőt útitársat is tenéked kerestem,
Mikor fogsz búcsúzni, a pillantást lestem,
Mert bizony megvallom, megunt lelkem s testem,
Ily soká, azt bánom, mint egy bakot nyestem.

8.

Ne gondold, hogy reád azért is szorúltam,
Mert hogy elmégy, tudod, hogy kihez borúltam,
És hol szépen szóltam, hol dúltam és fúltam,
S eddig hogy nem történt, epével ajultam.

9.

Ne tagadd, hogy hányszor volt neked ordered,
Hányszor volt befogva és készen szekered,
Hogy más udvarban is keressed kenyered,
Úgyis a dologban fel nem tör tenyered.

10.

Szinre is nem egyszer, ezerszer készültél,
Mivel hirtelen vagy, hol hültél, hol fültél;
De magadban szálltál, megint felderültél,
S megbánt álnoksággal minket megkerültél.

11.

Egyfelől, jól láttam, szorgosan készültél
S minden portékáddal a ládádba gyültél,
S mintha már mennél is, sok affectust szültél,
S mint egy hív búcsúzó, könyezve eldültél.

12.

Alattomban mégis ravaszsággal éltél,
Engem hogy megszánna, mert mindenkor féltél;
Azért alattomban sandalva könyeztél,
És hogy végső órád, mindenkoron féltél.

13.

Nincsen elég tollam, hogy aztat leírja,
Nincs annyi papiros, hogy magán elbírja,
Sem annyi zokogás, más szeme kisírja,
Sem minden kenésnek nincsen annyi írja.

14.

Nincs haszna, már látván, hogy mennyit könyeztél,
Könyhullatásidban majd mintegy evezteél,
Hogy el ne hagyjalak, a mennyit nevezteél,
Leborulásoddal magadhoz szegezteél.

15.

Minden mentségedet akkor elő vetted,
Minden óhajtasid egy fűzérbe szedted,
És holt-elevennek magadat úgy tetted,
Csak egy két napig is, hogy légyen még, tetted.

16.

Egyfelől mint harmat, könnyekkel hintettél,
Más felől a földre s egekre intettél,
Hogy engemet soha, sohasem szinlettél,
És hogy nekem soha semmi színt nem tettél.

17.

Minden vétkeidet törekedve bántad,
S gondolatodat is vámom alá hánytad,
Valamint kettőnk közt, azt másokra hánytad,
Úgy szintén nyilván is azt szemekre hánytad.

18.

Mostan hogy miattam téged megítélnek,
És hogy hatszáz félét személyedről vélnek,
S értem másokbélid hogy akarni félnek,
Azért szerencsédőtől téged megkimélnék.

19.

Most hogy udvaromhoz régen hozzászoktál,
Ha elmégy, gondolják, hogy valamit loptál,
Vagy pedig valahogy titkos kérget szoptál
S minden gráciából egészen kikoptál.

20.

Vagy hogy már háromszor hogy el kellett menned,
Most pedig negyedszer nálunk nélkül lenned,
Nagy oknak kell lenni, hogy eztet kell tenned,
Ily szívtelenséggel végbucsúdat vened! - -

CXLIV. A HÁZASSÁG ÁLTAL ELVESZTETT SZABADSÁGNAK MEGSIRATÁSA

(Nőtelen és házasesélet.)

1.

Még nőtelenségben folytattam életemet,
Szabadságnak szele táplálta szívemet,
Kócsak-tol strázsálta nyusztos süvegemet,
Mindaddig búbánat nem érte fejemet.

2.

Mindenféle czifra úri fegyverekkel,
Farkas-, medve-, párducz- szép prémes bőrekkel
Teli volt fogasom füredi nyergekkel
S több más ilyen csengő-pengő eszközökkel.

3.

Bővelkedett házom gyakran muzsikával,
Szép egy pár hegedű ébán vonyójával
Fogasomon függött flauta furuglyával,
Ugyan újult szobám ezeknek hangjával.

4.

A jó paripákból soha ki nem fogytam,
Ezt lépésre, amazt futásra tartottam,
Emezt nyergeltettem, ha parádéoztam,
A mint szükségem volt, rendre változtattam.

5.

Fekete paripám volt Spanyolországból,
Szürke Erdélyből jött, pej pedig Móldvából,
Aranyszőrű farkút vettem egy basától
Többi volt az magyar lovaknak javából.

6.

Szerszámim ezüsttel aranyjal kivarva,
Vagy ötves-munkával boglárossan rakva,
Sok színű szírommal vóltanak tarkázva,
Vagy bagariából csak czifrán csinálva.

7.

Czifra ezer gombos szolgáim valának,
Kik éjjel és nappal híven strázsálának,
Pillantásomra is ébren vigyáznak,
Kiért pirulása nem is vólt orczámnak.

8.

Kinek-kinek kard vólt s tarsoly az oldalán,
Bogláros pantallér lódinggal a vállán,
Ezekre függesztett karabén az hátán,
Fél-arasznyi hosszú sarkantyú csizmáján.

9.

Midőn azért néha történt indulásom
Cum commoditate vólt minden járásom;
Olykor barátságért két-három pajtásom
Vélem jött, hogy vigabb légyen utazásom.

10.

A hová szállottam, kedvesen is láttak,
Jó szivet, víg kedvet bővebben mutattak,
Ha búcsúzni kezdtem, tovább marasztottak,
Csak az héja vólt, hogy kézen nem hordoztak.

11.

Madamojzellák közt gyakran vigadoztam,
Ezzel diskuráltam, amazt megcsókoltam,
Amarra titkosan néha pillantottam,
Valamint szerettem, úgy karazéroztam.

12.

Mulatságnak napja hogyha rendeltetett,
Táncz és muzsikának vége nem lehetett,
Péntek vasárnapal együtt tiszteltetett,
Ünnepnek tartottam néha egész hetet.

13.

Nem sok haszna vala plébános szavának,
Ámbár napja vólt is hamvazó-szerdának,
»Vonjad reá javát alföldi nótának!« -
Kiki csak azt mondja Lévai Miskának.

14.

Messzire távozott tőlem szomorúság,
Csak másoktól hallám, hogy van nyomorúság,
Másfelé czélozott nálam az ifjúság,
Vezetője lévén a kényes szabadság.

15.

Szántásra, vetésre nem is iparkodtam,
A helyett játékról inkább gondolkodtam,
Vigadni, mulatni jónak állítottam,
Hogy így leszen dolgom mindég, azt tartottam.

16.

Nem tudtam én akkor, mi légyen az éhség,
Távolt volt házomtól mindenféle szükség,
Tudván, erszényemben hogy vagyon reménység,
Közel sem mert jönni hozzám a szegénység.

17.

De bépraktikálta magát alattomban,
Uralkodik immár egész udvaromban,
Mióta feleség jár a kamarámban,
Azóta szegénység terjed el házomban.

18.

Hegedűmet immár fogasról levette,
Flautát furuglyával pad alá vetette,
Szoknyáját, strikrokját oda függesztette,
Sok dib-dáb subáját rendre helyheztette.

19.

Eggyik sarkantyúját letörte csizmámnak,
Az egész szerszámát kidobta pipámnak,
Mondván, nem szenvedni füstjét a dohánynak,
Ottkin dohányozni kell, mint a kutyának.

20.

A mikor haragszik, bőrében alig fér,
Fogát csikorgatja, dül-fül s mérgében sír,
Akkor a cselédem megmozdúlni sem mér,
Sőt magam is ollykor attól félek, megvér.

21.

Véghetetlen hosszú a praetensiója,
Hol tiszta lisztje nincs, hol pedig borsója,
Elkölt fűszerszáma, elfogyott a sója,
Most fazeka törött, elveszett korsója.

22.

Lisztet szárítani nincs elég teknyője,
Levest s más mit főzni nincsen serpenyője,
Sír kisebbik gyermek, nem jó a bőcsője
A nagyobbak pedig rossz a czipellője.

23.

Már lent parancsol, már kendert vásárolni,
Már búbot, czipellőt, csipkét kell hozatni,
A mennykő sem tudja, mind előszámolni,
Miket a madámé szokott praetendálni.

24.

Nincs pénzem, nem merem magamat menteni,
Akár bőrem alól ki fogom metszeni,
Vagy más jámboroktól per furtum szerzeni,
Praetensiójának mégis meg kell lenni.

25.

Mert ha nem cselekszem, léssen mit szenvednem,
Az alsó dupéját fordítja ellenem,
Sok kóldust, gazembert kelletik elnyelnem,
Mintha nem hallanám, csendesen fülelnem.

26.

Előkerül ama régi história,
Hogy Ihr Gnaden nemzetség, régi familia,
Nem vólt disznó-pásztor semmi attyafia,
Valamintha vólna Mária Terésia.

27.

Bezzeg ráakadtam most az oskolára,
Mint az muskatéros eb harminczadjára,
Úgy már reá szoktam sok cifra nótára,
Hogy bizvást mehetek labancz-istrázsára.

28.

Vetett törbe esett kényes ifjúságom,
Búbánatra fordult öröm- s vigasságom,
Elmúlt már jó napom, oda nyájosságom,
Meghatározott régi szabadságom.

29.

Megritkúlt már száma karmasin csizmámnak,
Lekopott a rojtja parádés ruhámnak,
Resten jár már lába kedves paripámnak,
Még ez is jelenti bánatját urának.

30.

Hervad kócsak-tollam lefüg süveg mellől,
Kényes jó lovam is alig hogy fel nem dűl,
Nem fénylik fegyverem, pókhálóban merül,
Jaj be szép hasznom van a feleségemről.

31.

Az egész életem siralomra fordul,
Keserves sorsomon könyvem ugyan csordúl,
Ollykor az elmém is csuda meg nem bódúl,
Mivel a sok fátum halmonként rám tódúl.

32.

Jobb lett volna nékem a Tatárországban
Elbújdosnom épen alsó Indiában,
Csontomat letennem a szép szabadságban,
Mintsem nyomorognom így az házasságban.

33.

Mert vajmi keserves illyeket szenvedni,
Egy hitván asszonynak kedvéért epedni,
Az ő s...e mellett így megöregedni,
Talán jobb lett volna disznókat őrzeni.

34.

Requiem aeternam azért szabadságom,
Nyugodjál békével megholt nyájosságom,
Vale, jó éjtszakát édes ifjúságom,
Adio, megbocsáss kedves pajtásságom.

35.

Azért felesége, hogy ha van is kinek,
Jobb lesz, ha eladja aztat valakinek,
Hogyha pedig pénzen nem kelne senkinek,
Úgyis odadhatja bizvást akárkinek.

36.

Mondám, a mit mondám, mások példájára,
Hogy kiki vigyázzon jövőd sorsára,
Valaha ne jusson vélem egy nótára,
Bóldog, a ki vigyáz más ember kárára.

37.

Verseimet pedig hogyha bolondságnak
Tartaná valaki, és nem valóságnak,
Próbálja meg dolgát a szent házasságnak,
Nem fogja mondani azt históriának.

ISTENES ÉNEKEK

I. IMÁDLAK JÉZUSOM...

1.

Imádlak Jézusom,
Itt áldlak Krisztusom!
Kenyér színben.
Földig leborúlok,
Nagy bűnös, ájúllok,
E szentségben.
Égkarokkal,
Angyalokkal.
Mert szánom és bánom,
Fájdallom, sajnálom,
Estem bűnben.

2.

Ha lángban élhetnék,
Mint olaj éghetnék
Szerelmemben;
Semmivé lehetnék,
Bűnömtől ment lennék
Szégyenemben:
Elkövetném,
Cselekedném,
Mert Jézus, szeretlek,
Mint bírómtól félek
Én lelkemben.

3.

Megváltóm bocsáss meg,
Teremtőm, engedj meg,
Szívüből kérlek.
Örök érdemedért,
Ige test-létéért,
Igy reménlek!
Végy kedvedben,
Kebeledben,
Választott közidben
Égi seregidben,
Ah könnyörgök!

4.

Ha égre emelsz is,
Pokolra temetsz is,
Csak Isten vagy,
Azzal te fölséged
És te dicsősséged
Nem kisebb s nagy!
Irgalmasságot
Nem igazságot
Borúlván könyörgök,
Reménlek, rettegek,
Mert Isten vagy.

5.

Szivem ohajtásit,
Lölköm kivánságít
Bémutatom
Hozzád ez ostyában,
Uramnak árnyékban
Ajánlottam.
Oh, nagy szentség!
Én szívem ég
Te hozzád Jézusom,
Lángozik Krisztusom!
Igy áldoztam.

II. IMÁDLAK ÓH SZENT OSTYA!...

AZ OLTÁRI SZENTSÉGRŰL ÉNEK.

1.

Imádlak óh szent ostya!
Kivel test-, vérét osztja
Bűn (Bús) lelkemnek
Mennyei irgalmasság,
Véghetetlen nagy jószág
Én szívemnek!

2.

Ah hogyan érdemlettem,
Hogy erre méltó lettem,
Bűnös lélek?
Kinek annyit vétettem,
Halálra feszéttetem:
Azért élek.

3.

Az szent testével táplál,
Ki' bére örök halál,
Melly kegyesség!
Szent vérével harmatoz,
Igy szelédét magához
Ez Istenség.

4.

Üdvöz légy, örök manna!
Ennél többet ki anna?
Nincs mód benne!
Sem teljes Szentháromság
S égi mindenhatóság
Nem lehetne!

5.

Jőjj hozzám égi kenyér,
Óh, ártatlan drága vér,
Szánd lelkemet!
Bár hajlékom nem méltó
S elég tőled csak egy szó,
Vedd szívemet.

6.

Irigylik az angyalok,
Kilencz mennyei karok
Ez szentséget,
Azoknál méltóbb lettem,
A ki annyit vétettem, -
Test- véredet.

7.

Soha többet nem vétek,
Ez égi ital s éték
Lész pajzsom,
- Fogadom leborúlva,
Sűrű könyveim hullva -
Lész oltalmom.

8.

Azért, édes Istenem!
Légy mindenkor én bennem
Én Krisztusom!
Buzgón ütöm mellyemet,
Porrá töröm szívemet -
Légy Jézusom.

III. HADD LANKADJAK ÉS OLVADJAK...

AZ ÚR TESTÉHEZ VALÓ.

1.

Hadd lankadjak és olvadjak
Érted én szerelmem!
Hadd borúljak s imádjalak
Test-ige én Istenem!
Itt vagy kenyér-színben,
Igaz Isten s vérben
Én mennyei jegyesem!

2.

Nincs olly elme, ki értelme
Ámbár ezt megfoghassa,
Elrejtve nincs azért oly kincs,
Ki eztet megláthassa.
De én mégis látlak,
Hit után imádlak,
Istennek itt vallak.

3.

Bűnös lélek már nem félek,
Érttem vagyon olly nagy bér;
Szent karokért s angyalokért
Nem lett ige test és vér.
Azért is lelkeim él,
Külömb mind ezeknél,
Csak kegyelmet ezért kér.

4.

Szánom, bánom és fájdalom
Azért is vétkeimet,
Tisztán gyóntam és megmondtam
Törődve bűneimet;
Bár nem vagyok méltó,
S ámbár elég egy szó:
Hajlékomban jőjj nagy Jó!

IV AH! JAJ! MIT SZEMLÉLEK...

AZ ÚR KOPORSÓJÁHOZ VALÓ.

1.

Ah! jaj! mit szemlélek,
Én nagy bűnös lélek,
E gyász sirban?
Istenem hogy megholt,
A ki teremtett volt,
Koporsóban
Temettetett s rekesztetett.
Kinoztam, szegeztem,
Fára feszéttetem,
Mert vétettem.

2.

Zsidóknál keményebb,
Sokkal kegyetlenebb,
Bizony vagyok,
Mert én megeszmérem,
Test- vére én bérem,
Oh melly nagyok!
Én árultam, ostoroztam,
Gyilkossan megöltem!
Vajjon m[i]ért születtem,
Teremtettem?!

3.

Itt fekszik röjtökben,
Árnyék kenyér színben
Szent testiben,
Ide helheztetett,
Kövel rekesztetett,
Temettetett.
Sirj én hóhér szivem,
Illy gyilkos miért lettem,
Az ártatlan báránt
Mint bünöst egyaránt
Ugy üldöztem.

4.

Hogy szenvedj így értem,
Ah miért érdemlettem,
Én Istenem!
Hogy mennyekből leszáll,
Fölségedtűl megváll
Én Istenem!
Csupán azért,
Szerelmedért,
Alkotott férgedhez,
Pártütő népedhez
Én Istenem!

5.

Oh Jézus, még se hagyj,
Bár értem sírban vagy,
Esedezem!
Sebeid csókolom,
Bűnömet megvallom
És könyvezem.
Már nem vettek s nem feszítlek
Igazán ígérem
Fogadom s esküszem,
Engedj, kérem.

V SZÜZ MÁRIÁHOZ...

1.

Édes anyja
Nagyasszonya
Az igaz magyaroknak,
Patronája
S pártfogója
Régi magyar hazánknak!
Hozzád folyamodunk!
Zokogva borúlunk!
Légy anyja fiaidnak.

2.

Reánk tekints!
Mert senki sincs
Ki sorsunk boldogítsa
Igaz szivét
És jó szemét
Más reánk ki fordítsa.
Véres sebeinket
Panaszló ügyünket
A ki előbb mozdítsa.

3.

Mindenfelé
Nyomorúság
Szorongatja népünket,
Majd döghalál
Mind lekaszál
Kevesétti éltünket.
Viz ároszt, emészt tűz!
Pogány rabszjira fűz!
Igy szegényétt bennünket.

4.

Nincs mód benne,
Hogy más lenne,
Ki minket vigasztalna,
Nagy inségben
És éhségben,
A ki minket megszánna.
Majd sáska megemészt,
És nem hágy semmi részt
Kevesünkbül: ki bánna.

5.

Majd jeles ég,
Majd zápor jég,
Elveri termésünket!
Üstök csillag,
Sokszor villag
Dobogtatja szívünket;
Most szívünk szomorú;
Fél hogy lesz háború,
Kétségben ejt bennünket.

6.

Békességben
Csendességben
Tartsd meg hiv szolgálodat,
Böcsületben
És bővségben
Örökös országodat,
Szánd meg óh nagy Anya!
Örökös Asszonya!
Örökös jobbágyodat.

7.

Áld meg igaz
Királynénknak
Győzödelmes fegyverét!
Gyűjtogassad,
Lángoztassad
Hozzánk anyai szivét;
Nékünk is érdemet
Adj és segedelmet,
Érdemeljük kegyelmet.

8.

Jó hírnévnek
Magyar vérnek
Gerjeszszed buzdúlását,
Királyjáért
S hazájáért
Hiv vitéz kiontását;
Vitéz légyen karja!
Hogy a mint akarja
Tegye pogány rontását.

9.
Így zokogunk
És borulunk
M A R I A ! kegyelmedhez,
Így reméllünk
Halunk s élünk
Nagy anyai szivedhez.
Angyali koronát
S apostoli hazát
Áldozd föl az egekhez.

VI. NAGY SZENTSÉGE...

1.
Nagy szentsége, reménsége
A kétségben esteknek,
Dücsössége, fényessége,
Óh csillag légy népednek.

2.
Hozzád kiáltlok, mert ohajtlak
Számkivetésnek fia,
Bízában látlok, szívből áldlok,
Ez lesz szeretet dija.

3.
Oh pátronám! az én óráim,
Engedd, tudjam, melly korán,
Igaz anyám! kegyes dajkám,
Szükségben vigyázz reám.

4.
Neked élek s neked halok,
Benned bizom éltetem,
Téged egyedül tisztelni:
Ez vigasztal engemet.

5.
Oh nagy anya, hogy fullánkjo
Kígyónak ne ártosson:
Csalárdságo, hamis szava
Engedd, ne vádolhasson.

6.

Kegyes szent Szűz, im te hozzád
Sirva bűnös borulok,
Csak könyörülj, mert egyedül
Hiv szivedhez fordúlok.

7.

Végre halál ha megtalál,
Bátorérsad szolgálodat,
Éltem folyta, gonosz volta,
Mert rossz, kérjed fiadat.

8.

Rendelt órát s víg minutát
Lelkem hogy bátron várja:
Légy pártfogóm és biztatóm
Oh üdvösség asszonya!

9.

Látod: sirok, túled várok,
Hogy könyörögj bűnömért
Az báránynál, szent fiadnál,
Ki szenvedett éltémért.

10.

Kegyes anya, oh Mária!
Nézd szívem nagy bánotját,
Így halálom, hamum s porom
Vegyed nagy áldozatját -
vagy: Vedd végső áldozatját.
Amen.

VII. OH SZENT JÁNOS! TE BIZONYOS...

NEPOMUCENUS SZ. JÁNOSHOZ (I.)

1.

Oh szent János! te bizonyos
Hirnév bajnokja!
Böcsületnek s jó hirnévnek
Nagy pártfogója!
Ments meg a rossz nyelvektől.
Gyalázó emberektől,
Kisebbségtől
Rövidségtől,
Ments meg ezektől.

2.

Szent gyónásnak, szivtitkoknak
Hiv megtartója,
Szentegyháznak s martyroknak
Vagy új példája!
Nepomukban virrada
Csehországnak csillaga.
Még nem törtint,
Titkokért kint
Ki (v. Igy) szenvedt volna.

3.

Az király bár minden kint már
Rajtad követett,
Mindenekre s ígéretre
Semmit ki nem vett;
Végre az Moldva vize
Volt halál kinos ize;
Bevettetett,
Ölettetett
És temettetett.

4.

Megmutatja s bizonétja
Ártatlanságod
Öt csillagja, vizen lángja
Állondóságod.
Gyalázatot szenvedtél,
Mégis így tündöklöttél,
Szent titkokért
És hivségért
Nagy szentté lettél.

5.

Pátronusom! légyen jussom
Nagy érdemidben!
Őrizz kérlek, meddig élek
Böcsületemben.
Kigyó nyelvek fullánkja,
Ne ártson gonosz lángja!
Légy vezérem
Még azt érem,
Látlak egekben!

VIII. OH SZ. JÁNOS! ÉN HÉJÁNOS BŰNÖS HOZZÁD BORÚLOK...

NEPOMUCENUS SZ. JÁNOSHOZ (II.)

1.

Oh szent János!
Én héjános
Bűnös hozzád borúlok,
Mert éltemben,
Hir- s nevemben
Oltalmaztál mindenben.
Oh szent János paissa
Jó hír s név pátronussa
Böcsület pártfogója.

2.

Itt szemlélek
Bűnös lélek!
Tisztelem szent képedet,
Bár ájúllok
Ugy borulok
Gyalázottul pirulok.
Oh szent János paissa!
Jó hír név pátronussa
Böcsület pártfogója.

3.

Szent gyónásért
Hiv titkáért
Lettél martir, ontál vért,
Tüzet s vizet
Megpróbáltál
Életedtúl így váltál.
Oh szent János paissa,
Jó hír s név pátronussa,
Böcsület pártfogója!

4.

Királynénak
Atyja voltál
Gyónásárul nem szóltál,
Azért minden
Kínt szenvedtél,
Az haláltúl sem féltél.
Oh szent János paissa,
Jó hír s név pátronussa,
Böcsület pártfogója!

5.

Király azért,
Hogy lángozott
És halálnak áldozott,
Moldván tüzi
Öt csillagnak
Bizonságúl lángoznak.
Oh szent János paissa,
Jó hir s név pátronussa,
Böcsület pártfogója!

6.

Mennyi szivek
Annyi tüzek
Mennyi könyvek vagy vizek,
Itt lángoznak,
Szemből hullnak,
Te éretted áldoznak,
Oh szent János paissa,
Jó hirnév pátronussa,
Böcsület pártfogója!

7.

Nyelvek lángja,
Tűz fullánkja,
Ne engedd, hogy ártasson;
Kissebbétnek,
Bár üldöznek
Rágalmaznak, gyűlölnék.
Oh szent János paissa,
Jó hirnév pátronussa,
Böcsület pártfogója!

8.

E kiss köznek
Csallóköznek
Légy bizonyos gyámola,
Tüzet vizet,
Ki meggyőztél,
Tűz árvizet meggyőzzél.
Oh szent János paissa,
Jó hírnév pátronussa,
Böcsület pártfogója!

9.

Így oh nagy szent!
Eltünk lesz ment,
Minden rossz hir hírétül,
Vagy igasság!
Az hazugság
Távul lesz érdemedtül.
Oh szent János paissa,
Jó hírnév pátronussa,
Böcsület pártfogója.

10.

Tekint reánk
Édes Atyánk!
Kik nálad essedezünk,
Mind e földön
Mind egekben
Benned dicsekedhessünk.
Oh szent János paissa,
Jó hírnév pátronussa
Böcsület pártfogója.

IX. OH SZ. JÁNOS, ÉN HÉJÁNOS BŰNÖS HOZZÁD FORDÚLOK...

NEPOMUCENUS SZ. JÁNOSHOZ (III.)

1.

Oh szent János
Én héjános
Bűnös hozzád fordúlok!
Mind isteni,
S mind világi
Jókat tőled koldúlok.
Patronussom!
Hozzád jussom
Légyen az jó hírnévben!

2.

Te oltalmaz,
Te igazgass,
Ne maradjak székenben!
Sokak között
Megütkezött
Az én jó hirem s nevem!
Mocskoltatik,
Szaggattatik,
De te segélj meg engem.

3.

Te sokakat,
Sok százokat
Sokszor megoltalmaztál,
A kik bíztak,
Benned híztak,
Hírekben megtartottál,
Reményemet,
Jó híremet
Te benned helyheztetem.

4.

Segéts, ne hagyj!
De erőt adj
E világot nevetnem!
Cselekedjed
S ne engedjed
A jó hírt koncizoltatni.
Fondor nyelvvel
Mint egy enyvvel
Nevünket mocskoltatni.

5.

Ha az rosszak
És gonosszak
Jó híremet mocskolják.
Szent nevedért,
Szerelmedért
Engedd hogy visszaadják,
Tied vagyok,
Reád hagyok
Mindent böcsületemben.

6.

Pártfogója,
Szószollója
Légy szolgálódnak mindenben.
Azon lészek,
Példát tészek,
Hogy téged böcsüljelek.
Szentségedben,
Életedben
Holtomig tiszteljelek.

7.

Jelül légyen
Példát tégyen
Hogy téged lelkem kedvel,
Téged dicsér
Áld s igen kér
Dicsekedhessem ezzel.
Életemet,
Jó nevemet
Csak tenéked ajánlom!
Megszóllástúl,
Mocskolástúl
Oltalmazd kívánom.

X. CSEH ORSZÁGNAK NAGY FÁKLÁJA...

1.

Cseh országnak nagy fáklája!
Isten különös szolgája!
Tekintsd: hozzád borúlok!
Mindent meg vető voltodhoz
Folyamodom oltárodhoz
Áldozva itt hódúlok!
Sok ezrek közt! edgyik én is!
Meg gyalázott én szegény is
Ha hozzád folyamodok.

2.

Melly szerencsés volt az üdő!
Boldog pillantás, s esztendő
Ki világra született
Nepomukban hogy virrada
Ez világ! illy fény! s Csillaga!
Kitül illy nagy szentett vett!
Fényre hoztad: tévelygőket
Mefogtad hitt mélységeket
Megismérni hív hitet.

3.

Midőn Papnak szentöltettél,
És méltó, s érdemes lettél!
Szent gyonásnak titkára;
Királynének gyóntatója
És lelke titok tartója
Lettél sok csudájára!
Ez halálod jelentette!
Hogy nyelved nem jelentette
Titkát semmi próbára.

4.

Kegyetlenkedett az király
Parancsollya! hogy elő állj
Mond meg gyónot vétkeid;
Hizelkedik! roszal! jóval!
Minden kin! Kincs és valóval
Hogy jelencsd ki titkaid!
Fölségének erejével!
Ég s földiek reményével
Lángoztattya szavait.

5.

Nem ijesztett! nem változtál!
Nem hitetett: nem hajtottál
Voltál hív Pap s állandó
Szent tűz tűzben próbáltatott!
Szent nyelved föl nem oldatott
Sem mire sem hajlandó;
Az tűz vízzel büntettetett
S élted annak szentöltetett
Égnek így légy áldozó.

6.

Te! állandóság példája!
Hív szív, s hitnek kősziklája
Ritka példa! s csudája!
Öt fény csillag koronázott
Moldvában tested habozott
Világ álmílkodása!
Csillagok közt helyeztettél!
És Nagy Szentnek szentöltettél!
Bízók folyamodása.

7.

Mivel meg nem kísértődött
Szent nyelved meg sem sértődött!
Ép s van illy dücsőséged;
Hallgat s még is szól érdeme,
Prágában tested teteme;
Van illy Sz. híred s neved!
Titkos martyr érdemidben
Élni s halni böcsületben
Engedd s menny [a] menyekben.

8.

Tele világ kereksége
Böcsületnek vagy mentője!
Tisztelünk és szeretünk
Erős pais patrónussa!
Gyalázatnak hozzánk jussa
Ne légyen! Igy könyörgünk
Böcsületünket szeressed!
Nyelv fulánkokat büntessed
Ments meg! Szány meg kesergünk.

9.

Ezek ártnak hír nevünkben
És amazok tisztjeinkben
Magad nagy Sz. jól tudod
Rosdásétyyák gaz nyelvekkel
Gaz pribék sok irigyekkel
Híveidet megszánod;
Gyalázd meg az gyalázókat!
S szemtelen rágalmazókat!
Attya úgy is akarod.

10.

Én magamért nem szöpögök!
De mindenekér könyörgök!
És gyalázat pírúlok!
Imádgjad az Mindenhatót!
Mert magam nem tehetek jót!
Hír nevemben ajánlok!
Vigasztaljad búss szívemet
Téricsd meg böcsülletemet!
Így éllyek! és így halok.

11.

Egész világ hozzád borúl!
S patronyusságodra szorúl!
Mert legnagyobb szüksége
Nagy érdemidnek nagy tétí!
Négy részeit megréméti;
Nincsen más segítcsége!
Élet s böcsület egy nyomban
Tudod hogy jár azt legjobban
Hogy nincsen külömbségbe.

12.

Síró szívvel és szemekkel
Zokogok, s forró könnyekkel
Segítsd segítsd sorsomat
Szűz Mária Sz. Anyánkért
Vigasztaló patronánkért
Kissebbedett voltomat!
Böcsület nagy pártfogója
Csuda nagy boszúállója!
Igy zárjam koporsómat.
Amen.